

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE
REVEALED
BOOK ONE

COURTING DARKNES&

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATIE MAY
QUINN ARTHURS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGELERE KUR YAPMAK

FAE AÇIKLANDI

KATIE MAY
QUINN ARTHURS

EXPRESSO PUBLISHING LLC

Telif Hakkı© 2021 Katie May ve Quinn Arthurs Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Luminescence Covers'tan Claire Holt'un kapağı

Bookish Dreams Editing'den Meghan Leigh Daigle tarafından düzenlenmiştir.

Bu kitap kronik bir hastalıkla yaşayan ya da teşhis bekleyen herkes içindir. Hasta olmanız, kendi hikayenizin kahramanı olmadığınız anlamına gelmez. Bu sadece farklı savaşlarda mücadele ettiğiniz anlamına gelir.

Kal

gl olun ve her günü bir kazanç olarak sayın.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Sonsöz

Katie May Hakkında
Quinn Arthurs Hakkında
Ayrıca Katie May
tarafından Ayrıca Quinn
Arthurs tarafından

ÖNSÖZ

Lütfen kronik hastalık, depresyon, kendine zarar verme, intihar düşüncesi, uyuşturucu kullanımı ve cinsel saldırı dahil ancak **bunlarla** sınırlı olmamak üzere aşağıdaki tetikleyicilerin farkında olun. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

 Saldırganıma doğru bir yumruk daha atarken parmak eklemlerimde yankılanan acının tadını çıkarıyorum. O da Elim temas etmeden saniyeler önce ördekler yolumdan çekildi ve nefesimin altından küfrediyorum, kızgınlık içimde çalmayı sevdiği elektro gitarın telleri gibi tıngırdıyor.

Ama o kısa saniyelik dikkat dağınıklığı bana pahalıya patladı.

Kendimi toparlayamadan büyük kollar belime dolanıyor ve beni geriye doğru çekip ayaklarımı yerden kesiyor.

"Siktir!" Vücudumu adamın tutuşuyla gevşemeye ve esnekleşmeye zorlayarak böğürüyorum. Bu bana ailem tarafından öğretilen ilk şeylerden biriydi, bisiklete binmeyi öğrenmeden önce bile - insanların sizi hafife almasına izin verin ve sonra bu gücü onları alt etmek için kullanın.

Tutuşunu gevşetir gevşetmez tekme atıyorum, ilk adamın karnına vuruyorum ve kafamın arkasını diğerinin burnuna çarpıyorum. Acı dolu homurtular odada yankılanırken, içimde bir tatmin heyecanı çağlıyor ve bir havai fişek gösterisi gibi kan dolaşıma pompalanıyor.

Sonunda beni yere düşürüyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak bacağımı savuruyorum, ayak bileklerinin arkasından yakalayıp onu yere düşürüyorum.

Diğer adam bana doğru hamle yaptığında, eğilip kendimi yana atıyorum ve sonra bir tür deli örümcek maymunu gibi onun sırtına tırmanıyorum.

Küçüğüm, ondan çok daha küçüğüm ve parlak pembe tişörtüm ve kışında "Bir Numara Olmak İçin Tuhaf Olmalısın" yazan ışıltılı tayt şortumla muhtemelen pek bir tehdit gibi görünmüyorum. Güzel. Parıltılarım kışlarını tekmelediğinde onlar için daha da kötü olacak.

Ama ben hızlıyım ve bunun için her gün her saniye çalıştım.

Beni duvara sıkıştırmadan önce bu kavgayı bitirmem gerektiğini biliyorum, bu yüzden kolumu boğazına doladım ve bastırarak hava akışını kestim.

Çılgınca çırpınıyor, kollarımı pençeliyor ama ben güçlü duruyorum.

Avın heyecanında çok cazip bir şey var, neredeyse baştan çıkarıcı. Ruhum hayatım boyunca kanla lekелendi, içimdeki karanlık aç bir canavar gibi derimi pençeliyor ve bir çıkış yolu arıyor. Dövüşmek benim kimliğim. Bir şekilde genetik yapıma işlemiş. Benim nerede bittiğimi ve avın nerede başladığını bilmiyorum.

Sonunda teslim olmak için kalçasına iki kez vuruyor ve ben de onu serbest bırakıp sırtından atlıyorum.

"Kahretsin Sparkle," diyor Maddox yerde yattığı yerden inleyerek, siyah saçları alnına yapışmış ve yanaklarında ter damlaları oluşmuş bir halde. Golden Retriever cinsi köpeğim Cleo, kazandığım için mutlu bir şekilde havlayarak beni cesaretlendiriyor ve gülümsememi sağlıyor.

"Bana öyle deme," diye uyarıyorum, ama bu sözler artık gerçek bir itirazdan çok alışkanlığa dönüşmüş durumda. Ağabeyimin üzerinde durmak için hareket ediyorum ve zafer dansı yapma dürtüsüne zorlukla direnerek ayağımı muzaffer bir şekilde karnına koyuyorum. Böyle bir şey için fazla olgunum... Ancak zihinsel olarak kendi şerefime bir tezahürat yapabilirim.

ponponlar, kornalar ve konfeti toplarıyla. Midem kesinlikle bütün bir jimnastik takımı takla atıyormuş gibi hissediyor.

Yalvarmalarına rağmen bana bu iğrenç lakabı takmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Maddox ve Caleb bana üç yaşımdan beri Sparkle diyorlar ve kafama bir varil sim döktüler. Görünüşe göre, "var olmuş en güzel tek boynuzlu at" olmak istediğimi ilan etmişim. Onların deyimiyle. Böyle bir şey olduğunu kesinlikle inkar ediyorum.

Yine de yalan söylemeyeceğim, parıltılara bayılırım.

"Tekrar gitmek ister misin?" Hevesle dönüp boynunu ovuşturan diğer kardeşim Caleb'e bakarak soruyorum.

Her ikisi de benden birkaç yaş büyük. Maddox Haziran'da 20 yaşına girecek ve yerel üniversitede ikinci sınıf öğrencisi. Aslında, yerel devlet üniversitesinde ikinci sınıf *öğrencisiydi*. Annem ve babam taşınacağımızı açıkladığında, bizimle birlikte transfer olmaya ve yeni evimizin yakınındaki üniversiteye gitmeye karar verdi. Her zaman zeki bir çocuk olmuştur, bu yüzden gözüne kestirdiği her okula girebileceğini düşünüyorum.

Ağabeyimiz Caleb yirmi beş yaşına giriyor ve hayatı boyunca hiçbir üniversiteye adım atmadı. Liseden mezun olur olmaz annem ve babam için onların güvenlik şirketinde çalışmaya karar verdi. Her zaman okulun ve akademisyenliğin kendisine göre olmadığını söyler.

İki erkek kardeşime baktığımda, toplumun onları tasvir ettiği klişelerden ne kadar farklı olduklarını görmek çok komik.

Maddox iri yarıdır, ailenin devidir, sürekli kaşlarını çatır ve simsiyah saçları vardır. Onu karanlık bir sokakta görseniz muhtemelen ters yöne doğru koşarsınız. Bunu alışlagelmiş deri ceket ve yırtık kot pantolonuyla birleştirdiğinde ortaya görülmeye değer bir manzara çıkıyor. Boş zamanlarının çoğunu

yabancı dil öğreniyor ve çalışıyor. O böyle tuhaf biri ve ben onu bu yüzden seviyorum.

Öte yandan Caleb uzun boylu ve ince yapılı. Ona sırık gibi demezdim, giymeyi tercih ettiği polo tişörtlerin ve kazakların altında kesinlikle belirgin kasları var, ama Maddox'un boyutlarına yakın bile değil. Kırmızımsı kahverengi saçları yüzünün etrafında kıvrılıyor ve ona masum bir görünüm veriyor. Gözlerinin parlak mavisini vurgulayan bir çift kalın çerçeveli gözlük takıyor. Gülümsediğinde her iki yanağında da ikiz gamzeler beliriyor.

Hem görünüşleri hem de kişilikleri gece ve gündüz kadar farklıdır.

"Yani..." Kimse hemen cevap vermeyince basıyorum. Ben hevesle bir o yana bir bu yana zıplarken Maddox ve Caleb alaycı bakışlar atıyor. "Bir tur daha?"

"Sen, ne? Beş metreden kısa mısın?" Maddox havlıyor. Yavaşça oturma pozisyonuna geçiyor ve kocaman kollarını fıçı gibi göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ve ikimizin de kışını tekmeleyebildin öyle mi?"

"Hımm... kaba," diye alay ederek cevap veriyorum, beyaz-sarı saçlarımdan bir tutamı omzumun üzerinden atarak. Biz kardeşleri birbirinden ayıran bir başka şey de farklı saç renkleri. Onların saç rengi koyu ve sadece hafif dalgalı iken, benimki neredeyse beyaz buklelerden oluşan çılgın bir yele. "Tam olarak 1.80 boyundayım."

Caleb başını inanmaz bir şekilde sallayarak, "Hayır, değilsin," diye alay ediyor.

"Ben de." Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum. Ama kahretsin, beni resmen beş ayak kategorisine sokan o ekstra yarım inç için çok çalıştım.

"Ne zamandan beri?" Caleb gözlerini bana dikti ve ben de cevap vermek için ağzımı açtım...

Bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdiğinde hemen kapatmadan önce. Yüzümün acıyla buruşmasını engellemeye çalışıyorum ama

Maddox ve Caleb aynı anda bana doğru koştuğunda başarılı olamayacağımı biliyorum.

"Sera? İyi misin?" Caleb, ben tehlikeli bir şekilde yana doğru sallanırken, her birinin kolunu kavrayıp dik durmaya çalışırken, parlak ışık lekeleri görüşümde dans edip dengemi bozarken soruyor. Cleo inliyor, kendini hafifçe bacaklarıma sürtüyor, dikkati ben ve kardeşlerim arasında gidip geliyor.

"Ben... Hayır. Evet. İyiyim." Kelimelerim durgun, neredeyse anlaşılmaz ve Maddox beni Caleb'den uzaklaştırıp kollarına alırken bir küfür savuruyor. Bodrum katımızdan yukarı çıkan dik ahşap merdiveni hızla çıkarken bedenimi sarsmamak için elinden geleni yapıyor.

Koridorun aydınlatması beni hemen kör ediyor ve kan dolaşımda daha fazla acı kıvılcımlanıp sinirlerimi alevlendirirken hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Midem bulanıyor ve çaresizce inleyerek yüzümü ağabeyimin gömleğine dönüyorum.

Dünyanın zirvesinde olduğunuzu hissetmek kadar kötü bir şey yoktur... ve sonra dik bir inişten aşağı yuvarlanmak, ağzınızda kan oluşurken başınızın yol boyunca her kayaya çarpması. Bir an kendinizi yenilmez hissederken, bir an sonra o meşhur dağın dibinde, düştüğünüz karlı zirveye bakarken kırılmış ve kanlar içindesinizdir.

"Anne!" Caleb yanımdan hızla geçip oturma odasının kapısını iterek açarken bağırıyor, sesinin yüksekliği beni irkiltiyor. Soğukluk sistemime nüfuz ediyor ve vücudum titremeye başlıyor. Gözlerim oturma odasında geziniyor, midemi yerinde tutacak kadar dikkatimi dağıtmayı umuyorum. Ne yazık ki dikkatimi dağıtacak hiçbir şey bulamıyorum. Tek mobilya deri kanepemiz, geri kalan eşyalarımız kutulara yerleştirilmiş ve taşınma kamyonetinde depolanmış.

Maddox beni o kanepeye götürüyor, nazikçe derinin üzerine yatırıyor ve bir battaniye alıyor. Ama bir zamanlar üşüdüğüm yerde şimdi kavurucu bir sıcak var. Sanki kuru çırayla kaplanmışım ve bir kibrit çakılmış gibi her şey yanıyor.

Bundan o kadar nefret ediyorum ki... Zayıflıktan, damarlarımdaki ateşten, savunmasızlıktan.

Güçlüler nasıl da düştü.

"Anne!" Caleb yine bağılıyor. Cleo yanıma sığıyor, başını göğsüme bastırarak yanıma yerleşiyor. Henüz nöbet geçirmek üzere olduğumun sinyalini vermiyor, bu iyiye işaret ama şu anda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

"Bu da ne...? Serafinal!" Bana doğru koşan annemin sesi telaşla yükseliyor. Bir eliyle alınma yapışan sarı saçlarımı okşarken, diğer eliyle nabzımı kontrol ediyor. "Bu nöbet ne kadar sürdü?" diye soruyor, dikkati dağılmış bir şekilde başındaki neon turuncu eşarbi omzuna atıyor ve ilk başta benimle konuştuğunu sanıyorum, ta ki dikkatinin kardeşlerimin üzerinde olduğunu fark edene kadar.

"Sadece birkaç dakika," diye cevap veriyor Caleb, her zaman kontrolü ele alan kişi olarak. Gözleri odanın parlak ışığında çakmaktaşı gibi, mavi hiçbir yerde görünmüyor, karanlık ifadesine sızıyor.

Maddox, eşofmanının cebinden bir çikolata çıkarırken sesi gürleyerek, "Bir çikolatam var," diyor. Annem minnetle alıyor ve oturmama yardım ediyor.

Sızlanıyorum, yemeye zorlandığım her şeyi kusacağımdan korkuyorum.

"Sorun yok bebeğim," diye teselli ediyor annem. "Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin. Sadece kan şekerin düşük."

Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Doktorlar benim sorunumun ne olduğunu bilmiyor. Kimse neyim olduğunu bilmiyor.

Bana o kadar çok şey teşhis edildi ki, artık gülünç olmaya başladı. Tek bildiğim, ailemin deyimiyle "nöbetler" geçirdiğim, ya başımın döndüğü, ya nöbet geçirdiğim ya da dayanılmaz acılar çektiğim. Bazen üçü de aynı anda oluyor. Bu, günlük olarak karşılaştığım diğer semptomlara değinmeye bile başlamıyor.

Her biri bir öncekiyle çelişen teşhis üstüne teşhis aldım. Tabii doktorlar her şeyin suçunu ilgi çekme ihtiyacına ya da kadın dramatiğine atmaya çalışmazlarsa. Ne kadar acı çeksem de, bu düşünce karşısında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım. Elbette, kadın dramatiği grand mal nöbetlere ve kronik ateşlere neden olur. Çok mantıklı.

Bana nasıl yardım edecekleri konusunda hiçbir fikri olmayan ailemin ödünü koparıyor. Ve kendime karşı dürüst olduğum günlerde, bu durum beni de çok korkutuyor. Yıllarca vücuduma söylediklerimi yaptırmak için çalıştım, ancak hastalığımla birlikte kesinlikle hiçbir kontrolüm yok. Normal davranmayan bir bedenin içinde yaşamak, ne zaman tamamen iflas edeceğini asla bilememek zayıflatıcı.

Çikolatayı kemiriyorum, dinleyen her kimse geri atmaması için dua ediyorum ve göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Mide bulantısı ve baş dönmesinin geçmesini istiyorum.

Lanet olsun. Bugün antrenmanda kendimi fazla yormuş olmalıyım. İhtiyacım olan son şey annemle babamın vücudumun sınırları hakkında bana bir ders *daha* vermesi.

Hasta olabilirim ama sakat değilim. Benim yaşımdaki çoğu insandan daha iyi bir dövüşçüyüm ve size her tür silahı nasıl söküp takacağınızı tam olarak anlatabilirim. Ne yaptığımı anlatmaya başlamayayım bile.

bıçağımla neler yapabileceğimi düşündüm. Şu anda göğüslerimin arasında duran çiçek kaplı sustalıyı okşama dürtüsüne direniyorum ve kendimi nefesime odaklanmaya zorluyorum.

Hasta olduğunuzda, kendinizi ne kadar çok kanıtlarsanız kanıtlayın, insanlar başarılarınıza bakmazlar. Onlar sadece hastane hastane dolaşan, her zaman zayıf ve çelimsiz olan zavallı kızı görürler. Hatta bir keresinde vücudum beni terk ettikten sonra tekerlekli sandalyeye mahkum edilmiştim.

Bir daha asla.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum. Annemin gözleriyle karşılaşıyorum ve onlardan yayıldığını gördüğüm endişeyle içimden bir buz kütlesi geçiyor. Nasıl derler? Başarana kadar numara yap? Etrafındaki herkes inanana kadar numara yap? Yıllardır bunu mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Sesimi daha yüksek ve güçlü çıkmaya zorlayarak tekrarlıyorum, "Ben iyiyim." Hepsine güven vermek için parlak bir şekilde gülümsüyorum, ama birbirlerine temkinli bakışlar attıklarını gördüğümde, gülümsememin onları korkutmaktan başka bir işe yaramadığını anlıyorum. Ne diyebilirim ki? Bazen korkutucu bir gülümsemem oluyor.

Parlak pembe tırnaklarımı annemin göz kırpmayan yüzünün önünde, sonunda kendini içinde bulduğu trans halinden çıkana kadar çırpıyorum.

"Neden odana gidip biraz kestirmiyorsun? Sevdğin lavantayı yastık kılıfına koydum." diyor, sesi hafifçe titreyerek. Nöbetlerim onu korkutuyor. Ailemdeki herkesi korkutuyor.

"Ama kutularımı minibüse yerleştirmeyi bitirmem gerekiyor," diye belirtiyorum. Yarın sabah ilk iş yola çıkıyoruz ve benim hâlâ aşağıya indirmem gereken birkaç kutu daha var.

Caleb hemen araya giriyor ve Maddox'la arasını işaret ederek, "Yapacağız," diyor. Maddox'un kaşları çatık, ama gözlerinin etrafındaki hafif sıkışmayı görebiliyorum, bu da bilmemi istediğinden daha fazla sarsıldığının tek göstergesi.

"Ama-"

"Aması yok!" Annem telaşlı bir şekilde. "Önümüzde büyük bir gün var." Bakışları kardeşlerime dönüyor, endişesine rağmen gözlerini bir parça muziplik dolduruyor. "Kıçınızı tekmeledikten sonra buna bir ceza deyin. Babanız burada olmadığı ve monitörlere göz kulak olmadığı için şükredin. Size bir ay boyunca sabah dört talimi yaptırdı. Kolay kurtuluyorsunuz." Onun azarlaması karşısında başlarını eğdiler ve ben de arkalarından dilimi çıkardım. "Yok öyle bir şey, Serafina. Birini dövebilirsin ama yine de kibar olabilirsin. Ya da en azından dilini çıkarmak yerine kendini daha yaratıcı olmaya zorla. Bu avamca."

Tartışarak bir yere varamayacağımı bildiğim için gözlerimi deviriyorum ve vücudumu yavaşça döndürerek çıplak ayaklarımın halıya basmasını sağlıyorum. Maddox ve Caleb hemen iki kolumu birden tutmaya koyuyor. Onların yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyerek itiraz etmek istiyorum ama doğruyu söylemek gerekirse...

Benim var.

Vücudum sanki kurşundan yapılmış gibi hissediyor, ileriye doğru attığım her adım rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titrememe neden oluyor.

"Doğruca yatağa gitmen gerekiyor. Kindle'ında bir şeyler okumak, saçını taramak, tırnaklarını boyamak ya da siz kızlar her ne yapıyorsanız onu yapmak yok," diye telaşla yatak odamın kapısını açıyor Caleb. Yerde bir uyku tulumu ve henüz aşağıya taşımadığım birkaç kutudan başka bir şey yoktu. Mobilyalarımın geri kalanı çoktan yeni evimize gönderildi.

Beni uyku tulumuna yatırırken "Vay be Caleb," diye alaycı bir şekilde söylendim. Cleo yanıma kıvrılıyor, vücudunun ağırlığı benimkine baskı yaparken katı ve rahatlatıcı. Başımı yastığa koyduğum anda bilinçsizliğin beni çekiştirdiğini hissedebiliyorum. "Son zamanlarda bir kız arkadaşın olmadığını söyleyebilirim."

"Çünkü senin için endişelenmekle çok meşgulüm," diye mırıldandı ama uyku sersemi beynim onu yanlış anlamış olabilirdi. Bir suçluluk duygusu

İçimde bir şimşek gibi çakıyor ve ona benim için endişelenmesine gerek olmadığını, hayatını yaşamakta özgür olduğunu söylemek istiyorum.

Ama hiç ses çıkmıyor.

Maddox ve Caleb kutularımdan bazılarını alırken birbirlerine fısıldıyorlar. Kapı arkalarından kapanmadan hemen önce annemin hızla konuştuğunu duyuyorum, sesinde ağır bir endişe var. Muhtemelen yine yıkıldığımı haber vermek için babamı aramıştır.

Sonra bir baş dönmesi dalgası beni tamamen tüketirken hiçbir şey duymuyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

Uykumda beni leşle besleyen kişiyi bulup öldüreceğim.

Tamam, belki ilk uyandığımda aşırı şiddet içeren düşünceler düşünmek çoğu insan için tam olarak normal değildir, ancak bu kendimi kimseye itiraf etmek istemediğim kadar sık içinde bulduğum talihsiz bir durum. Ailem benden psikopat tarafımı saklamamı beklemiyor. Aksine, doğduğumdan beri bu yönümü kucaklamam için teşvik edildim.

Ancak, evimde kabul edilebilir olan şeylerin -örneğin onlara yaptığım keklere müşhil kattıktan sonra reflekslerini test etmek için kardeşlerime bıçak fırlatmak gibi- kapımızın dışında pek de normal olmadığını çok çabuk öğrendim.

Birbirimizi sevmediğimizden değil. Aslında hiç de öyle değil. Kardeşlerim bile, ne kadar iğrenç olsalar da, beni sevdiklerini açıkça belli ediyorlar. Bu bazen Maddox'un en sevdiğim yemeği yapması ya da Caleb'in bana kendini savunmayı öğretmesiyle, bazen de her ikisinin de beni yatak odamın penceresinden aşağı atmasıyla ifade ediliyor. Bazen benim zararına olsa da, bir ailenin olabileceği kadar birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Bana ne kadar güçlü olmam öğretilmiş olsa da, ailemin görebildiği tek şeyin hastalığının beni olmaya zorladığı kırık dökük küçük kız olduğu zamanlar hala var.

Kendimi uyku tulumunun altından çıkarırken zihnim hâlâ sisli, düşüncelerim düzensiz ve anlamsız. Cleo mutlu bir şekilde ofluyor, bana parlak bir köpek gülümsemesi verirken kuyruğu sağlam bir ritimle yere vuruyor.

Kendimi ne kadar berbat hissetsem de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Cleo son üç yıldır benim hizmet köpeğim ve tuhaf davranışları ailemize mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Benim gibi o da tuhaf biri olarak görülüyordu. Cleo bir hareketlilik destek köpeği olmak için gerekli tüm komutları öğrendi -çamaşırları değiştirmek, dolapları açıp kapatmak, yiyecekleri yerleştirmek, ışıkları açıp kapatmak ve daha pek çok şey- ama anlaşılan o ki biraz fazla bağımsız. Eve gelip dolapları yeniden düzenlemeye karar verdiğini ya da çamaşır makinesinden çamaşırları çekip kurutucuya koymak yerine yerde bir yığın halinde bıraktığını öğrenmek alışılmadık bir durum değil. Son sertifikalarını geçemediği için "başarısız" bir köpek olarak görülüyor ki bu lakaptan nefret ediyorum. Annemin arkadaşlarından biri onu duymuş ve bizimle tanıştırmak için getirdi ve hemen kaynaştık. Nöbetlerimde benimle birlikte çalışması için onu eğitmemiz neredeyse bir yılımızı aldı ve hala sertifikalı bir hizmet hayvanı olamayacak kadar bağımsız ama o benim en iyi arkadaşım ve en zayıf anlarımda bana yardım eden onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Kendimi oturmaya zorluyorum, ağrılarıma ve seğirmelerime rağmen ve kendimi ayağa kaldırıyorum. İleriye doğru titrek bir adım atıyorum, içim rahatlarırken neredeyse sarkacaktım. Ayaklarımda üzerinde bir gün daha geçirmek, acı ne kadar kötü olursa olsun, bir kazançtır. O sandalyeye tekrar oturmaktan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Çaresizlik benim kriptonitim. Her ilacı, her tedaviyi deneyeceğim, her doktora gideceğim, yeter ki bir daha çaresiz kalmayayım, bir kabuğun içinde çılgın atan bir zihinden başka bir şey olmayayım.

Ağızımdaki tadın yine bayginken kustuğum anlamına geldiğini biliyorum ama ölü bir kokarca ile uyanmak dışında

Ağız, uyanırken kusmaya tercih edilir.

Yanaklarımda göreceğim solgunluğu ve gözlerimi gölgeleyecek koyu lekeleri bildiğim için aynaya bakmaya zahmet etmiyorum. Dişlerimi fırçalamalı ve üstümü değiştirmeliyim. Yola çıkma vaktimiz yaklaşmış olmalı ve Michigan'a kadar bu kadar kötü kokarak gitmemin imkânı yok.

Sanırım kardeşlerim, arabalarından birinde Cleo'nun bokuyla karışmış yol leşi gibi kokarsam beni gerçekten öldürebilirler.

Attığım her adım acı veriyor, saldırıdan sonra kaslarım isyan ediyor, ama acıyı bir kenara itiyorum, banyoya girene kadar küçük adımlarla ilerliyorum, nefesim sıkılmış dişlerimin arasından keskin bir şekilde geliyor. Atakların kendisi yeterince kötü değilse, bir de sonrasındaki iyileşme süreci var. Her gün yaşadığım semptomlara bir de bunu ekleyince, hayatınızın en kötü gribini geçirmek gibi bir şey oluyor.

Ancak gripten farklı olarak, bir sabah uyandığımda kendimi yüzde yüz iyi hissetmiyorum, adımlarımda bir sıçrama ve yüzümde bir gülümseme var. En iyi günlerimde bile, yaptığım her şeyin altında bir ıstırap akıntısı var, yan tarafıma gömülmüş ve hiçbir çekmenin çıkaramayacağı küçük bir şerit.

Dişlerimi fırçalarken duşu sığağa çeviriyorum, titreyen bacaklarımda üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmak için banyo duvarının soğuk beyaz fayanslarına hafifçe yaslanıyorum.

Tam spreyin altına girmeyi başarmıştım ki açık bıraktığım banyo kapısı çalındı.

"Sera?" diye soruyor annem, sonra tekrar hafifçe vuruyor.

"Neredeyse hazırım," diye sesleniyorum ona, sesim cırtlak olmadığı için şükrediyorum. İhtiyacım olan son şey, kendi halime bırakılırsam bayılacağımdan korkarak buraya koşturması. Yapmaya kararlı olduğum bazı görevler var.

başarmak için yardıma ihtiyaç yoktur ve düş almak bunlardan biridir. Tuvalete gitmek ise diğeridir. "On dakikaya işim biter."

"Aceleyle gerek yok, tatlım. Sana bir havlu ve kıyafet getirdim. Onları burada bıraksam sorun olur mu? Çocuklar odanızdaki diğer eşyaları almak istiyorlar, biz de gitmeye hazır olacağız." Tabii ki kıyafetlerimi ve havlumu unutmuşum. Kafamı fayanslara vurma dürtüsüne direniyorum, bunun aklımı başıma getirmeye yardımcı olmayacağını biliyorum. Sıcak su zaten işini yapıyor, zihnimdeki sisi biraz olsun dağıtıyor.

"Teşekkürler anne, bu harika olur." Kapının gıcirtısını duyuyorum ve eşyalarımı rafa yerleştirdiğini biliyorum. İşte benim annem bu; ben farkında olmasam bile her zaman benimle ilgileniyor.

"Acele etmeyin. Biz sadece bunu bitireceğiz. Baban şimdi yol için kek almak üzere markete gidiyor." Sesinin bıkkın tonu karşısında dudaklarımdan bir kıs kıs gülme döküldü. Babamın cupcake'lere karşı biraz sağlıksız bir takıntısı vardı ve en sevdiği dükkânı arkamızda bıraktığı için somurtuyordu. Pastane birine veda partisi verdiğinde, o kişinin orada çok fazla zaman geçirdiğini bilirsiniz...

Pastaları vardı. Ve balonlar. Ve bir pankart. Ve fırıncı en iyi müşterisini kaybetme ihtimali karşısında hüngür hüngür ağladı.

Babamın bir sorunu var.

"Bana bir tane misket limonu getir," diye yalvarıyorum, tercih ettiğim naneli sabunu vücudumdan temizlerken. "Bir de çikolatalı ölüm keklerinden." Tamam, ben de kekleri seviyorum. Sadece bir psikopat keklerden nefret eder. Benden daha kötü bir psikopat sanırım.

"Muhtemelen bütün dükkânı onunla birlikte gönderecekler," diye mırıldanıyor annem banyodan çıkarken. "Şimdiden bizi takip etmekten ve yeni bir zincir açmaktan bahsediyor..." Onun sesi

Kapıyı kapattığında sıcak suyun cildimi ıslatmasına izin veriyorum ve kalan ağırları yatıştırıyorum.

Taşınıyor olmamız çok gerçeküstü. Hayatım boyunca Centennial Hills'de yaşadım ve taşınmak gibi bir planım yoktu.

Ancak taşınmak daha büyük bir değişikliği de beraberinde getiriyor: Hayatımda ilk kez yerel bir liseye gidiyorum.

Annem ve babam kendi güvenlik ve savunma işlerini yürütüyorlar, dolayısıyla ben de öyle yetiştim ve daha önce de seyahat etmek zorunda kalmış olsalar da bu seyahatler en fazla birkaç hafta sürüyordu. Uzaklara gittiklerinde, kardeşlerim büyüyene kadar ailemin arkadaşlarından biri bizimle kalırdı.

Annem ve babam işlerinin detaylarını benimle hiç konuşmasalar da - en azından şimdilik- bizi ülkenin öbür ucuna taşıyacak olan bu işi kabul edip etmeme konusunda tartışırken fısıltıları duydum. Birkaç gün süren hararetli tartışmalardan ve kum torbasıyla birden fazla raunttan sonra, Traverse City'nin hemen güneyindeki Bedisa, Michigan'a taşınacağımızı açıkladılar. Filmler dışında hiç kar görmemiş bir kız için, büyük bir değişikliğe uğrayacağımı biliyorum.

Gerçi tek değişiklik kar olmayacak. Son senem için okula da geri dönüyorum. Sağlık sorunlarım ortaya çıktığından beri evde eğitim görüyordum. Çocuklar ve öğretmenler acımasızdı ve isyan eden bedenime bir stres katmanı daha ekliyorlardı. On iki yaşındaki diğer çocuklara bir gün tamamen iyi olup ertesi gün nöbet geçirebileceğinizi açıklamak zor. Yetişkinlere de açıklamak zor. Bir öğretmen annemi arayıp "dramatik hareketlerimle" sınıfın huzurunu bozmamdan bıktığını söylediğinde, annem beni derhal okuldan aldı.

Öğretmenimi nöbet geçirmekle tehdit ettikten sonra beni okuldan aldı ve nasıl hoşuna gittiğini görmek istedi, bu da ikimize de yol açtı

kalıcı olarak yasaklandı. Bayan Montez olayları nasıl saptırmaya çalışırsa çalışsın sonuç aynıydı.

Kendimi spreyden uzaklaşmaya zorladığımda su soğumaya başlıyor, çabucak kurulanıp malzemelerimi pembe beyaz çizgili küçük banyo kutuma istifliyorum. Yumuşak gri eşofman altımı ve "Bu korkunç bir fikir." yazılı parlak pembe tişörtümü çekiştiriyorum. Annemin benim için bıraktığı "Saat kaç?" yazılı tişörtü. Odadan çıkmadan önce saçlarımı toplamam ve takılarımı takmam sadece bir dakikamı alıyor.

Maddox uyku tulumumun kayışını sıkarken, "Yeterince uzun sürdü," diye homurdanıyor. Cleo onaylarcasına havlıyor ve odadan fırlıyor, muhtemelen babamı arıyor, ondan bir ödül koparabileceğini umuyor. "Belki orada uyuyakalmışsındır diye düşündüm. Gitmeden önce hızlıca bir duş almak istedim."

"Buzlu suyun kalbe iyi geldiğini duymuştum," diyorum ona, bana kaşlarını çatarken kirpiklerimi kırıştırarak. "Ve o beyaz saçların için alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

"Gerçekten mi, Sera?" Bana dik dik bakıyor, kara gözleri kızgınlıkla parlıyor. Bana doğru bir adım atıyor, sanki dün geceki savaşıma devam etmeyi düşünüyormuş gibi.

"Getir bakalım," diye alay ediyorum, dengemi sağlamak için ayaklarımı kaydırıyorum.

Bir an düşündükten sonra homurdanarak başını salladı. "Hayır, çok kolay. Şu anda ancak bir meydan okuma olabilirsin."

Ona hırladım. "Sana bir meydan okuma göstereceğim."

Uyku tulumumu ellerinin arasında ileri geri savururken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi?" Rulo halindeki torbayı bana doğru fırlatıyor ve kafamdan sekmesine neden oluyor.

"Maddox!" Onu bıçaklayacağım. Babamın ona dikiş atması için vaktimiz var, eminim.

"Şu anda benimle dövüşmeyi bırak, uyku tulumunu bile yakalayamazsın," diye dalga geçiyor, şimdi tam bir ağabey modunda. Görünüşe göre, önceki gecenin koruyucu adamı, artık aciz olmayan bir kız kardeşe karşılaştığında öfkeli bir hıyara dönüşüyor.

"Uyku tulumunu yakalamak beceri gerektirmez," diyorum inatla. "Şimdi eğer beceri istiyorsan..." Boştaki elim üst kolumu çevreleyen manşet bileziği okşamak için yukarı uzanıyor.

Geriyeye doğru hızlı bir adım atarken gözleri titriyor ve beni hınzırca gülümsetiyor. Kardeşlerimin ikisi de her gün silahlandığını biliyor. Hatta bunu teşvik ediyorlar. Koluma taktığım kelepçenin içinde bir bıçak var, çekmesi kolay ve kullanması eğlenceli. Beklenmedik olmak her zaman iyidir, çoğu insan -özellikle de erkekler- pembe etekli, ufak tefek, sarışın bir kızın herhangi bir tehdit oluşturmasını beklemez. Bu yüzden silahlarımın çoğu gizlidir. Olabildiğince kız gibi olmalarından bahsetmiyorum bile.

Mücevher olarak gizlenebilen silahlar benim favorimdir. Yüzüklerim gibi mi? Bir yumruk attığımda tamamen keskin çivilere dönüşebilirler.

"Bıçak yok, Ser," diye uyarıyor Maddox. "Kanı temizlemek çok uzun sürer."

Surat astım. Bana verdiği dikkat dağıtıcı enerji içime akıyor ve hissettiğim acıdan kurtulmamı sağlıyordu.

Ah, adrenalin, benim tercih ettiğim ilaç.

"O zaman şikayet etmeyi bıraksan iyi edersin. Ayrıca, silah kullanamıyor olmamız göğüs göğüse birkaç raunt yapamayacağımız anlamına gelmiyor. Vücut darbeleri bir karmaşa bırakmaz," diye rasyonalize ediyorum aşırı tatlı bir gülümsemeyle.

"Caleb ve benim ayrı ayrı araba kullanacağımızı biliyorsun, böylece arabaları getirebiliriz. Annem ve babamdan önce gitmeyi planlıyoruz." Sisli beynim bunu unuttu ama kesinlikle minnettarım. İki gün arkada sıkışıp kaldık

İki erkek kardeşinle birlikte oturmak mı? Asla iyi bir deneyim değildir ve genellikle en az bir yaralanmayla sonuçlanır.

Genellikle yaraları. Ahhh. Güzel zamanlar. Güzel zamanlar.

Maddox yüzümdeki hülyalı ifadeye bakarak başını sallıyor ve uyku tulumumu da yanına alarak odamdan çıkıyor.

Son bir kez dönüp bakıyorum; duvarlara yapışmış, simlerle benek benek olmuş bantları, güneş ışığında kitap okumak için sandalyeme açtığı pencereyi, hatta ben uyurken beni izleyen bir ejderhayı andıran tavandaki küçük lekeleri görüyorum. "Yeni bir macera zamanı," diye hatırlatıyorum kendime, derin bir nefes alarak. "Yeni zorluklar. Yeni arkadaşlar." Tanrım, umarım yeni arkadaşlar olur. Herhangi bir arkadaş. *O kadar* acınacak haldeyim. Kardeşlerimi seviyorum ama bazen küçük çılgın ailemin tüm dünyam olması çok fazla geliyor.

Maddox kafasını tekrar odaya sokar. "Bu arada Sparkles, çok uzun sürdüğü için senin keklerini yedim. Key lime hâlâ en iyisi, biliyorsun ve ellerinde sadece bir tane kalmıştı."

Arkamdan yere devrilen banyo malzemelerine aldırmadan odadan fırlıyorum. "Anne!" diye bağırlıyorum. Kimse benim keklerime karışamaz. Bunu ödeyecek, hem de çok pahalıya. "Cenazeyi planlamaya başla ve çamaşır suyunu çıkar! Bir çocuk eksildin ve bu kanlı olacak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TRISTAN

(Telefonumda **bir** mesaj çalıyor ve arka cebimden çıkarıyorum.

Foster: Onu kışkırtma. Cidden, Tristan, yapma.

Mesajı okuduktan sonra bir cevap yazmadan önce homurdanıyorum ve karşıdan karşıya geçen bir kadına çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözlerim telefonuma yapışık kalsa da gizlice kenara çekiliyorum.

Tristan: Ne zamandan beri onu kışkırtıyorum?

Foster hemen cevap vermedi... Onu suçladığımdan değıl. Muhtemelen söz konusu pisliğı kırılanda kadar sözlü olarak ittiğıim en az yüz farklı zamanı listeleyebilir.

Gözlerimi göge doğıru yuvarlayarak telefonumu arka cebime soktum ve işlek caddede kırmızı ışıktta geçtim.

yanından geçtiğim herkesin elini tutuyorum. Elimde değil; kurt doğam beni ele geçiriyor ve bir sürü bulup sahiplenmemi istiyor. İşte tam da bu nedenle gecelerimin çoğunu okulumdaki diğer kurt şekil değiştirenlerle birlikte büyük bir yatakta uyuyarak geçiriyorum. Bu cinsel bir şey değil. En azından benim için değil.

Bu gece rutinine katılmayı bırakmam gerektiğini biliyorum, hem de yakında. Yerel kurt sürüsünün alfası Rebecca şimdiden yanlış bir fikre kapılmış durumda. Sürüsüne katılmamı ve peşine takılmış bir köpek yavrusu gibi onu takip etmemi istiyor. Ama ben bir yavru değilim, ben bir alfayım. Ve bana alfa statüsü teklif etse bile, sürüsüne katılmak aynı zamanda onu eşim olarak kabul etmek anlamına gelir ve ben ondan bu şekilde hoşlanmıyorum.

Ama kurtların sürüye ihtiyacı vardır.

Ve benim hâlâ bir sürüm yok. Vahşi kurtların aksine, kurtlarımız ortaya çıktığı andan itibaren ebeveynlerimizi ve kardeşlerimizi "sürü" olarak görsek de, şekil değiştirenler on sekiz yaşına geldiklerinde sürüye katılır veya sürü oluşturur. Kurtlarımız bize kimin kendilerine ait olduğunu, kimi korumak ve kollamak istediklerini söyler. Bazen bu diğer kurtlardır. Diğer zamanlarda ise başka bir Seelie ya da Unseelie türüdür.

Yakında on sekiz yaşıma gireceğim ve kurdum şimdiden kimi sahiplenmek istediğine dair ipuçları vermeye başladı ama henüz onlara söyleyemem. Beni reddederlerse kurdum mahvolur, evet, ama bundan daha fazlası var. Hayattaki seçimlerini sınırlamak istemiyorum ve sadece kurdumu ve beni yatıştırmak için sürümde bir yer kabul etmelerinden korkuyorum.

Bu düşünceleri daha sonra incelemek üzere bir kenara iterek adımlarımı hızlandırıyorum, takım elbisemin kollarını çekiştiriyorum ve kumaşın tenime sürtünmesinden nefret ediyorum. Böyle havasız bir kıyafet giymektense çıplak olmayı tercih ederdim ama akşam yemeğinde ailem, kardeşlerim, amcalarım, teyzelerim ve kuzenlerimle buluşacağımı düşünürsek... bu pek de iyi bir fikir değil.

Kapıyı iterek açıyorum ve hemen sarımsak kokusunun saldırısına uğruyorum.

Marsha Teyze'nin seçtiği restoran, zenginlik ve refahın pastoral kavramlarını romantikleştiren loş ışıklı bir İtalyan bistrosudur. Menü fiyatları biraz makul olmasına rağmen, sanki Roma şehir merkezinde bulunan beş yıldızlı bir restoranda yemek yiyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. Bambeyaz keten örtüler her masayı kaplıyor ve her birinde titrek bir mum bulunuyor. Tüm garsonlar şık siyah takım elbiseler giymiş ve kravat takmış.

Oturmuş olan müşterileri taramadan önce annemin kokusunu alıyorum ve döndüğümde onu beş katmanlı bir avize ve beklerken oturmak için altın-kahverengi kabinlerle tamamlanmış zengin lobide beni beklerken buluyorum.

"Geç kaldın," diye azarlıyor annem, ama ben kollarına koşarken sırtışını gizleyemiyor, kurt içgüdülerim devreye girerken içimde bir gümbürtü yankılanıyor. Annem... o bir sürü ve ben de sürümü korurum. "Çekil üstümden, seni koca herif!" Gülüyor ve ben bir sızlanmayla onu gönülsüzce bırakana kadar omzumu okşuyor.

"Özür dilerim anne." Ona mahcup bir gülümseme gösteriyorum ama o özrümü elinin tersiyle itiyor. Benim gibi annem de bir Seelie fae'si, ama dost canlısı ve şefkatli doğasına rağmen bir kurt olarak ortaya çıkmamış. Ben doğmadan yıllar önce bir siren olarak ilan edildiğinde kimse ondan daha fazla şaşırmamıştı.

Bizim türümüz böyle çalışır. Bir gencin Vahiy gününde, biri Seelie sarayından diğeri de Unseelie'den olmak üzere iki büyümlü esere dokunurlar. O andan itibaren, genetiğimize bakılmaksızın Seelie ya da Unseelie olarak ilan ediliriz ve doğaüstü yaratıklarımız önceden var olan kişiliklerimize göre ortaya çıkar. Örneğin beni ele alalım. Arkadaş canlısı, dışa dönük ve aşk için yanıp tutuşan biri olarak Seelie kurt değişiricisi olduğumun ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Gel. Kardeşlerin ve baban zaten buradalar." Bir eliyle beyaz bluzunu düzeltiyor, fırfırlı beyaz kumaş siyah kalem eteğinin bel bandının içinde kayboluyor. Benimkiyle aynı tonda olan karamel saçları mükemmel bukleler halinde omuzlarından aşağı dökülüyor.

"Kian- mı?"

"Evet, kuzenin de burada." Duraklıyor, ben daha bir şey söylemeden bana azarlar gibi bakıyor ve sonra koluma vuruyor. "Kibar ol."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Adamı kışkırtacağımı düşünmenizin sebebi nedir?" Annem bana uzun ve anlamlı bir bakış atıyor ama o daha konuşmadan dikkatim güzel ev sahibesi tarafından başka yöne çekiliyor. Onu okulumdaki amigo kızlardan biri olarak tanıdım. *Ohhh insanlar!* Kurt formumda olsaydım, kuyruğum şimdi deli gibi sallanıyor olurdu. "Ashley, değil mi?" Yüzü kıpkırmızı olsa da rahatlatıcı bir şekilde gülümsüyorum.

"Evet." Bana utangaçça gülümsüyor.

"Merhaba, Tristan." "Nasılsın?"

"Ben... Ben iyiyim."

O anda, bir garson ve garson kız elleri tabaklarla dolu olarak mutfaktan aceleyle çıkarlar.

"Oh! Palo! Tasha!" Ashley'den bir adım uzaklaşarak onlara coşkuyla el sallıyorum ve onlar da duraksayıp bir masaya doğru aceleyle ilerlemeden önce bana belli belirsiz gülümsüyorlar.

Tanrım, kurdum şu anda resmen orgazm oluyor. Arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte olmaktan daha çok sevdiğimiz bir şey yok.

Üç sınıf arkadaşıma da sırtımı dönüyorum ve annemin tutması için bir kolumu uzatıyorum.

Restoranın arka tarafına yakın bir masaya doğru ilerlerken annem yumuşak bir sesle "Popüler görünüyorsun," dedi.

yirmi kişi. "Özellikle de bayanlarla." Omzunun üzerinden hâlâ arkamızdan bakan Ashley'e bakıyor, yüzünde hüzünlü bir ifade var, sonra bana sert bir bakış atıyor.

Gülümsemem soluyor, tam olarak nereye varmak istediğini biliyorum. "Beni o pislikle kıyaslama. Sanki hepsiyle yatıyormuşum gibi değil. Sadece arkadaşça davranıyorum."

"Tristan. Belki de sen ve Kian o kadar da farklı değilsinizdir..." Adımlarımı hızlandırıp her zamanki gülümsememi takınırken sesi arkamda kayboluyor. Ailemin yanındayken bu gülümsemeyi en son ne zaman takmadığımı hatırlamıyorum.

Gülümse, Tristan. Gülümsemek zorundasın.

Sonunda aileme ulaştığımda bu mantrayı kafamda bir dua gibi tekrarlıyorum.

Babam masanın kenarında oturuyor, ikizler de diğer uçta yer alıyor. Devyn, her zaman olduğu gibi, koyu renk deri ceket, arkaya kaymış saçları ve şu anda tabağındaki yarısı yenmiş ekmek çubuğuna dikilmiş buz gibi gözleriyle tam bir kara koyun gibi görünüyor. Ağabeyim bana bakıyor, bir kez başını sallıyor ve sonra dikkatini tekrar yemeğine veriyor, kaşlarının arasında bir çatık beliriyor.

İkizinin karşısında oturan Xander, yemyeşil gözlerindeki altın benekleri vurgulayan kalın çerçeveli bir gözlük takmış. Saçları kardeşininkinden daha dağınık, ancak koyu rengi annemizinkinden çok babamızinkine benziyor. Gri bir kazak ve kahverengi haki pantolon giyiyor, bu kıyafet şık bir akşam yemeğinden z i y a d e bir sınıfın önü için daha uygun.

"Sana bir hediye aldım, küçük kardeşim," diyor Xander tembel tembel, elindeki bir bardak burbonu döndürürken koltuğumun önündeki paketlenmiş hediyeye bakarak. Kayıtsızca arkasına yaslanıyor ve gözlerini bana doğru çeviriyor. Kendimi ona doğru fırlatma dürtüsüne direniyorum

ve yanağına sokuluyorum. Evet, ailemi kucaklamak benim kurt doğamda var ama *onların* doğasında da bu yüzden beni dövmek var.

Kardeşini kucaklama.

Kardeşini kucakla.

Kardeşini kucaklama.

Kucakla-

Gözlerimdeki içsel mücadeleyi izlerken Xander'ın dudaklarında bir sırıtış beliriyor. Bir süre sonra çenesini evrensel "buraya gel" ifadesiyle eğiyor ve ikinci kez söylememe gerek kalmıyor. Babamın yanına gitmeden önce ona kocaman bir sarılıyorum. Geçerken ellerimi aile üyelerimin omuzlarına sürmeyi ihmal etmiyorum, bana ve canavarıma sağladıkları rahatlığın tadını çıkarıyorum.

Devyn'in yanına vardığımda tereddüt ediyorum, ağabeyime ihtiyatla bakıyorum. O sadece gözlerini bana çeviriyor, bir tür barış teklifi olarak yarısı yenmiş ekmek çubuğunu bana uzatıyor ve sonra yanındaki boş sandalyeye başını sallıyor.

Az konuşan bir adam, kardeşim.

Hevesle alıyorum ve nihayet oturduğumda herkese gülümsüyorum. Xander'ın bana hediye ettiği hediyeye heyecanla bakıyorum ve kâğıdı yırtıyorum, önümde elektrik şoku tasmaını bulunca gülümsemem kaşlarımı çatmaya dönüşüyor.

"Pislik," diye homurdanıyorum, içimdeki kurt sızlanıyor.

Xander içkisinden bir yudum daha alırken kıkırdıyor.

"Hediyeni beğenmedin mi küçük kardeşim?" Sırıtışını zar zor kontrol edebilen Devyn'le göz göze geliyor.

İkisine de ters ters bakıp "hediyeyi" ceketimin cebine sokuyorum. Sinirlendim mi? Kesinlikle. Bunun çok komik olduğunu düşünüyor muyum? Evet. Böyle bir aptal olduğum için hediyeyi saklayacak mıyım? Evet, evet saklayacağım.

Dikkatimi kardeşlerimden başka yöne çevirerek odadakilere sesleniyorum ve orada bulunan herkese kendime özgü gülümsememi gösteriyorum.

"Lyla Teyze, bu akşam çok güzel görünüyorsun. Petey... Bu yeni bir aksiyon figürü mü? Oh! Mike! Futbol takımına girdiğini duydum."

Küçük kuzenlerim kendi aralarında konuşurken, teyzelerim ve amcalarım birbirlerine yetişmeye çalışıyor.

Ailemden sadece bir kişi yok ve bu düşünce sırtışımanın destansı boyutlara ulaşmasına neden oldu. Kian'dan nefret ettiğim falan yok, hatta eskiden iyi arkadaştık, ama-

Şeytandan bahset.

Kian tuvalete giden koridorda beliriyor, gömleğinin üst birkaç düğmesi açık ve sarı saçları dağınık. Gömleğinin kollarını yukarı iterek tırnaklarının derin çizikleriyle delik deşik olmuş altın rengi kollarını ortaya çıkarıyor ve belli bir şeye bakmadan sırtıyor.

Bir saniye geçmeden, üç kadın kendi aralarında kıkırdayarak aynı banyodan aceleyle çıkar. Birinin memeleri hâlâ yarı dışarıda, diğerinin boynunda kocaman bir morluk var. Birbirlerine fısıldaşıyorlar ve masamıza geri dönen kuzenimin geri çekilişini izliyorlar.

Ben daha kontrol altına alamadan içimden bir hırıltı yükseliyor ve Devyn umursamazca yan tarafıma vurarak gürültüyü geldiği gibi aniden durduruyor.

Kian annemin yanağına bir öpücük kondururken, "Z teyze, bugün her zamanki gibi çok güzelsin," diye takılıyor.

"Kian, geç kaldın." Marsha teyzem oğluna onaylamayan bir bakış fırlatıyor, ama o omuz silkiyor, görünüşe göre onun öfkesini umursamıyor.

"Rezervlerimi doldurmam gerekiyordu," diye açıklıyor arsız bir göz kırpmayla.

Marsha Teyze'nin gözleri kısılır ama oğlunun az önce restoranın tuvaletinde seks partisi yaptığını öğrenince pek de sinirlenmiş görünmez.

Ne de olsa kendini kontrol edemiyor. O şehvet ve seksle beslenen bir karabasan. Bu yüzden emrinde bir harem dolusu kız var.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ben izlerken, tuvalete götürdüğü üç kız restoranda karşımızdaki kabine doğru ilerliyor ve hepsi de Kian'a aşk dolu gözlerle bakan diğer on kadına katılıyor.

Lanet bir harem.

Ben kadınlara, aileye ve ilişkilere saygı duyarken, Kian bunların üçünün de içine tükürüyor. Kadınları becerebileceği varlıklar olarak aşağılıyor, ailemize saygısızlık ediyor ve sahip olabileceği tek ilişkinin çarşafklar arasında -ya da görünüşe göre banyoda- kurulan bir ilişki olduğuna inanıyor. Pisliğin teki mi yoksa başka biriyle gerçek bir bağ kuramayacak kadar sapkın mı bilmiyorum ama her iki durumda da onu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

O benim ailem, bu asla değişmeyecek ve onu son nefesime kadar savunacağım, ama lanet olsun. Neden böyle bir pislik olmak zorunda? Onu umursamayı gerçekten zorlaştırıyor.

Kian karşımda oturuyor, mavi gözleri son zamanlardaki aktivitelerinden dolayı parlıyor, tam o sırada garson kız masamızda duruyor. Onu okuldan tanıyorum. Hannah, eğer doğru hatırlıyorsam. İngiliz Edebiyatı dersinde karşımda oturuyordu.

"Hannah." Önüme bir bardak su koymak için hamle yaparken ona genişçe gülümsüyorum. "Nasılsın? O kâğıt senin de canına okuyor mu?"

Telaşlı bir yanıt vermeye çalışırken yüzü pancar gibi kızarıyor. "Evet. Bayan Summers bu dönem çok acımasız."

"Hannah," diye araya giriyor Kian, tüm kızları ve hatta bazı erkekleri kendinden geçirebilecek megawatt gülümsemesini ona göstererek. "Sen benim beden eğitimi sınıfımdasın, değil mi?"

Yüzü daha da kızardı, bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. "Evet."

"Kuzenimle arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," diye devam ediyor Kian ve ben masanın üzerinden atlayıp onu boğma isteğime direniyorum. Bunun muhtemelen annemi kızdıracağını düşündüm. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun, Hannah?" Sesi neredeyse müstehcenleşiyor, cinsel imalar herkesin duyabileceği kadar açık.

Xander homurdanıyor ve Hannah'nın gözleri onun yüzüne kayıyor, öğretmeninin burada aşağılanması için bulundğunu fark ettiğinde kendi gözlerinin de rengi soluyor.

Kian ne halt ediyor?

"BEN-BEN-BEN..." Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor ve neyse ki ağabeyim onun tedirginliğini anlıyor. Xander tembelce bir elini havada sallayıp menüdeki mantıyı işaret ediyor.

"Bunu alabilir miyim lütfen? Ekstra sos?" Konu değişince rahatlamış gibi görünerek siparişlerimizi almak için acele ediyor. Ancak o gittikten sonra öne doğru eğilip Kian'a dişlerimi gösteriyorum. Neyse ki ailemin yaşlı üyeleri babamın anlattığı bir hikâyeye meşgul, gür ve şamatalı sesi tüm restorana yayılıyor.

"Ne yapıyordun lan sen?"

Kian'ın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. 'Güzel' falan olabilir ama bazen etrafındaki insanlardan bilerek habersiz olabiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neden Hannah'yı böyle cinsel imalarla utandırasın ki? Hem de öğretmeninin önünde!"

Kaşları birbirine çarparken dudaklarına bir çatıklık yerleşiyor. "İma değildi. Sadece bir soruydu. Yardım etmeye çalışıyordum."

"Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşündün ki?" Kurdumun kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken bir hırıltı sözlerimin üzerine biniyor. Xander göz ucuyla bana bir bakış attı ama

araya girmiyor, bunu kendi başıma halletmeme izin veriyor. Ayrıca, muhtemelen küçük lise dramalarına katılamayacak kadar havalı olduğunu düşünüyordur.

"Ona aşık değil misin?" Kian başını masumca yana eğiyor, yakındaki hayran kulübünün göğsüne iyice bakabilmesi için kendini eğiyor ve dürüst olmak gerekirse bunun bir rol olup olmadığını anlayamıyorum. Çıkarıcı bir piç olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, muhtemelen.

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Kızı çok az tanıyorum. Neden böyle düşündün ki?"

"Onunla flört ettiğin için mi?" Eskiden kolaylıkla okuyabildiğim o geniş, kurnaz gözlerle bana bakmaya devam ederken ifadesi bir soruya dönüşüyor. Şimdi tek yaptıkları dönüştüğü canavarı, hayatı boyunca içinde sakladığı canavarı gizlemek.

Burun köprüsünü çimdikliyorum. "Kibar olmaya çalışıyordum, göt herif. Belki bir ara sen de denemelisin."

"Ben her zaman iyiyimdir," diye itiraz ediyor hemen.

"Ama sen art niyetin olmadan iyi biri değilsin," diyorum ses tonum sertleşerek. "Konuştuğum her kızla yatmak istemiyorum." Gözlerimi hareminin olduğu yöne dikiyorum. "Ve kızları da yönlendirmiyorum."

Öfke kısa bir an için yüzünü gölgeliyor, sonra ifadesini düzeltiyor. "Ben kimseyi kandırmam," diyor sonunda ve bir ekmek alıp küçük bir ısırık alıyor. "Hepsi benimle bu anlaşmaya girdiklerinde ne bekleyeceklerini biliyorlardı."

Aranjman. Ne sikim bir pislik. Onlarla olan ilişkisini bir ilişki olarak bile görmüyor.

"Yani o kızların yarısı sana umutsuzca aşık değil ve bir gün onlarla tek eşli olacağını düşünmüyor mu?" Üst dudağı kıvrılırken gözlerimi ince yarıklar halinde kısıyorum.

"Ben *tek eşlilik* yapmam," diye ısıyor, yüz hatlarına sinirli bir ifade yerleşmiş. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Her neyse." Yapamam. Yapmayacağım. Son dört yıldır bu tartışmayı yapıyoruz. Öfkeyle suyumdan bir yudum alıyorum, öfke içimde kıvılcım saçan bir elektrik teli gibi dolaşıyor. Kuzenimi asla anlayamayacağım. O tek eşlilik yapamıyor, ben de milyon yıl geçse de çok eşlilik yapmayı hayal edemiyorum. Beyaz çitli bir hayatım, bir karım ve üç çocuğum olmasını planlıyorum. Başkalarının ilişkime karışmasına ihtiyacım yok.

"Ve sen de insanları yönlendirmekten bahsediyorsun," diye devam ediyor Kian, gülümsemesi tenimi bir boğum gibi kesiyor. "Rebecca nasıl bu arada? Hâlâ her gece onun yatağında mı uyuyorsun?"

"Kapa çenenini," diye çıkıştım.

"Belki de ilgilendiğiniz o değildir," diye alaycı bir sesle devam ediyor. "O yatağın hem erkek hem de kadınlarla dolu olduğunu duydum-"

Öfke kalbimi demir bir mengeneyle sıkarken sandalyeden sıçırıyorum, gölgeler belimi sarıyor, sürünen yılanlardan daha sıkı kıvrılıyor. Kian karşımda aynısını yaparken ben de acı dolu bir homurtuyla sandalyeye geri düşüyorum.

Xander, gölgeleri emirlerini yerine getirmeye ikna ederken elini tembelce havada gezdiriyor.

"Çocuklar işiniz bitti mi?" diye soruyor her zaman kullandığı o sıkılmış, kibirli ses tonuyla, sanki bu lanet dünyadaki herkes için fazla iyi olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, aynı anda Kian da "Bırak beni," diye tıslıyor.

"Bir çocuk gibi davrandığında, seni bir çocuk gibi cezalandıracağım," diye hemen karşılık veriyor Xander, ikiziyle bakışarak. Devyn'in dudakları bir gülümsemenin başlangıcıyla seğiriyor ama bunun yüzüne yansımalarına izin vermiyor.

"O başlattı amına koyayım," diye itiraz ediyorum... sonra da beni suçladığı huysuz çocuk gibi konuştuğumu fark ediyorum. Yine de Xander için yeterli görünüyor, çünkü gölgeleri serbest bırakıyor ve bağ olmadan sandalyeme yerleşmeme izin veriyor.

Kian'ı sikeyim. Onu ait olduğu yere, Hades'in en derin çukuruna gönder. Siktir et onu-

Şimdiye kadar karşılaştığım en baştan çıkarıcı koku beni bombardımana tutarken ciğerlerimden bir nefes kopuyor - çikolatalar, çilekler ve kamp ateşleri bir arada. Neredeyse koltuktan düşecektim.

Vay anasını.

Kokunun kaynağını bulma umuduyla hevesle restoranı tararken gözlerim açılıyor. Yanımdaki Devyn kaskatı kesilmiş, eli masanın üzerinde yumruk olmuş.

"Bunu hissediyor musun?" Kian fısıldıyor ama o daha konuşmasını bitiremeden ben çoktan yerimden kalkmış ve kokunun geldiği yöne doğru ilerlemiş oluyorum.

Bu ağız sulandırıcı kokunun kaynağını bulmalıyım yoksa patlayabilirim. Dişlerimi o baştan çıkarıcı kokuya batırmak istiyorum.

"Tristan! Nereye gidiyorsun?" diye bağırıyor annem arkamdan ama ben çoktan restoranın kapısından çıkıp sokağı taramaya başlamıştım bile.

Pembe bir elbise giymiş, saçları neredeyse beyazlayacak kadar sarı, ufak tefek bir figür gördüğüme yemin edebilirim, köşeyi döndüğümde keskin vücut kokusu ve ter kokusu duyularıma saldırıyor ve onunkini maskeliyor. Giderek daha fazla insan kaldırırma çıkararak gizemli kızı görmemi engelliyor. Sonunda aralarından geçebildiğimde, kız gitmişti.

O kim lan?

Ve neden onun kokusundan bu kadar etkilendim?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SERAFINA

W

Yeni eve gözlerimizi diktiğimizde babamın söylediği ilk şeyin "Sanırım

Bu, çığlıkları kimsenin duyamayacağı kadar uzakta mı?"

"Biliyor musun," diye başlıyorum sıkışık minibüsten çıkarken, kaslarım bu kadar dar bir alanda bu kadar uzun süre kapalı kaldığım için protesto ediyor. Sık ağaçlarla çevrili üç katlı çiftlik evine bakarken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "İnsanlar senin seri katil falan olduğunu düşünebilir." Cleo, yeni mülkü araştırmak üzere uzaklaşmadan önce onaylarcasına havlıyor.

Babam göz kırpmıyor, omzuna bir spor çantası atarken yeşil gözleri neşeyle parlıyor. "Amaç bu."

İlk bakışta babamın çok önemli ya da korkutucu biri olduğunu düşünmezsiniz. Zayıftır, Caleb'den bile daha zayıftır ve ince, köşeli bir yüzü çerçeveleyen tuzlu ve biberli saçları vardır. Koyu renk gözlükleri sürekli burnundan kayıyor ve onları yerine oturtmak için orta parmağını kullanıyor. Bugün, açık kahverengi haki pantolonunun içine sokulmuş net bir lacivert gömlek giymiş. İnek diye bağıyor.

Dünyaca ünlü bir güvenlik şirketinin sahibi ve en iyi ajanlarından biri olduğuna inanmak zor.

Bakışlarımı babamdan ayırıyorum ve nihayet dikkatimi yeni evime veriyorum.

Yeni evim.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınmak zorunda kaldığım için sinir krizi geçirecek kızlardan değilim. Ben böyle biri değilim ve dürüst olmak gerekirse geride bıraktığım yere de çok bağlı değildim. Ailem dışındaki tek dostlarım beni test eden doktorlar ve iyi olacağıma dair güvence veren hemşirelerdi. Tek yoldaşım, ironik bir şekilde insanların -en azından birlikte vakit geçirmek zorunda kaldığım insanların- varlığında daha da belirginleşen baş döndürücü bir yalnızlık duygusuydu. Ürkütücü, evde eğitim gören, engelli bir kız olmak arkadaş edinmek için her zaman harika bir yoldu...

Hayır, taşındığımız için üzgün değilim. Aksine, değişiklikten dolayı mutluyum. Gerçek bir okula gideceğim için heyecandan neredeyse zıplayacağım. Çünkü annem iyi biri ama öğretmen olarak mı? Evet, olmaz. Hançerlerle nasıl dövüşüleceğini öğrendim ama bir üçgenin çevresini nasıl ayarlayacağımı anlatmaya başlayamam bile. Yoksa daire mi?

Gördün mü? İşte bu yüzden gerçek bir eğitime ihtiyacım var, ancak değişiklik konusunda gergin olduğumu itiraf edebilirim, özellikle de Cleo'yu yanıma alamayacağım için.

"Güzel yer," diye gözlemliyor Maddox, beni bir kez daha düşüncelerimden koparıyor.

"Sanırım öyle." Annem aramızda durmak için hareket ediyor ve kollarını benim omuzlarıma ve onun beline doluyor. Evimize bakarken güzel yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor.

Sade ama zarif, hemen kendimi huzurlu hissetmemi sağlıyor. Çatı beşiğinin hemen altında dairesel bir pencere var, tek bir kir izi bile görünmüyor. Bunun altında, tamamen küçük çakıl taşlarından inşa edilmiş dört sütun tarafından tutulan bir çatı kalçası bulunmaktadır. Bir parmaklık

Sundurma görünmüyor ama eski evimizden tanıdığım bir salıncak ve sallanan bir sandalyenin dış hatlarını belli belirsiz seçebiliyorum. Kahverengi dış cephe kaplamasında daha da fazla pencere sıralanıyor, pencere pervazları büyük bir tezat oluşturan ve eve modern bir hava veren obsidyen siyahı. Ön kapının üzerinde ve biraz sağda, her biri dikdörtgen bir pencereden oluşan iki çatı penceresi var. Ev hem rustik hem de modern, sade ve çarpıcı ve ben yardım edemem ama onu seviyorum.

Bizim için mükemmel.

"Pssttt." Babam komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor ve ağabeylerimin duymaması için sesini alçaltıyor. "İkinci katta, senin adını haykıran cumbalı bir oda var."

"Tamamdır." Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısırarak kardeşlerime doğru dönüyorum ve kirpiklerimi tatlı tatlı kırpıştırıyorum. "Maddox, yapabilir misin-" Daha sorumu tamamlayamadan elimdeki bavulu Caleb'e fırlatıyorum ve ayaklarımı Maddox'un ayak bileklerinin arkasından yakalamak için uzatıyorum. Caleb darbemi beklemediği için homurdanıyor ve Maddox kış üstü düşüyor.

Çılgınca gülerek onlardan kaçıyorum ve kendimi korkuluklardan merdivenlere atıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Arkamda, annemin babamı beni "fazla zorladığı" için azarlarken dövdüğünü ve kardeşlerime "hazırlıksız" oldukları için bağırıldığını duyabiliyorum. Ayrıca kardeşlerim bana yetişmek ve en iyi odaları kendilerine çalmak için acele ederken ayakkabı seslerini de duyabiliyorum.

Neyse ki, tüm kapılar açık ve aradığım odayı bulana kadar geçtiğim her odaya başımı sokabiliyorum.

Ahşap koridorun en sonunda, banyonun tam karşısında.

Babam haklı, bu oda beni çağırıyor. Halı yumuşak krem renginde ve ayaklarımın altında cennet gibi bir his uyandırıyor, sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi. Şu an için içinde hiçbir şey yok ama yatağımı ve şifonyerimi nereye koyacağımı şimdiden hayal edebiliyorum. Cumba ormana bakıyor, hemen altındaki bank yarım daire şeklinde kıvrılıyor. Yüzeyi kaplayan bir sürü yastık ve battaniye ve hemen yanında bir kitaplık hayal ediyorum.

Mükemmel.

Acaba en sevdiğim bıçakları koymak için bir raf yapabilir miyim?

Maddox odama bakarken, "Kahretsin, Sera," diye homurdanıyor. Caleb tam yanında durmak için hareket ediyor, dirseğini kapının çerçevesine koyarken kulaktan kulağa sırtıyor.

"Ah lütfen." Pencere kenarındaki koltuğa diz çöküp altımdaki sessiz ve durgun ormana bakıyorum. Öğleden sonra güneşi dalları altın ve açık kahverenginin tonlarına boyuyor. "Kazanmama izin verdin."

"Yapmadım," diye itiraz ediyor Caleb ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Bazen onları dövüşte gerçekten yendiğimi biliyorum... ama aynı zamanda kazanmama izin verdikleri zamanlar olduğunu da biliyorum. Benim için üzüldüklerinden mi -hayatta kalmak için her lanet gün savaşıyor zavallı, hasta kız- yoksa sadece beni sevdikleri ve güvenimi artırmak istedikleri için mi bilmiyorum. İkincisi olduğundan şüpheleniyorum ama bazen de birincisi olmasından korkuyorum. Onları taciz etmekten hoşlanmamın nedenlerinden biri de bu. Beni normal hissettiriyor.

Ya da belki de en iyi odayı bana verdiler çünkü onlar yaşlı adamlar ve muhtemelen kiralardan otlanmak yerine kendilerine yaşayacak bir yer bulmalılar. Sadece söylüyorum.

Caleb, "Eşyalarınızı şimdi yukarı çıkaracağız," diye devam ediyor ve kaşlarım çatılmış bir halde dönüp ona bakıyorum.

"Yardım edebilirim."

"Hayır." Maddox başını sertçe sallıyor. "Kendine zarar verme, Sparkles."

Alay etme dürtüsüne direniyorum. "Kendime zarar vermeyeceğim. Ben sakat değilim, biliyorsun."

Gözleri hemen yumuşuyor, ancak kardeşlerimin ikisinin de yumuşamayacağını söyleyebilirim. "Biliyoruz. Ama dün kriz geçirdin..."

"Sadece senin iyi olmana ihtiyacımız var," diye bitiriyor Caleb kararlı bir şekilde başını sallayarak, sanki 'dava kapandı' der gibi. Tartışmaya gerek yok. Biz ne yaptığımızı biliyoruz.

Onları seviyorum, gerçekten seviyorum, ama bazen çok zorba, aşırı korumacı pislikler olabiliyorlar.

"Peki." Yüzlerinde o ifade belirdiğinde tartışmanın nfile olacağını biliyorum ve bu tam olarak üzerinde ölmek istediğim bir tepe değil. Ayrıca, mobilyalardan bahsetmiyorum bile, kutu üstüne kutu taşımak için gerçekten zaman harcamak istemiyorum. Hepsini organize edip odamı dekore etmeyi tercih ederim. Parlak pembe halım ve yatak örtümle odamın canlandığını görmek için çok heyecanlıyım. Yatağımın üzerine kuracağım muhteşem bir ipek gölgelik var. Kardeşlerim buna 'prenseler gölgelik' diyor ve ben de onlarla tartışmıyorum bile. Altında uyurken kendimi prenses gibi hissediyorum.

Maddox kollarını göğsünde kavuşturarak, "Biraz eşyalarımızı yerleştirdikten sonra şehre inip pizza yiyeceğiz," diyor.

"Yarın okulu kontrol etmek istiyorum," diye itiraf ediyorum ve kardeşlerim birbirlerine anlamsızca bakıyorlar.

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?" Caleb kaşlarını çatarak soruyor. "Salı gününe kadar resmen başlamayacaksın. Yarın izin yap. Saatlerce bir kutunun içine hapsolmadan önce özgürlüğünün tadını çıkar."

"Bir kere okul bir hapisane değil," diyorum göz devirerek.

Maddox nefesinin altında "Tartışılır" diye mırıldanıyor.

"İkinci olarak da dersler bittikten sonra gitmeyi planlıyorum. Ön bürodan programımı alacağım, biraz dolaşacağım, kampüsü tanıyacağım..." Göğsümde, çocukların bilim fuarlarında yaptıkları volkanlardan biri gibi mutlu, kabarcıklı bir his patladığında geri çekiliyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir zaman diliminde ilk kez kendi yaşıtım çocuklarla birlikte olacağım. Arkadaşlar edineceğim. Ve belki de özel biriyle tanışacağım.

Sonunda *Karlar* Ülkesi'nde Anna'nın nasıl hissettiğini anladım. Patlayabilirim bile dramatik bir kaltak gibi şarkıya girecek. Ama "Kardan Adam Yapmak İster misin?" yerine "Kardeşlerini Bıçaklamak İster misin?" olacak.

Caleb yumuşak bir kıkırdamayla, "Git annenin alt kattaki kutuları düzenlemesine yardım et," diye emrediyor. "Ya Sparkles?" Odaya giriyor ve bir kahkaha daha atarak çeneme vuruyor. "Ağzının suyu akıyor."

Birkaç saatlik düzenleme ve bavul boşaltma işleminden sonra annem ve babam bizi internetten sipariş ettikleri pizzaları almamız için şehre gönderdiler.

Yeni kasabamızdaki her şeyi kataloglarken yüzümü cama yapıştırıyorum - birbirine yaslanmış vitrinlerden, peri ışıklarına bürünmüş ağaçlara, arnavut kaldırımlı sokaklara ve çok sayıda park bankına kadar. Tuhaf ve şirin bir yer ve açıkçası buraya aşığım.

Gecenin bu saatinde şaşırtıcı derecede kalabalık olan sokaklar, arabamızı sevimli bir İtalyan restoranının hemen köşesindeki tek park yerine park ettiğimizde dolup taşıyor. Hemen yanındaki küçük binanın tabelasında Papa's Pizzeria yazıyor. İçeride çok az masası olan ve sipariş üzerine hizmet veren restoranlardan birine benziyor. Yorgun, kızıl saçlı bir kız

Bir tezgahın arkasında, restorana girdiğimizde hafifçe düzeliyor.

Caleb alt dudağını yalıyor, gözleri hararetle parlıyor ve cazibesini ortaya koyup bu zavallı, küçük kasaba kızını baştan çıkarmaya karar verdiği anı tam olarak görebiliyorum.

Benim ve Maddox'un yanından geçerken bir kolunu tezgâhın üzerine koyuyor ve kendine özgü büyüleyici sırıtışını gösteriyor.

Ya da en azından çekici bir sırıtış olduğunu *düşünüyor*. Eski bir minibüs kullanan ve parkta çocuklara şeker dağıtan bir sapığa benzediğini söylediğimde bana inanmıyor.

"Jenkins için sipariş verin," diyor ve kız başını kaldırıp bakıyor, başında duran kardeşimi görünce gözleri açılıyor. Gülümsemesi genişliyor, kirpikleri sanki nöbet geçiriyormuş gibi dalgalanıyor ve parmaklarını tezgâha vurmaya başlıyor. "Siparişi onaylamak için numaramı ister misiniz? Çünkü senin gibi güzel bir şeye verebilirim."

Ağzımı tıka.

Bütün kızların yaptığı gibi bu kızın da onun cazibesine kapılacağını biliyorum. Kız çok güzel, alev alev yanan kızıl saçları, sevimli, melek gibi bir yüzü ve yeşil gözleri var - tam da Caleb'in tipi.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve Caleb daha da eğilerek göğsünü ve kollarını esnetmek için vücuduna aç veriyor.

Ugh. Kardeşim neden böyle bir erkek fahişe olmak zorunda? Eğer Yasemin olayının tekrarıyla uğraşmak zorunda kalırsam, onu öldüreceğim. O kız beni elli yedi kez aradı, kardeşimi onu geri almaya ikna etmem için yalvardı ve ben karışmayı reddedince ilacımı çaldı.

Sonra kızıl saçlı kız, "Lütfen uzaklaşır mısın? Üzerimde nefes almanızdan hoşlanmıyorum."

Caleb'in yüzü kızın saıyla neredeyse aynı renkte pancar gibi kızarıırken Maddox yanımda şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Ahh. Bu acıtmış olmalı," diye fısıldıyor Maddox bana.

"Daha önce hiç reddedildi mi?" Sesimi alçaltma zahmetine girmiyorum. Kardeşlerimi utandırmak için yaşıyorum, tıpkı onların beni utandırdığı gibi.

Caleb muhtemelen bunun için beni öldürecek ama ölmek için ne güzel bir yol.

Ayrıca ben bıçaklarla ondan daha iyiyim.

"Hayır." Maddox dudaklarını boktan bir sırıtış kaplarken P harfini patlatıyor. "Vay canına. Ne kadar utanç verici. Hem de çok güzel bir kız tarafından."

Caleb'in bana ynelttiğı sert bakışları görmezden gelerek devam ettim. "En azından hiçbir zaman bir kız tarafından reddedilmediğimi gururla söyleyebilirim.

Daha önce," diye kışkırtıyor Maddox ve kızıl saçlı kız siparişlerimizi toplamak için hareket ederken şakalaşmamız karşısında kahkahalarla başını geriye atıyor.

"Kapa enenini," diye homurdanıyor Caleb. "Daha önce hiç çıkma teklif etmediğim için hiçbir kız tarafından reddedilmedin."

Maddox kıkırdıyor, gözleri neşeyle dans ediyor. "Yeterince adil. Mutlulukla söyleyebilirim ki ben de hiçbir erkek tarafından reddedilmedim."

Caleb öfkeyle pizza kutularını kapıyor ve Maddox'a dönmeden önce birkaç yirmilik atıyor. "Yaşayan en seksi şey sen değıl misin?" diyor hışımla.

"Seviştiğim erkekler öyle düşünüyor gibi görünüyor," diye karşılık veriyor Maddox.

Safra boğazıma hücum ederken burnumu kırıştırıyorum. "Ew. Ew. Ew. Çok fazla bilgi." Rahatsız edici görüntülerden arındırmak için başımı hayıflanarak sallıyorum ve kıza dönüp gülümsüyorum. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. "Teşekkür ederim! Sizinle tanışmak güzeldi!"

Hafif ve havadar bir sesle kıkırdıyor ve el sallıyor. "Ben de *memnun* oldum." Caleb'e doğıru sivri bir bakış fırlatmadan önce "sen" kelimesini vurguluyor. Yanakları daha da kızarıyor, mümkün olduğıunu düşünmediğim bir başarı, neredeyse kapıdan dışarı koşarken. Benim bir

Bunun kızıl saçlı kızı son görüşümüz olmadığını d ü ş ü n m e k beni çok eğlendiriyor.

Arabaya doğru yürürken -Caleb hâlâ homurdanıyor ve Maddox ona sataşmaya devam ediyor- izlendiğime dair belirgin bir izlenime kapılıyorum. Gözlerin kafa derime girdiğini neredeyse hissedebiliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde kendimi huzursuz hissetmiyorum. Aksine, sıcaklık beni sarıyor ve sanki yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki sırtüstü uzanmışım da okyanusun akıntılarının beni kıyıdan daha da uzağa taşımasına izin veriyorum. Bu özel su kütlelerinde güvende olduğumu bildiğim için boğulmaktan korkmuyorum.

Bu garip, rahatsız edici hissi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. -Gerçi 'tedirgin edici' ifadesinin şu anda hissettiklerimi özetlediğinden bile emin değilim. Bu çok olumsuz bir kelime.

Arkamdan İtalyan restoranına doğru bir bakış atıyorum ve yemin ederim ki loş ışıktaki kehribar rengi yanıp sönen bir çift kurda benzer göz görüyorum. Ama bu benim hayal gücüm olmalı, değil mi?

Hızımı artırarak köşeyi dönüyorum ve iki ağabeyimin arasına güvenli bir şekilde giriyorum.

Yine de birinin beni izlediği hissinden kaçamıyorum. Ve bir parçamın bundan hoşlandığını da inkar edemem.

BEŞİNCİ BÖLÜM

FOSTER

Tristan'ın aile yemeği sırasında sinirlenmesi durumunda bir cesedin yakılmasına yardım etmek zorunda kalmayacağımı umarak telefonumu kontrol ediyorum.

Bir gece önce.

Gerçi Xander da orada olduğuna göre, olay büyük ihtimalle ölümle sonuçlanmadı. Biraz sakatlanma, işte bu mümkün.

Boş okul binasının koridorlarında dolaşırken dikkatimin yarısı telefonumda, diğer yarısı da elimde tuttuğum büyük kitap yığığında. Vahiy'e sadece birkaç hafta kaldı ve Xander, eserlerin hazırlanmasına yardımcı olmak ve sihirlerini kazanacak on üç yaşındaki çocuklar için her şeyi hazır hale getirmek için beni her yere koşturuyor.

Xander'ın ofisinin kapısını popomla iterek açıyorum ve masasından bazı kâğıtları alıyorum, ellerimdeki her şeyi hokkabazlık yapmaya çalışırken gözlüklerimi burnumun kenarına geri itiyorum. Muhtemelen yirmi dakikalık bir hazırlık çalışmam daha var ve sonra fizik ödevini gözden geçirmek için Gage ile buluşmam gerekiyor. Gage'in hepimiz paranormal yaratıklar olduğumuz halde hâlâ fizik gibi şeyler yapmak zorunda olduğu için homurdanacağını biliyorum ama umurumda değil. Ben bir ineğim ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Büyü bilgi ihtiyacını ortadan kaldırmaz. Aksine, bizi daha fazla bilgi edinmeye zorlar.

Çevremizdeki dünyayı daha iyi anlamak. Öğrenmekten ve başkalarıyla birlikte çalışmaktan hoşlanıyorum ve Xander buna olan ilgimi fark ettiğinde, deneyim kazanmam için beni bir yıl boyunca asistanı olarak çalışmaya teşvik etti. Geleceğimin öğretmenlikte olup olmadığından hâlâ emin değilim ama şimdilik bundan keyif alıyorum. Her iki durumda da, özel ders vermekten daha önce yaptığım tüm yarı zamanlı işlerden çok daha fazla keyif alıyorum.

Telefonumu cebime atıyorum, böylece uğraştığım iş yığınının halletmek için iki elim oluyor ve okulun önüne doğru ilerlerken Xander'ın ofisinin kapısını arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Bunların hepsini ofiste dosyalayabilirsem, muhtemelen Gage'in odaklanmasına yardımcı olmak için gitmeden önce bir hamburger yemeye vaktim olacak. Birlikte geçirdiğimiz derslerin başlarında, yemek gibi küçük bir şey bile olsa, dikkatini dağıtacak hiçbir şeyle iyi geçinemediğini öğrendim. Ancak benim için sorun şu ki, yemek yemeden saatler geçirmek beni gerginleştiriyor ve bunun olmasına izin veremem.

Bir anda göğsümde bir sıcaklık oluşmaya başlıyor, sıcaklık yavaşça yayılıyor ve ben bu hisse karşı dişlerimi sıkıyorum.

Bir ateş elementali olarak, ısı -ister acı verici ve kabartıcı olsun, ister yumuşak bir sıcaklık- alışık olduğum bir şeydir.

Ama nedense bu sefer farklı hissediyorum. Nereye hareket edeceğini kontrol edemiyorum. Sanki içimde bir şeyin kendi aklı varmış gibi, beni çekiştirip duruyor, koridorda attığım her adımda daha da ısınıyor. Güçlerim genişliyorsa Xander'ı aramam gerekecek... Ateş elementalleri en korkulan yaratıklar değil, dünyamızdaki onca şeye rağmen, ama yine de tehlikeliyiz. Çok az şey alevlerimizden etkilenmez ve çevremize verebileceğimiz zararı da eklersek, kontrolden çıkmamak her zaman daha iyi bir plan olur.

"Siktir!" Hırıltılı kelime tiz bir hırıltıya dönüşüyor ve köşeyi döndüğümde küçük, yabancı bir kızın kendi kendine mırıldanırken duvarı tekmelediğini görüyorum. "Saçmalık! Birinin burada yolunu bulmasını nasıl bekliyorlar ki? Her bir koridor tamamen aynı görünüyor. Yemin ederim bu koridordan daha önce geçmiştim."

Ah, itici koğuşlarda sıkışıp kalıyor. Ağzımda oynamak isteyen sırtıma yutuyorum.

Okul, insanların ya da henüz büyüye sahip olmayan genç öğrencilerin büyülerin uygulandığı belirli sınıflara ya da güçlerimizle nasıl savaşacağımızı öğrendiğimiz spor salonlarına erişmesini engellemek için yazılmıştır. Bu küçük çocuklar için bir güvenlik önlemi ve sırlarımızı kasabamızdan geçen ve okullarımıza devam eden az sayıdaki insandan saklamanın bir yolu. Binaya gelen ziyaretçilerin geri çevrildiğini görmek nadir değildir, bu nedenle bu tür aksilikleri önlemek için genellikle onları rehberlerle göndeririz.

Onun öfke nöbetini izlerken içimde kaynayan sıcaklıkla eğlenme savaşıyor. Beyaz-sarı saçları uzun, yumuşak bukleler halinde sırtının ortasına kadar sarkıyor. Çileklerle süslenmiş soluk pembe elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve dizlerinin hemen üstünden dışarı taşarak onu yemek için yeterince iyi gösteriyor.

Her zaman çileklere karşı özel bir istek duymuşumdur. Çikolataya batırılmış olanları mı?

Ağzım sulandı resmen.

"Yardımcı olabilir miyim?" Diye sorduğumda, saçları etrafında bir yelpaze gibi uçuşarak arkasını döndü. Mavi gözleri şaşkınlıkla açılmış, muhtemelen duvara tekme attığını görüp görmediğimi merak ederek benimle duvar arasına bakıyor. Gözlüklerimin ince, tel çerçevelerini tekrar burnuma doğru iterken yüzümde dostça bir gülümseme tutuyorum.

Çok güzel bir kadın, bu gerçeği ne ben ne de sikim unutabiliriz. Ve her ne kadar narin ve elf gibi görünse de, sanki en ufak bir rüzgar

Rüzgâr onu uçurabilir, gözlerinde yanaklarımı ısıtan şiddetli bir parıltı var. Neyse ki, bu sefer ateş gücüm değil.

Sadece eski insan cazibesi.

"Özür dilerim. Kayboldum," diye itiraf ediyor küçük bir omuz silkmeye.

"Merhaba Lost. Ben Foster," diyorum, sevimsiz baba şakasının yüzüne bir gülümseme getireceğini umarak.

Öyle ve bu manzara karşısında nabzım hızla atıyor. Kızgın olduğunda muhteşem, ama böyle gülümsediğinde kesinlikle büyüleyici. Nefes kesici.

"Kahretsin. Böyle karmakarışık olduğum için özür dilerim." Çaresizce yüzünü ovalıyor. "Burada yeniyim ve ailem dersler bittikten sonra okulu gezmem için beni ayarladı. Ama tahmin edebileceğiniz gibi..."

"Dur tahmin edeyim." Dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. "Kayıp mı oldun?"

"Nasıl tahmin ettin?" diye soruyor sahte bir şaşkınlıkla, elini dramatik bir şekilde göğsünün üzerine koyarak. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Belli ki," diyorum başka bir gülümsemeye. Kim bu kız? "Benimle küçük bir gezintiye çıkmanızın sakıncası yoksa seve seve yardım ederim. Asistan olarak çalışıyorum, bu yüzden kesinlikle yolumu biliyorum." Çenemi eğerek elimdeki kitap yığınının gösteriyorum ve o da ben itiraz edemeden öne atılıp yığının bir kısmını kapıyor. Yaşadığım şokla ona göz kırpyorum ama o bana tatlı bir gülümsemeye karşılık veriyor. Bu muhteşem bir gülümseme, her iki yanağındaki gamzeleri ortaya çıkaran bir gülümseme.

Aslında yüzümün alev almasından korkuyorum. Daha önce hiç bu kadar sıcak hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Bu arada ben Serafina. Kayıp *değil*, gerçi bu çok fena bir lakap olurdu." Elini uzatabilmek için yana kayıyor ve ben de otomatik olarak elimi sıkıyorum.

Serafina.

Tabii ki güzel bir ismi olacak. Ona yakışıyor - zarif ve tuhaf, tıpkı benden önceki kız gibi. Kulağıma hoş geliyor, tüylerimi diken diken eden bir okşayış gibi.

"Foster," diye takdim ediyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Serafina." Elini sıkmak için elimi kaldırıyorum, tekrar yanıma bırakıyorum ve sonra ikinci kez kaldırıyorum. Tam temas kuracakken, aniden gerilerek elimi bir kez daha bırakıyorum.

"Yolu göstermek ister misin?" Sözlerine eğlence karışıyor ve dilimi ısırarak kendimi ona bakmayı bırakmaya zorluyorum ve onu ofise doğru götürmeye başlıyorum.

"Özür dilerim. Aklımda çok şey var." *Elimdeki kitapların alev almasını engellemeye çalışmak gibi,* diye ekliyorum zihnimden. *Ve tadının elbisendeki çilekler kadar tatlı olup olmadığını merak etmek gibi.* "Genelde dikkatim bu kadar dağınık olmaz."

"Sorun değil. Sadece beni labirentten çıkardığınız için minnettarım. Herhangi biriniz sınıfa nasıl gidebiliyor?" Sözlerine bıkkınlık karışıyor, dudaklarında küçük bir somurtma oluşuyor. "Nereye gitmem gerektiğine dair bir fikir edinmek için yarınki derslerimi bulmak istedim ama sınıfım dışında bulabildiğim tek şey bir sürü soru soracağım... ya da yanımda bir ip yumağı getirmem gerekeceği oldu."

Theseus'a yapılan beklenmedik göndermeye kıkırdıyorum. *Minotaur*, göz ucuyla onu değerlendiriyordum. *Güzel, akıllı ve komik.* "Sınıflarınızın çoğu yaşınıza göre gruplandırılmış olacak, bu yüzden dönüp dolaşmak için çok fazla alanınız olmamalı. Kaçınıcı sınıftasın? Birinci sınıf mı? İkinci sınıf mı?"

İnliyor, benden kaptığı kitapları alnına çarpmak için kaldırıyor. "Kıdemli." Kelime o kadar boşuk ki, onu yanlış duyduğuma eminim, duraksarken ayaklarım tökezliyor.

"Son sınıfta mısınız?" Ufak tefek bedenine ve kız kıyafetlerine bakıyorum. On sekiz, hatta on yedi yaşında olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Anladım, kısayım." Kısa, ince, kız gibi, sevimli... Hızımı tekrar artırırken sıfatlar aklımdan geçmeye devam ediyor. "Ama sizi temin ederim, ben son sınıf öğrencisiyim. Bir ay sonra on sekiz olacağım."

"Beni yendin," diye takılıyorum ona, yüzüne yeniden bir gülümseme getirmeyi umarak. "Arkadaş grubumun en genci benim. En azından senden büyük olacağımı umuyordum. Hala bebek olduğum için şanslıyım."

En küçükleri olmam beni gerçekten rahatsız ediyor. Gage geçen yıl doğum günümde bana bir biberon ve emzik almıştı ve yemin ederim Tristan'la birlikte aylarca buna güldüler. Eğer bu iki salağı kardeş gibi sevmeseydim, muhtemelen yeni arkadaşlar bulurdum.

Omzuyla beni dürttüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor -görev tamamlandı-. "Bunun için teşekkürler. Boyum yüzünden beni küçümsedikleri için kardeşlerime hep kızıyorum ve bunu yapmamaları gerektiğini zor yoldan öğrendiler!"

"Bunu kesinlikle aklımda tutacağım." Başımı sallayarak ön büroyu gösteriyorum. "Bu biziz." Kapıyı çekip açıyorum ve dosyaları tekrar kollarıma almadan önce onu önümde sallıyorum. Parmaklarım saniyenin onda biri kadar bir süre onunkilere değişiyor ve bu önemsiz bağlantıdan içime bir sıcaklık yayılıyor. "Hemen geliyorum." Bugün ayrılmadan önce yığının dosyalamayı planlamıştım ama Serafina insan olduğu için görmemesi gereken bir şeyi görme riskini almak istemiyorum.

Kâğıtları hızla kasaya kilitleyip aceleyle onun yanına dönüyorum. Telefonunda geziniyor, her ne görüyorsa konsantrasyondan kaşları çatılmış. Göğsümdeki sıcaklık artmaya devam etse de sinirlerim beni kemiriyor ve onu bastırmak için derin ve eşit nefes almaya zorluyor. "Hâlâ sana etrafı göstermemi istiyor musun?"

Tekrar bana baktığında yüzü yumuşuyor ama gülümsemesi biraz gergin görünüyor. "Elbette. Sadece kardeşim kontrol ediyor. En azından ailem değil. Ne zaman onlar gelse, ben

başımın belada olduğunu biliyorum." Gülüşü hafif ve neredeyse sinirli, ama yumuşak mavi gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar onlardan bahsederken açıkça şefkat gösteriyor. Görünüşe göre Tristan gibi onun ailesi de birbirine çok yakın. Bu benim imrendiğim bir şey.

"En azından size birkaç önemli noktayı gösterebilirim, buna ne dersiniz?"

Kalbim çılginca çarpıyor ve yemin ederim avuçlarım nemli. Aman Tanrım. Sürüngen olduğumu mu düşünüyor? Neden tanımadığı bir adamdan tur almak istesin ki? Belki öyleymişim gibi davranabilirim-

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Yumuşak sesi yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor ve ona rahatlamış bir gülümseme gönderiyorum.

Ofisten çıkıp koridorlarda beni takip ediyor, ben de ona spor salonunu, kafeteryayı ve kütüphaneyi işaret ediyorum. İkimiz boş boş sohbet ediyoruz ve ben göğsümde artan ateşi ovalama isteğimle savaşıyorum.

"Burası eski okulundan daha mı büyük?" Koridorda bir çataldan dönerken sohbet eder gibi soruyorum. Nedense onu konuşurken dinlemeyi seviyorum. Sesi o kadar yumuşak ve tatlı ki, midem sanki bir arı kovanına tekme atılmış ve şimdi binlerce arı vızıldıyormuş gibi çırpınıyor.

Yanılıyor muyum, yoksa sorum karşısında yüzü kızardı mı? "Tam olarak değil," diye itiraf ediyor küçük bir omuz silkmeye.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... eğer oturma odamı bu okuldan daha büyük sayıyorsan, evet." Parçalar beynimde bir araya gelirken hafifçe gülüyor.

"Evde eğitim mi gördün?" İçimde başka bir mantıksız heyecanla soruyorum. Çok yakından bakmayı umursamadığım nedenlerden dolayı, etrafının azgın, genç erkeklerle çevrili olması düşüncesinden nefret ediyorum.

"Ortaokuldan beri, evet." Benimle yüzleşmek için dönüyor, onun yerine geriye doğru yürümeyi tercih ediyor. Bir şeye takılıp düşecek diye endişeleniyorum ama bu kadar kısa boylu biri için şaşırtıcı derecede zarif. "Ama sakın beni kendi saçını yiyen ve baloya köpeğiyle giden, evde eğitim gören o tuhaf çocuklardan biri sanma."

Dudaklarım titriyor. "Ben öyle bir şey demedim."

Gözlerini şüpheyle kısıyor. "Ama sen öyle düşünüyorsun."

Ona ayak uydurmak için acele ederken kulağıma garip ve yabancı gelen bir kahkaha sesi duyuyorum.

"Akıl okuyucu falan mısın?" Alay ediyorum.

Dünyada zihin okuyucular var, ama ne yazık ki hepimiz için Serafina tamamen insan.

Sanki beyin dalgalarını taklit ediyormuş gibi parmaklarını alnının önünde oynatıyor ve "Onun gibi bir şey" diyor.

"Senin tuhaf bir saç yiyici ya da benzeri bir şey olduğunu düşünmediğimi bilmekten mutlu olmalısın."

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve Serafina sinirli bir hırıltı çıkarıyor.

On beş dakika sonra ofisin önünde belirlediğimizde başını sallayarak, "Burayı çözeceğimi hissedip duruyorum, sonra bir dönüş daha yapıyoruz ve ben de aynı şekilde kayboluyorum," diye itiraf ediyor. "Burası içeriden çok daha büyük, orası kesin." Telefonu çalarak dikkatini çekiyor ve parmağını ekranda gezdirirken iç geçiriyor. "Ülkenin öbür ucuna taşınma. Ailen çıldırır," diye öğüt veriyor başını sallayarak.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Ona babamın zaten deli olduğunu ve annemin öldüğünü söylemek, eğer kendi akıl sağlığımın kaldığını düşünmesini bekliyorsam, doğru bir yanıt gibi görünmüyor.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket beni döndürüyor ve kendimi Serafina ile bilinmeyen tehdit arasına yerleştiriyorum. Gölgelelerin arasında Gage'i fark etmem bir anımı alıyor ve irkilip omzumun üzerinden bakarak Serafina'nın arkamda sinmiş olduğunu görmeyi bekliyorum.

Gage iri yarı bir adam, spor salonunda geçirdiği zamanlardan dolayı geniş ve kaslı. Siyah saçları parmaklarını geçirdiği için diken diken olmuş, çenesini süsleyen ağır bir saç teli var ve gözleri o kadar yeşil ki neredeyse siyah. Deri ceketini kaslı vücuduna uyum sağlıyor ve bir şekilde onu daha da heybetli ve korkutucu gösteriyor. Güçleri ve görünüşü nedeniyle Gage'den hem yaratıklar hem de insanlar korkuyor.

Yine de onu rahatlatmak için döndüğümde, alanı boş buluyorum.

"Selam, ben Serafina." Sesini duyunca dönüp bakıyorum ki, kendisinden bir buçuk metre daha uzun olan Gage'in önünde duruyor, yüzünde rahat bir gülümseme var ve elini ona uzatmış. "Foster'ı tanıyor musun?" Aramıza bakıyor, gülümsemesi en ufak bir şekilde bile azalmıyor.

"Evet, biliyorum." Sesinin derin gürültüsü neredeyse parlak gülümsemesi kadar şok edici. Gage, Devyn kadar sessiz olmasa da, grubumuzdan olmayan biriyle nadiren konuşur, arka planda kalmayı tercih eder.

"Kayboldum, o da bana etrafı gezdiriyordu," diye açıklıyor ve o tatlı gülümsemesini bana çeviriyor. Bakışlarının kasırga gücünden kaçmak için başımı eğme dürtüsüne direnerek gerçekten kızarıyorum. "Beni bulmasaydı muhtemelen bütün gece burada dolaşıyor olurum." Gage kaşlarını hafifçe kaldırarak gözümüne takılıyor ve ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. İnsan. "Oh, gizli konuşmalar," diye alay ediyor, aramızda bakışıyor. "Sanırım birbirinizi gerçekten tanıyorsunuz."

"Bu Gage," diye açıklıyorum, kendini tanıtmayı düşünmeyeceğini bildiğimden. "Uzun zamandır arkadaşız."

"Senin kendini koruma becerin yok," diye sözümü kesiyor Gage, bakışları onun üzerinde. Gözlerinin hafifçe genişlemesi bir gösterge ise, kendi sözleri onu şaşırtmış gibi görünüyor.

Serafina'nın gülümsemesi azalmıyor, ancak parmaklarını bileziğinin üzerinde gergin, alışkanlık haline gelmiş gibi görünen bir hareketle gezdirirken biraz hınzır bir hal alıyor. "Oh, bundan emin değilim. Kendimi koruma becerim olmadığını nereden çıkardın?"

"Herkes benden kaçıyor," diye itiraf ediyor Gage, kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını dikleştirerek onun üzerinde yükseliyor.

Serafina başını eğerek mor bir tırnağını büzülmüş dudaklarına vuruyor. "Bu bana insanların ne yapmaları gerektiğini değil, ne yapma eğiliminde olduklarını söylüyor. İnsanlar benden kaçma eğiliminde değiller."

Gage homurdanır. "Tabii ki yapmazlar. Senin gibi küçük bir şey ne yapabilir ki?"

Serafina'nın gülümsemesi vahşileşiyor ve Gage'in keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Bir dahaki karşılaşmamızda bunu düşünmene izin vereceğim." Bizden uzaklaşıp binanın ön kapısına doğru ilerliyor. "Bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler, Foster. Sınıfta görüşürüz çocuklar." Hızlı bir reverans yapıyor ve bana göz kırpmıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp sekerek uzaklaşıyor.

"Onun insan olduğuna emin misin?" Gage şüpheyile soruyor, onun geri çekilişini izlerken kafasını eğiyor.

"Koğuşlar onu itti. Bu yüzden kafası karıştı. Neredeyse on sekiz yaşında, yani yaşla da ilgili değil." Bu çok kötü, gerçekten.

Bir insan olarak, bu okuldaki her şeyin dışında kalacak. Grubumuz onunla arkadaş olsa bile, bize sadece bu kadar yaklaşmasına izin verebiliriz. Hiç kimse Fae'lerin dünyaya ifşa olması riskini göze alamaz ve Vahiy yaklaşıırken, sürekli meşgul olacağız ve açıklayamadığımız nedenlerle ortadan kaybolacağız. Bu bir arkadaşlığa başlamak için pek de iyi bir yol değil.

"Yazık," diye mırıldanıyor. "İçinde çok fazla ateş var. Belki bize gerçekten karşı koyar diye umuyordum." *Ama hiçbir insan bir doğaüstüne karşı duramaz.* Bunu duymam için cümlesini bitirmesine bile gerek yok.

İçimdeki sıcaklık yeniden kıpırdanıyor ve göğsümü ovuşturuyorum. "En azından ona etrafı gezdiririz. Onu yüzüstü bırakmak istemiyorum. Bu yaşta buraya başlamak onun için zor olacak." *Ve onunla daha fazla zaman geçirebileceğim.* "Hadi ama. Bu gece ders çalışmak yok. Xander'la güçlerim hakkında konuşmalıyım."

"Bu gece için iki iyi haber o zaman," diyor Gage, yarattığım dağınıklığı düzeltebilmem için beni ofise kadar takip ederek.

"İki mi?"

"Fizik yok ve bu yıl çok daha ilginç bir hal aldı. Bazı nedenlerden dolayı, küçük Bayan Serafina'da görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

ALTINCI BÖLÜM

SERAFINA

"O bir, kavga başlatmayın, ama kavga etmek zorunda kalırsanız, bitirdiğinizden emin olun. İki, eğer dövüşmek zorundaysanız, onların

kanama. Üç, eğer birini gerçekten öldürmek zorundaysan, bunu özel olarak yap ki cesedi saklamak daha kolay olsun." Aile kurallarımızı parmak uçlarımla işaretlemeyi bitiriyorum ve annem bana onaylayan bir gülümseme veriyor.

"Güzel. Gerçi teknik olarak dövüşü yara almadan bitirmen gerektiğini unuttun," diye hatırlatıyor bana, bebek mavisini şal elbisemin eteğini çekiştirerek giydiğim mavi çiçek yapraklarıyla kaplı beyaz taytla düz durmasını sağlıyor.

"Biliyor musun, çoğu anne bana arkadaş edinmemi ya da öğle yemeği paramı kaybetmememi söyler, düşmanlarımdan cesetlerinden kurtulmama yardım etmekten mutlu olduğunu hatırlatmazdı." Işıltılı babetlerimi çekiştirirken ses tonum kuru ve alaycı. Topuklu ayakkabılar çok hoş, buna şüphe yok ama ben her an hareket edebilmeyi ve savaşabilmeyi seviyorum.

Annem örgümü çekiştirerek, "Arkadaşlarını elden çıkarmayacak kadar bilgili olduğunu sanıyordum," diye karşılık veriyor.

Cleo, bulduğum pullarla kaplı pembe sırt çantasına başını dayayarak mızızlanıyor. Hüzünlü, kahverengi köpek yavrusu gözleri benimle çanta arasında gidip gelirken hafifçe ofluyor. "Cleo," diye mırıldanıyorum,

Diz çökerek kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. "Ben de seni özleyeceğim kızım." Ayağa kalkıp çantamı sırtımda sallamadan önce yumuşak ağzına bir öpücük konduruyorum.

Annem dudağını çiğnemeye başlıyor ve Cleo ile benim aramda gidip geliyor. "Fazladan atıştırmalığın var mı? Ve ilacın?"

"Evet, anne. Her şeye." Her şeyden daha fazlası, gerçekten. Silahlarım, ilaçlarım ve çantamdaki yedek kıyafetler arasında - nöbet geçirme ihtimaline karşı yedek kıyafet taşımayı çabuk öğrenmiştim - kitaplarım için ancak yer kalıyordu.

Ön kapıya doğru ilerlerken, "Maddox okuldan sonra seni dışarıda bekliyor olacak," diye hatırlatıyor. Ehliyetim olmadığı için ağabeyim beni okula götürüp getirmekte ısrar etti. Maddox'u tanıyorum, kamyonetinde uyukluyor. Pek sabah insanı sayılmaz.

Ona uzanıp sıkıca sarılıyorum. Benim için endişelendiğini biliyorum ama kendi başımın çaresine bakabileceğimi görmesini ve anlamasını umuyorum. Sonsuza kadar onun küçük kızı olmayacağım. Bağımsız olmam gereken bir zaman olacak. Yanağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce "Her şey yoluna girecek anne," diye fısıldıyorum. Yanıt olarak başını salladığında gülümsemesi hafifçe titriyor ve gözyaşları bana geçmeden önce kapıdan aceleyle çıkıyorum. Yeni bir okulun ilk gününe yanaklarımda gözyaşı lekeleriyle gitmeyeceğim! Özellikle de göz makyajımı yapmak için zaman ayırdığımdan beri.

Maddox tam da olmasını beklediğim yerde, hâlâ pijamalarını giymiş, radyoda hafifçe çalan müzik eşliğinde uyukluyor.

Kafasına bir fiske vurmak için uzandım ama elimi tutarak vuruşumu engelledi ve koltuğa kaymadan önce oflayıp puflamama neden oldu, sırt çantamı bacaklarıma yaslayarak yere bıraktım.

"Şimdiye kadar bundan daha hızlı olursun sanıyordum," diye homurdanarak arabayı yola çekti ve kasabaya doğru kısa bir yürüyüşe başladı. Bir parçam

Gittiğim her yerde bir şoförün olmasından rahatsız oluyorum, özellikle de neredeyse on sekiz yaşında olduğumdan beri, ancak durumum hala zaman zaman kontrol edilemez olduğundan, ehliyetimin olmaması benim için çok daha güvenli. Elbette araba kullanabilirim ve acil durumlarda bir ya da iki kez kullandım. Ancak nöbet geçirdiğim için yoldaki diğer insanların güvenliğini riske atmak istemiyorum çünkü gittiğim her yerde araba istemek zorunda kalmak beni bir çocuk gibi hissettiriyor.

"Ben daha hızlıyım. Sadece elbiseme kan bulaşmasını istemedim."

Görmezden geliyorum

onun alaycı homurtusunu duyuyorum, penceremin önünden geçerken şirin kasabaya odaklanıyorum, büyük, tuğla okul binası görüldüğünde nefesim hafifçe kesiliyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Maddox'un sorusu yumuşak ama sözlerindeki samimiyeti duyabiliyorum. Ailemin aksine, beni okula gitmekten vazgeçirmeye çalışmadığını biliyorum, yine de bunun sağlığıma ne yapacağı konusunda onun da endişeli olduğundan eminim. Gerçekten istediğimin bu olduğunu bilmek istiyor, o zaman tüm yol boyunca arkamda olacak ve beni destekleyecek. Pislik.

"Evet, Madd, öyle," diye itiraf ediyorum, durduğunda ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Kitaplardaki ya da filmlerdeki gibi değil," diye uyarıyor. "Çoğunlukla sıkıcı. Ve dramatik." Bunun üzerine burnunu kııştırdı ve beni kıkırdattı. Kardeşim kesinlikle dramdan hoşlanmaz. Benden gelmediği sürece tabii. Dobra bir adamdır ve çoğu insanın oynadığı oyunları takdir etmez.

"Eskisi gibi olmayacağını biliyorum ama tekrar insanlarla birlikte olmaya alışmam lazım. Sonsuza kadar kilitli kalıp bir tedavi bekleyemem," diye hatırlatıyorum ona nazikçe, uzun kamyonun altına atlayarak. Kısa boylu olmak bazen ısırtıyor. Gerçi bir adamı yumruklamak çok daha kolay.

"Güvende olun. Size bulaşan herkesi öldürün" diyor hırlayarak, gözleri fısıldaşan bazı öğrencileri takip ediyor.

değiş tokuşumuzu izliyor.

"Yapacağım Madd," diye söz veriyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum. "Biraz daha uyu ve annemle babamın okulu gözetlemediğinden emin ol." Bana sadece boş boş baktığında inliyorum. Tabii ki okulu gözetleyecekler. Tuhaf olmak onların işi. Maddox keskin bir selamla uzaklaşıyor ve ben de çantamı omuzlarıma atıyorum.

"Buranın lise olduğunun farkındasın değil mi?" diyor kuru bir ses ve kaşlarımı kaldırıp karşımdaki güzel kıza bakıyorum. Diğerlerinin aksine o bir grup içinde değil ya da beni süzerken elinin arkasından fısıldaşmıyor. Kısa, siyah saçları, gri gözleri ve keskin elmacık kemikleriyle dikkat çekici, hatta keskin kıyafet seçimleriyle birlikte daha da dikkat çekici. Kot pantolonu siyah ve dar, kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Giydiği beyaz ceket ona mükemmel bir şekilde uyarlanmış ve altındaki deniz mavisi gömlek ipekten yapılmış gibi görünüyor. O da benim gibi düz ayakkabı giyiyor ama yine de benden yüksek. "Ortaokul üç blok aşağıda."

"Farkındayım." Çantamın kayışlarını hafifçe sıkarak omuzlarımın arasında daha rahat durmasını sağlarken ona başka bir şey söyleme zahmetine girmiyorum ve hızlı bir silah kontrolü yapıyorum. İğne yüzüğü? Kontrol ettim. Bıçak bileziği? Kontrol edildi. Belimde jartiyer var mı? Tamam.

Homurdanıyor, kıyafetimle uğraştığım yere bakarken nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, silah kontrolünün ne olduğunu açıkça anlamıyor. Bugün saç tokalarımın birini ya da jartiyer bıçağımı bile almaya zahmet etmedim. Okulda metal dedektörü olmasa da, ilk birkaç günümde tedbirli davranmak istiyorum. Sosyal becerilerimi nasıl kullanacağımı unuttuğumda sınıf arkadaşlarımı bıçaklamamak muhtemelen daha iyi.

"Cidden evlat, kaç yaşındasın sen?" Ellerini kalçalarına götürerek kelimeleri bana doğru şaklatıyor.

Ohhh. Bu benim ilk kötü kızım mı? Dürüst olmak gerekirse karnım karıncalanıyor. Beş yıl önce okulu bırakmadan önce kendi payıma düşen zorbalarla yüzleştım, bu yüzden onun sunduğu meydan okumayı dört gözle bekliyorum.

"On yedi." Çantamdan ders programımı çıkarırken verdiğim yanıt dalgıncaydı. Foster bana etrafı gösterdi ama bu okulla ilgili bir şey beni sürekli yanlış yöne çeviriyor, bu da bir şeyleri kırmama yetiyor. Çok iyi bir yön duygum var ama nedense burası bana doğal gelmiyor. Dün olduğu gibi, beni sınıfıma götürmesi gereken bir koridordan geçtiğime yemin edebilirim, ama yukarı baktığımda, yönetim kapısının önüne geri dönmüştüm.

"Şaka yapıyorsun. On yedi yaşında olamazsın." Saf, katıksız bir şok ses tonunu kaplıyor ve kendimi okul binası ya da ateşli izleyiciler yerine onunla yüzleşmeye zorlayarak iç çekiyorum.

"Sadece sınıfımı bulmak ve günüme devam etmek istiyorum, tamam mı? Evet, kısayım ama bu küçük bir çocuk olduğum anlamına gelmiyor." Bu cümlelerin ağzımdan kaç kez çıktığının sayısı çok fazla. Belki de kartvizit bastırmalıyım.

"Hayır, sadece öyle giyiniyorsun." Elini sallayarak önce benim kıyafetimi, sonra da kendi kıyafetini gösteriyor.

"Oh, işte sana güç." Midemde öfke kabarıyor ve silah çekme dürtüsüne direniyorum. "Hoşuma giden ve üzerimde çok güzel duran şeyleri giyiyor olmam beni çocuk yapmaz. Bu sadece seni yargılayıcı yapar."

"Defol git, Avril." Ağırılığımı ayak parmaklarımda üzerinde kaydırıyorum, arkamdan gelen esmer kıza bakmak için kısmen dönüyorum. Gözleri kötü tavırlı kıza sabitlenmişti, yani kastettiği Avril'in bu olduğuna dair tüm bahisler açıldı. "O yeni ve senin saçmalıklarına ihtiyacı yok." Neşeli peygamber çiçeği mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana tatlı bir

Gülümsüyor. Bal kahverengisi saçları benimkine benzer bir örgü ile şekillendirilmiş, ancak kırmızı tişörtü ve kot pantolonu benim kıyafet seçimimden çok daha rahat.

Avril sert bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce, "O taze et ve bunu bilmesi gerekiyor," diye karşılık veriyor. "Arkanı kolla, çaylak. Belanı arıyor gibi görünüyorsun." Diğer öğrencilerin kalabalığını görmezden gelerek yanımdan geçip binaya doğru ilerliyor.

"Bunun için üzgünüm." Diğer kız bana elini uzatırken ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Ben Cadence, ama herkes bana Candy der."

"Serafina." Elini tutup sıkıca sıkıyorum. "Çoğu insan bana Sera der."

"Sizinle tanışmak çok güzel! Bedisa'ya yeni yüzler pek gelmez. Sen son sınıftasın, değil mi? Bazı öğretmenlerin senden bahsettiğini duydum," diye itiraf ediyor, kolunu benimkiyle birleştiriyor ve heyecanla sohbet ederken beni okula doğru çekiyor. Bir yanım geri çekilmek için kaşınıyor, bu aşinalığa alışkın değilim, özellikle de başka bir kadınla, ama dürtüye direniyorum.

"Güzel bir kasabaya benziyor." Candy beni sürüklerken salon hem öğrenciler hem de öğretmenlerle dolup taşıyor.

"Öyle," diyerek başını sallıyor ve saç örgüsünü omzunun üzerinde dans ettiriyor. "Yani, her zaman bazı kötü tohumlar vardır." Burnu kırışıyor ve acaba Avril'i mi düşünüyor diye merak ediyorum, ama çok fazla aksama olmadan devam ediyor. "Burada olduğun için heyecanlı mısın? Son sınıfta transfer olmak zor olmalı. Tüm arkadaşlarımı bırakamazdım! Yılı eski okulunda bitirmek istemedin mi? Umarım öğretmenler seni her şeyi yetiştirmek zorunda bırakmazlar." Konuşurken kelimeleri birbirine karışıyor, her soru onu bir öncekinden daha heyecanlı ve dikkati daha dağınık hale getiriyor gibi görünüyor.

Gölüyorum, onu hoş geldin evraklarımda yazan dolap numarasının önünde durduruyorum ve bana şaşkın bir bakış attığında el sallayarak işaret ediyorum. "Çok heyecanlıyım. Şimdiye kadar evde eğitim aldım, bu yüzden yılı bitirmek endişelendiğim bir şey değil. Öğretmenlerin de derslerimi yetiştirmemi isteyeceklerini sanmıyorum ama isterlerse, sanırım kütüphanede çok zaman geçireceğim."

Candy başını eğiyor, çilli yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor. "Özür dilerim. Çok konuştuğumu biliyorum."

"İyisin," diye onu temin ediyorum ve dolabımı çekiştirirken ona hızlı bir gülümseme atıyorum. Bu lanet kapının nesi var böyle? Şifreyi tekrar giriyorum, kolu çekmeden önce sayarken kilidi dikkatlice çeviriyorum. Hiçbir şey yok.

"Buradaki dolaplar çok kötü. Çoğumuz onlarla uğraşmıyoruz bile." Candy eğri büğrü, gri metali çekiştirerek kendi şansını deniyor, ama yine de yanıt vermiyor.

"Aç," diye hırıliyorum dolaba, şifreyi tekrar girerken coşkuyla tekmeliyorum.

"Seni bir şeyleri tekmelerken bulmamın nesi var, Kayıp?" Eğlenen bir ses dikkatimi beni alt etmeye niyetli metal parçasından uzaklaştırıyor ve gülümseyen Foster'la yüzleşmek için yer değiştiriyorum.

"Foster. Hey." Küçük bir el sallıyorum ve dolabı tekrar tekmeleme isteğime karşı koyuyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Gözlüklerini burnuna doğru itiyor, tel çerçeveler elmacık kemiklerinin keskin açısını vurguluyor ve bir an için ne yaptığımı unutuyorum, sadece onu içeri almakla yetiniyorum. Bedisa gerçekten de bir turist ticareti geliştirmeli. Foster ve Gage arasında, burada çok güzel adamlar yetişiyor.

"Sadece dolabıma bir ders veriyorum."

Foster gülüyor, sonra uzanıp kolu sertçe çekiştiriyor. Lanet şey hemen açılıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Sadece doğru dokunuşa sahip olmalısın," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ciddi misin? Kadın düşmanı bir dolap mı? Bu benim buradaki geleceğim için iyiye işaret değil." Sırt çantamdan beslenme çantamı çıkarıp dikkatlice dolaba yerleştirdikten sonra bir çırpıda kapattım. Umarım daha sonra tekrar içine girebilirim... "Yardımın için teşekkürler."

"Sorun değil. Seni gördüğüme sevindim. Daha önce bu kadar çabuk kaçmak zorunda kaldığında Gage ve ben endişelenmiştik."

Babamın bana bıçak fırlatmak istediğini ona söylememeliyim, değil mi? Evet, bunun garip olduğunu varsayacağım. "Aile meseleleri, bilirsin işte." Omuz silkiyorum, sıradan olmaya çalışıyorum ve aptal gibi görünmemeyi umuyorum.

"Umarım seni sonra yakalarız?" Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce elimdeki programa bakıyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Önce Bay Grayson'ı alacağım."

Foster'ın yüzünde bir şeyler titreşiyor -eğlence mi? Kızgınlık mı? Ama emin olamayacağım kadar çabuk geçti. "O iyi bir öğretmen," diye sesleniyor bana, koridorda geriye doğru yürürken. "Ama ihtiyacın olursa sana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Ona tekrar el sallıyorum, çünkü görünüşe göre böyle bir aptalım, gözlerimi kaşlarını çatmış Candy'ye çevirmeden önce. Konuşmamızın çoğunda sessiz kaldığını fark etmemiştim ama şimdi ona odaklanıyorum. "Candy?"

"Foster'ı tanıdığını bilmiyordum." Sesi sertti, kollarını göğsünde kavuştururken gözleri koridorda geziniyordu.

"Evet, okulu gezmeye geldiğimde onunla karşılaştım. O ve Gage çok iyiler."

"Korkunç biri," diye fısıldıyor, yanaklarını hafif bir solgunluk kaplıyor. Gage mi? Sanırım bazı insanlar onun korkutucu olduğunu düşünebilir. O sadece

bana biraz utangaç görünüyor. Ama uzun boylu, esmer ve korkutucu erkeklere karşı bir ilgim var.

Ancak zil çalıyor ve ben onun davasını savunamadan sözümü kesiyor.

"Haydi. Bana sınıfı göster," diye onu cesaretlendiriyorum ve hafifçe parlıyor.

"Bay Grayson çok tatlı," diye mırıldanıyor, rahatsızlığı unutulmuş. "Bizden sadece birkaç yaş büyük, bu yüzden okuldaki kızların yarısı ona umutsuzca aşık."

Başka bir yakışıklı adam mı? Umarım abartıyordur, çünkü buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

YEDİNCİ BÖLÜM

XANDER

■ Böyle zamanlarda neden öğretmen olmaya karar verdiğimi hatırlayamıyorum. Maaş bok gibi, öğrenciler boktan, ders planları da çoğu zaman boktan. Kışında Teksas büyüklüğünde bir sopa olan müdür, sınıfta bireyselliğe izin vermeyi reddediyor. Bir keresinde çocuklara dersle ilgili komik bir film izletmeye çalıştığımda beni azarladı ve maaşımı kesti.

Birinci ve üçüncü saatlerde okulun insan kanadında Ekonomi dersi veriyorum, ama ikinci ve beşinci saatlerde Fae Tarihi dersi veriyorum. Dördüncü ve altıncı saatler benim planlama saatlerim, ki bu harika bir şey çünkü çalışırken öğle yemeğimi yemem için bana fazladan bir saat veriyor ve tüm işimi bitirdiğimde erken ayrılmama izin veriliyor.

Dersler birkaç haftadır devam ediyor, bu yüzden kendimi uzun ve yorucu bir güne hazırlıyorum. Ellerimi göğsümden birleştiriyorum ve tüm sınıflarda bulunan rahatsız deri sandalyeye yaslanıyorum. Diğer öğretmenlere kıyasla benim masam tertemiz, not vermem gereken tüm kâğıtlar bilgisayarımın yanına özenle dizilmiş. Yanlarındaki çerçevede tek bir resim duruyor ve ailemin gülümseyen yüzleri karşısında dudaklarım hafifçe kıpırdıyor.

Annem ve babam tam ortada duruyor, birbirlerine duydukları sevgi bariz bir şekilde ortada. Tristan onların yanında ısıt ısıt gülümsüyor, bugünkünden altı yaş daha genç görünüyor, kahverengi saçları kesilmeye muhtaç ve yanağında Kian'la oyun kavgasından kalma bir yara var. Devyn yanımda duruyor, alışlagelmiş kaşlarını çatmış bir halde. Ergenlik çağında bile huysuz bir orospu çocuğuydu. Bir de ben varım, o yaşlarda kahverengi pantolonu ve papyonuyla lanet olası bir ahmak.

Bazı şeyler asla değişmeyecek.

"Merhaba Bay Grayson," diyor öğrencilerimden biri kıkırdayarak. Bıkkınlık dolu iç çekişimi zar zor bastırıyorum. Sınıfımdaki kadınlar kendi aralarındaki konuşmaları duyduğumu, bakmadığımı düşündüklerinde bana attıkları takdir dolu bakışları gördüğümü sanmıyorlar.

Görünüşe göre, okuldaki bitmek bilmeyen konuşmalara göre, en iyi popoya sahip öğretmen benim. Sanırım gurur duymalıyım? Gurur mu duymalıyım?

Bir grup genç kızın sizi çıplak hayal ettiğini bilmek kadar sinir bozucu bir şey yoktur.

Onların konuşmalarını ve hüznünlü bakışlarını duymazdan gelmeyi, bunun yerine bana fısıldayan gölgelere odaklanmayı öğrendim.

Seelie ırkının bir alt kümesi olan bir büyücü olarak gölgelerle iletişim kurabilir ve onları manipüle edebilirim; bunlar aslında göçüp gitmeyi reddetmiş ve bunun yerine solup gitmiş ruhlardır.

Sesleri tenimi okşuyor, karanlık ve baştan çıkarıcı bir melodi çıplak kollarımı yapışkan bir katran gibi kaplıyor. Belirgin bir cinsiyetleri ya da yaşları yok. Bunun yerine ölümsüzler, düzinelerce ses üst üste bindirilmiş.

Onlar bana fısıldarken, koridorlardaki dedikodulardan haberdar ederken, okulda öğrendikleri küçük sırları fısıldarken göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum.

kadim bilgelikleri.

"...burada."

"O burada."

"Geliyor."

"Geliyor."

"...Biliyorsun."

Sınıfın kapısı itilerek açıldığında gözlerimi açıyorum, içimde dans eden bir şaşkınlıkla.

Nefesim beni bir anda bırakıyor ve eğer oturmamış olsaydım düşebilirdim. Kalbimin göğsümün içinde çarptığını, kulaklarımda kan çalkalandığını hissedebiliyorum ama dikkatimi sınıfa giren, varlığımdan tamamen habersiz, çarpıcı kızdan ayıramıyorum.

Gölgeler gittikçe daha hızlı fısıldamaya başlıyor, sesleri birbirine karışıyor ve başım ağrıyacak diye korkuyorum. Ama odaklanabildiğim tek kelime, kafamın içinde tekrarladıkları tek kelime, onun adı.

Serafina.

Yeni kız - görünüşe göre Serafina - Candy olarak tanıdığım bir kadınla yan yana yürüyor. Onu tanıyorum çünkü bana bariz bir şekilde sık beni bakışları atan kızlardan biri ve dersten sonra bana birden fazla kez teklifte bulundu, hepsini kibarca ama şiddetle reddettim.

Serafina ruhani bir güzelliğe sahip. Ona bakmanın güneşe bakmakla eşdeğer olduğunu hayal ediyorum. Kör edici, yoğun ve her şeyi tüketen bir şey ama gözlerinizi alamadığınızı fark ediyorsunuz. Bakışlarınızı Serafina'yı oluşturan parlaklıktan ayırmaktansa görme yetinizi kaybetmeyi tercih edersiniz.

Yüzü kesinlikle elf gibi, hatları pürüzsüz ve mükemmel orantılı. Bir tutam çil onu bir şekilde sevimlilikten çarpıcılığa yükseltiyor. Sarı saçları etrafını sarıyor ve

Umutsuzca yumruğumun etrafına sarma ihtiyacı duyuyorum, sonra gözleri zevkten yarı yarıya dönerken başını geriye çekiyorum. Daracık amcığının sikimin etrafında kenetlendiğini hayal edebiliyorum.

Ne oluyor lan?

Az önce bir öğrenci hakkında kurduğum fantezileri düşündüğümde içimi bir anda korku kaplıyor.

Bu tür grafik düşüncelerin nedeninden şüphelensem de, suçluluk ve utanç damlalarını görmezden gelemiyorum. Ben sadece yirmi beş yaşındayım ve öğrencilerimin çoğu on sekiz yaşında, ama bu onların benim öğrencilerim *olduğu* gerçeğini değiştirmiyor.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum, şu anda odanın arka tarafına yakın bir yerde Candy'nin yanında oturuyor ve kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum.

Gölgeler kulağıma tekrar fısıldamaya başlıyor, sesleri neredeyse tutarsız ve güçlerimi aniden bastırarak konuşmayı kesiyorum. Bugün gölgelerle uğraşamam, duygularım zaten bu kadar ham ve kanlıyken olmaz.

Zil çalıyor ama ben hemen ayağa kalkmıyorum. Tüm sınıfın görebileceği kadar şiddetli bir ereksiyonum varken nasıl kalkabilirim ki? Şu anda giydiğim haki pantolona lanet ediyorum.

"Sınıf," diyorum kuru bir sesle, kollarımı masanın üzerine koyabilmek için öne doğru eğilerek. Ön sıradaki kadınlardan biri -Bella Clemmons-baştan çıkarmaya yönelik açık bir hareketle dekoltesini sergilemek için öne doğru eğiliyor. Gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor ve dudaklarımda oluşmak isteyen küçümsemeyi geri çekmeye zorluyorum.

Tüm sınıflarım on sekiz yaşında gençlerle dolu olmasına rağmen, öğrencilerimle yatmıyorum. Düşüncesi bile iğrenç.

Düzeltilme -gözlerim Serafina'ya doğru *kaydı*- iticiydi. "Evinizi bitirdiğinize inanıyorum-"

Sınıfın kapısı itilerek açılıyor ve Kian içeri koşuyor, "hareminden" tanıdığım iki kız da hemen arkasında. Biri sırt çantasını taşıırken, diğeri kitabını tutuyor.

"Kian," dedim kuzenime doğru anlaşılmaz bir ifadeyle, "geç kaldın."

"Özür dilerim. Bir daha olmayacak." Koridordan geçip Serafina'nın oturduğu koltuğa doğru ilerlemeden önce bir gülümseme ve göz kırpması hareketi yapıyor. Duraklıyor, sırt kasları geriliyor ve arkasındaki iki kızın onun bariz tedirginliği karşısında endişeli bakışlarını izliyorum.

"Bir sorun mu var Bay Brummer?" Ellerimi birbirine kenetliyorum, onun varlığı ve araya girmesi duygularımı ve sikimi kontrol altına almam için bana zaman kazandırdığı için son derece minnettarım.

"Um..." Kian parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdiriyor, Serafina'dan yanındaki boş koltuğa bakıyor ve sonra tekrar ilgisiz insan kıza dönüyor. Yapmak üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum, ama sadece ağır bir şekilde iç çekip boş koltuğu almak için hareket ettiğinde hepimizi şaşırtıyor. Bu onu yeni öğrencinin çapraz arkasına yerleştiriyor ve "kız arkadaşları" eşyalarını masasına yerleştirmek için acele ederken bile bakışlarının onun profilinden ayrılmadığını büyük bir merakla fark ediyorum.

"Hanımlar," diye sesleniyorum hemen dikkat kesilen fangirllere. "Sizin girmeniz gereken bir ders yok mu?"

Bana cevap vermek yerine, sanki sınıfa gitmek için izin ister gibi Kian'a dönüyorlar. Kian bakışlarını Serafina'dan ayırmadan onları umursamaz bir tavırla sallıyor. Onun bu ilgisi karşısında ne hissettiğini anlayamıyorum. Çoğu kız Kian Brummer tarafından bakılmaktan çok memnun olurdu. İnsanlar kuzenimin güçlü bir karabasan olduğunu fark etmese bile, popüleritesi ve seksapeli hala ortada, ama Serafina çoğu kız gibi değil gibi görünüyor.

Ekonomi kitabımızın sayfalarını karıştırırken kaşlarını birbirine çatarak ona bir bakış bile atmıyor.

O çok küçük bir insan. Çok zarif. Çok narin.

Ayak bileklerini sıkıştırıp bacaklarını ayırmaya zorladığımı hayal ederken gölgeler etrafımda kıvranıyor. Biçimli elbisesinin altında hangi külotu giyiyor olabilirdi?

Boğazımı temizliyorum ve başımı tekrar sallayarak dikkatimi sınıfımdaki muammadan uzaklaştırıyorum. Ama gözlerim artık onun üzerinde olmamasına rağmen, vücudumun onun varlığına verdiği içgüdüsel tepkiyi görmezden gelemiyorum. Sanki üzerime bir büyü yerleştirmiş, bedenimi kendi iradesine göre yönlendiriyor. Eğer daha iyisini bilmeseydim, onun bir succubus olduğunu söyledim.

Neyse ki, o sadece sıradan bir insan, bu yüzden ona verdiğim tepki çok tuhaf ve rahatsız edici.

Devyn'le konuşmam gerek.

"Sözümüz kesilmeden önce de söylediğim gibi..." Kian'a sert bir bakış fırlatıyorum, o da pişmanlık duymadan omuzlarını silkiyor ve Serafina'ya kaçamak bakışlar fırlatmaya devam ediyor. "Umarım bugünkü okumalarınızı yapmışsınızdır. Bir sınavımız var."

Sınıfta homurdanmalar yankılanıyor ve ben sırtışıma gizleyerek üst çekmeceyi açıp Foster'a yazdırdığım kâğıtları alıyorum. Öğretmenimin yardımcısı olan Foster genellikle sadece doğaüstü dersim olan Fae Tarihi sırasında bana yardımcı olur. Serafina'nın insan statüsü nedeniyle maalesef benimle birlikte alamayacağı bir ders.

Sadece bir saat çalışması gerekmesine rağmen, Foster sık sık okuldan sonra kalıp not vermeme, ödevlerin kopyalarını basmama ve hem Ekonomi hem de Tarih derslerimde öğrencilere özel ders vermeme yardımcı oluyor. Sanırım tepkilerden korkmadan inek olmayı seviyor, gerçi ben asla yüzüne karşı inek demem. Kendini ne kadar kontrol altında tutarsa tutsun, adamın neredeyse elemental gücü kadar ateşli bir öfkesi var. Eğer kendini kaybederse, bir kasırganın gücüne rakip olabilir.

Ereksiyonumun nihayet kontrol altına alındığına şükrederek masamdan kalkıyorum ve kâğıtları dağıtmaya başlıyorum. Normalde bunu benim yerime başka bir öğrenciye yaptırırdım ama kendimi Serafina'ya bir tür insan mıknaatısı gibi çekilmiş buluyorum. Nefesim kesiliyor ve kalbimin göğsümde hızla çarptığını, her an sınırlarından kaçmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

Serafina'nınkinin hemen yanındaki masaya bir kâğıt koyuyorum.

"Teşekkürler Bay Grayson," diyor arkadaşı Candy boğucu bir ses tonuyla, kirpiklerini bana doğru kırıştırarak. Deniz kızını görmezden geliyorum ve Serafina'nın masasında duruyorum. Bu kadar yakından, gözlerindeki siyah benekleri görebiliyorum, sanki gölgelerim o mavi gözbebeklerine yerleşmiş gibi. Enfes. Kesinlikle enfes.

"Serafina Jenkins," diyorum ona, gölgeler bana tam adını fısıldıyor. Naneli vücut kokusunu içime çekiyorum, ağızım ondan bir ısırık alma isteğiyle sulanıyor.

Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına yerleştirerek masumca bana göz kırıyor. O kadar küçük, o kadar minyon ki, bir yanım onu korumak, üzerine titremek, balonlu naylonun içine koymak ve asla gözümün önünden ayırmamak için can atıyor. Diğer yanım ise ona çılgılık attırmak istiyor.

"Bay Grayson," diye cevap veriyor, benim kibirli ses tonumu taklit ederek. Kollarını masasının üzerinde kavuşturup hafifçe öne eğiliyor ve bu hareket dikkatimi göğüslerine çekiyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlarken boğazıma bir inilti düğümleniyor. Yapmak isteyeceğim son şey öğrencimi süzerken yakalanmak olurdu. Bu kovulmak için kesin bir yol.

Yine de o lanet göğüslerin gölgelerime sarıldığı düşüncesi...

"Sizinle biraz konuşmak istiyorum," diyorum Kian'dan hissettiğim delici bakışları görmezden gelerek. "Sizin için de uygunsa tabii."

Gözlerinde bir şey dans ediyor, neredeyse eğlence olarak tanımlayabileceğim bir şey. "Peki ya hayır dersem?" Dudakları bir gülümsemenin başlangıcıyla seğiriyor ve göz temasını kesmeden sınav kağıtlarını Candy'nin masasına bırakıp diğer kıza kağıtları dağıtmayı bitirmesini söylüyorum.

Candy homurdanıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ondan istediğimi yapmak için ayağa kalkıyor.

"Hayır mı diyeceksin?" Serafina'ya alçak ve ölümcül bir ses tonuyla soruyorum.

Kahretsin, bunu gerçekten yapıyor muyum? Dolu bir sınıfta öğrencimle flört mü ediyorum?

Benim neyim var böyle?

Senin sorununun ne olduğunu biliyorsun, diye fısıldıyor kafamın içinde küçük bir ses, ama anında susturuyorum onu. Bu sesin önerdiği şey imkânsız ve ona herhangi bir hareket alanı vermeyi reddediyorum.

Serafina soruma yanıt vermeden oturduğu yerden zarıfça kalkıyor ve odanın önüne doğru ilerliyor. Koridorda yanımdan geçmek zorunda kalıyor ve yumuşak kıvrımları kaslı göğsüme baskı yaparken boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum, sesi duyulmuyor.

Bir ceylanı takip eden aslan gibi peşinden giderek onu sınıftan çıkarıp koridora götürdüm ve öğrencilerime kopya çekmemeleri gerektiğini hatırlattım.

Yapmayacaklar. Okuldaki herkes benden ve yapabileceklerimden korkuyor. Benden, örneğin Gage ve Devyn'den korktukları kadar korkmuyorlar ama temkinli olmaları için yeterli. İnsanlar bile benden korkmayı, *bizden* korkmayı doğuştan biliyorlar, çünkü hissedilebilir dalgalar halinde yaydığımız güç ve insan kulağı için sulandırılmış hikayeler yüzünden. Bana şehvet dolu gözlerle yan yan bakıyorlar ama onlarla konuştuğum anda siniyorlar.

Gözleri bilinmeyen bir meydan okumayla parlayan Serafina hariç hepsi - vücudumun cevap vermem için çaresizce beklediği bir meydan okuma.

I başla için Konuş, ve kelimelerayrılmak benim ağız Neredeyse mekanik bir şekilde, bakışlarım onun yastık gibi dudaklarına düşerken. "Bugünkü sınavdan muaf tutulacaksın ama seni yetiştirmek için müfredatın neresinde olduğunu bilmem gerekiyor. Sana ders kitabı verildi mi?" Birkaç dakika önce kitabı okuduğunu gördüğümü düşününce bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Belki de sadece tekrar konuşmasını istiyordumdur? "Evet." Başka bir şey söylemese de mükemmel dudaklarını bir sırtma daha süslüyor. Sadece o lanet kelime bir şekilde Doğrudan sikime elektrik çarpıyordu.

"Sadece üçüncü bölümdeyiz, bu yüzden yetişmek çok zor olmamalı. Bunu yapana kadar, okuldan sonra özel ders için benimle buluşabilirsin."

Ne halt ediyorsun, Xander? Kendime kükrüyorum. Bununla yalnız kalmak... bu baştan çıkarıcı kadınla yalnız kalmak delilik ama yine de daveti uzatmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Genelde özel ders alması gereken öğrencilerle Foster ilgilenir ama çok yakından incelemek istemediğim nedenlerden dolayı onunla fazladan zaman geçirmek istiyorum.

Hay sikeyim.

"Sanırım bu işe yarar." Başını yana eğiyor, gümüşü sarı saçları omzunun üzerinden düşüyor. "Maddox'a mesaj atıp planlardaki değişikliği söylemem gerekecek," diyor dalgınca, kendini düşüncelere kaptırırken gözleri hafifçe kayıyor.

"Maddox kim?" Akkor halindeki kıskanç öfke içimde bir delik açıyor. Maddox'u yere sermek, gölgelerimle boğmak ve sonra da kanlar içindeki cesedinin üzerine işlemekten başka bir şey istemiyorum.

Benim güçlerimle birini öldürmenin pek çok farklı yolu var. Çoğu acısızdır, ama benim aklım a gelenler?

Günlerce acı  ektirecekler.

Saklayacağım başka bir ceset mi var?

Serafina'nın dudakları seğiriyor, kaşları kalkıp sa  çizgisine değerken bile. "Kardeşim," diyor, ses tonuna eğlence karışmış bir şekilde.

Ve işte böyle, yeniden nefes alabiliyorum, tüm ölümcül düşünceler zihnimden kayıp gidiyor.

Bende doğuştan yanlış bir şeyler olduğunu hep biliyordum, ama bu... bu öfke sadece bunu doğruluyor. Herhangi bir erkeğin ya da kadının Serafina'ya dokunduğunu düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor.

Bir canavar olabilirim, ama belki...

Belki de içimdeki canavar sadece bir ruh için yaşıyor ve nefes alıyor.

*Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ve
buradan nereye gideceğim?*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

"S O, daha önce soracaktım, Bay Grayson ne istiyormuş?"
Candy omzuyla beni dürtüyor.

Kafeterya.

"Sadece dersi için her şeyi hallettiğimden emin olmak istedi," diyorum, dikkatimi ilk saatteki cehennem kadar seksi öğretmenimize çekerken salyalarımın akmamasını umarak. Normalde öğrenci-öğretmen fantezisini pek sevmem ama bu adamda beni masasının üzerine yatırıp eteğimi kaldırana kadar ona eziyet etme isteği uyandıran bir şeyler var.

Ellerimi sırt çantamın askılarına sokarak fanteziyi kesiyorum.

Kötü Sera. Sınıftaki her kız o zavallı adamı arzuluyordu. Yapman gereken son şey, onun hakkında fanteziler kurmaya alışmak ve sonra bir şeylerin ağzından kaçmasına izin vermek.

Ama onunla oynamak çok eğlenceliydi.

Boğuk sesini, ben onunla flört ederken gözlüklerinin arkasından gözlerinin nasıl parladığını hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor.

Yanılıyor olabilirim... ama sanki o da benimle flört ediyor gibiydi. Ki bu imkansız, değil mi? Bir öğretmen asla bir öğrencisiyle flört etmez.

Özellikle de yeni tanıştığı bir öğrenciyi. Lanet kuruntularım ve hormonlarım engel oluyor.

Hastalandığınızda insanlar neyden bahsetmez biliyor musunuz? Seks hayatınızdan. Yani var olmayan seks hayatınız, çünkü sizi şahin gibi izleyen aşırı korumacı erkek kardeşleriniz ve ebeveynleriniz var. Ailenizden biri çıldırmadan ve bir çukurda öldüğünüzü düşünmeden evden bir saatten fazla çıkamıyorsanız, bir alet bulmanız biraz zor.

Ne yazık ki sabahki derslerimin geri kalanı bu kadar hareketli değildi. İkinci saatte Calculus ve üçüncü saatte Biyoloji dersim vardı. Bay Grayson, Foster ya da Gage'i bir daha görmedim, bu da beni şaşırttı.

"Ah?" Candy küçük bir of çekti. "Normalde en sert öğretmenlerden biri olarak bilinir. Seni yetiştirmekle neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum."

Okuldan sonra belirsiz bir süre için bana özel ders vermeyi teklif ettiğinden bahsetmemeliyim...

Talepte bulunduğunda bunu beklemiyordum, çünkü henüz çalışmalarımı görmedi. Bildiği tek şey, benim onların bulunduğu yerden fersah fersah ileride olduğum. Beni kollamak istemesi çok mu tatlı yoksa sınıfında çok geride olduğumu ve kendi başıma yetişemeyeceğimi varsayması kadın düşmanı bir davranış mı karar veremiyorum.

Ya da belki sadece benimle daha fazla zaman geçirmek istiyordur.

Evet. Hayal kurmaya devam et, Sera.

Candy'nin dikkatini başka yöne çekmeyi umarak, "Herhalde hayatımın büyük bölümünde evde eğitim gördüğümü duymuştur," diyorum. Bay Grayson'la o kadar flört etmişti ki, eminim sert bir şekilde reddedilmek onun ruh haline pek iyi gelmemiştir. Benimkine de pek bir şey yapmayacağı kesin.

Kafeteryaya ulaşıyoruz ve Candy yemek sırasının hemen yanında duraklıyor. Biz geldiğimizde salon zaten kalabalıktı, öğrencilerin yarısı

otururken, diğ er yarısı sıranın önüne geçmek için birbiriyle itişip kakışıyor. Filmlerdekinin aksine, tüm kafeterya sessizliğ  *b r nm yor* ve kendimi yüzün üzerinde bakışın tek odağı olarak bulmuyorum. Dürüst olmak gerekirse, kimse varlığını fark etmiyor ve mikroskop altında olmamayı sevdiğimi fark ediyorum.

"Oh," diye neredeyse cıvıldıyor. "Bu doğ ru. Onun sınıfı okuldaki en zor sınıflardan biri. Seni kontrol etmesine şaşmamalı." Dramatik bir şekilde ürperiyor. "Evde eğitim görmeyi hayal bile edemiyorum. Eminim gerçek derslerin, notların ve diğ er şeylerin olduğı normal bir okula geri dönmek senin için gariptir."

Kırılğan olsa da gülüyorum. Evde eğitimden bahseden ilk kişi o değıl ve biliyorum ki sonuncusu da olmayacak. "Evde eğitimden hoşlanıyordum ama evet, gerçekten farklı," diye itiraf ediyorum, çantamı kaydırarak daha önce dolabımdan çıkarmayı başardığım öğle yemeğimi  ıkarabiliyorum. Çok fazla tekme, küfür ve yaratıcı küfürler içerdiğini söylememe izin verin.

Sağlık sorunlarım nedeniyle yediklerime dikkat etmek zorunda kaldım ki bu her zaman eğlenceli olmuyor. Annem bana bento yaptırarak bunu kolaylaştırmaya çalıştı. Sağlıklı ve benzersiz yiyeceklerle dolu bu sevimli öğle yemekleri, yapmaya çalıştığım sağlıklı seçimlerden sıkıldığımda benim için hayat kurtarıcı oldu.

Beni yanlış anlamayın, hala sık sık vücut ağırlığım kadar şeker yiyorum, ancak  oğ nlukla daha az atak ve daha az acı anlamına geleceğini umduğ m kararlar alıyorum. Bazı günler iş e yarıyor. Diğ er günler, kesinlikle anlamsız geliyor.

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak," diye söze giriyor Candy. "Seni kenara  ektiğı için onunla son sınav sonucum hakkında konuşma fırsatım olmadı." Sa  örgüsünü omzunun üzerinden geçirerek bana gülümsüyor. "Sınıf birincisiydim, yardıma ihtiya ın olursa bana haber ver."

"Vay canına, sınıfının en iyisi. Bunun için bir konferansa çağrılacağınızı düşünmezdim." Bakışlarımı kısa bir süreliğine odanın içinde gezdiriyorum. Candy Bay Grayson'ı görmeye gidiyorsa, içimden bir ses ögle yemeğinin geri kalanında dönmeyeceğini söylüyor.

Belki de benimle gerçekten flört etmiyordu... Ya da belki tüm kız öğrencileriyle flört ediyordu. Tam bir sapık olabilir.

Candy kıkırdayarak tekrar omzumu dürtüyor. "Tabii ki bu kadar iyi bir not aldığı için değil. Çok yakınlaştık ve özel ders konusunda yardıma ihtiyacı olduğundan bahsetti." Elindeki kitapları değiştirdikten sonra uzanıp kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor. "Gelecek ders görüşürüz, tamam mı?"

"İyi şanslar," diye sesleniyorum arkasından, seksi öğretmenle randevusunun peşinde düzinelerce bedeninin arasından kayıp giderken. Midem yanıyor, kıskançlık içimi kemiriyor ama onu uzaklaştırıyorum. Sırf yürüyen bir yarı tanrı olduğu ve benimle biraz flört ettiği için kıskanmaya hakkım yok.

Burada hiç kıskançlık yok.

Kendimi hızla dolan masalara dikkat etmeye zorluyorum, mutlak bir yabancı olmadan ya da beni orada istemeyen bir gruba zorla girmeden oturacak bir yer bulmayı umuyorum. İncelemelerim sırasında geriliyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bu okulla ilgili tuhaf bir şeyler var ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Elimi çantama vuruyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor, kafeteryaya dolmuş öğrenci ve öğretmen kalabalığını inceliyor.

Kabul ediyorum, birkaç yıldır bir devlet okulunda bulunmadım, ancak Maddox ve Caleb'in bana kendi günleri hakkında anlattıkları hikayeler ve gençlik dizisi televizyonuna olan küçük takıntım sayesinde, bir okulun nasıl olması gerektiğine dair en azından temel bir fikrim var.

Peki ya bu? Bu sadece... garip.

Öğrenciler ayrılmış olsa da, yerleştirilmeleri için bir kafiye ya da neden yok gibi görünüyor. Futbolcular gotiklerle, zengin çocuklar keşlerle karışıyor ve AP öğrencileri tüm gruplar arasında gidip geliyor. Kıyafet, etnik köken, sosyal ekonomik statü - bunların çok az önemi var gibi görünüyor.

Acaba tüm öğrenciler birbirine çok mu yakın diye düşünüyorum ama davranışlarını izlediğimde net bir ayrışma olduğunu görüyorum - tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ayrışma.

"Tamam o zaman. Roswell, tek kişilik parti," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve boş bir koltuğa yöneliyorum. Şu anda bu dinamikleri tahmin etmeye bile çalışmayacağım. Gözlemleyeceğim ve başımı belaya sokmadan ve bıçaklamak zorunda kalmadan önce çözüp çözemeyeceğime bakacağım.

Annemle babam aldırılmaz tabii ama bu elbiseyi sevdim.

Ve belki de lise denen bu yapbozu bir araya getirdiğimde nereye ait olduğumu bulabilirim.

"Serafina!" Bana kimin bağırdığını görmek için dönüp bakıyorum ve zavallı Foster bana doğru hızla gelirken neredeyse ayakları yerden kesiliyor.

"Foster," diye azarladım, dengesini sağlaması için dirseğini tuttum. "İnsanlara sinsice yaklaşmamalısın."

"Özür dilerim." Yanakları kızarıyor ve başını eğerek gözlüklerinin burnundan aşağı kaymasına neden oluyor. "Sadece beni gördüğünden emin olmak istedim. İlk günün nasıl geçiyor?"

"Güzel," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle. "Öğrenecek çok şey var. Burası hâlâ bir tür labirent gibi geliyor."

Başını sallıyor, ancak beni düşünürken gözlüklerinin arkasından gözleri hafifçe keskinleşiyor. "Hey, eğer kimseyle yemek yemeyeceksen, bizimle oturmak ister misin?" Arkasında bir el sallayarak görüş alanımın dışında kalan bir masayı işaret ediyor.

Bir an tereddüt ediyorum, Candy geri gelirse ne olacağını merak ediyorum, sonra omuz silkip ona gülümsüyorum. "Bu harika olur. Nereye oturacağımdan emin değildim," diye itiraf ediyorum, öğrencilerden oluşan tuhaf karmaşanın arasından kolaylıkla geçerken onu takip ediyorum. Birkaç kişi bize kötü kötü bakıyor ve ben onları tersleme isteğime direniyorum. Kötü bakışların yeni olduğum için bana mı yoksa Foster'a mı yönelik olduğunu bilmiyorum ama her iki durumda da çoktan sinirlenmiştim.

"Çocuklar, bu Serafina, size bahsettiğim kız," diye bağıyor Foster ve beni iki tarafı duvarlarla çevrili yuvarlak bir masaya götürüyor. Yolun çoğunu uyuyarak geçirmiş gibi görünen Gage'e bir gülümseme gönderdikten sonra dikkatimi şu anda telefonunda bir şeye gülmekte olan diğer çocuğa veriyorum.

Birden kafasını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılarak bana baktı. Sandalyesini geriye itiyor, öne doğru eğilirken tökezleyerek ayağa kalkıyor, ellerini masaya dayıyor ve büyük nefesler alıyor.

"Oha!" Sırt çantamı yere bırakıyorum ve düşme ihtimaline karşı destek olmak için masanın etrafından dolanıyorum. "Nefes almakta zorlanıyorsan, ayakta durman gerektiğinde gerçekten bir duvara yaslanmalısın" diye onu azarlıyorum. "İnhalerin yanında mı?"

Göğsünden alçak bir gümbürtü çıkıyor ve kaşlarım endişeyle çatılıyor. Kahretsin, ciğerlerinin sesi kötü geliyor. Acaba acil yardım ekiplerini çağırmamız gerekecek mi? Ne yazık ki tıp eğitimi en yüksek puan aldığım ders değildi. Kendi tıbbi ihtiyaçlarımla uğraşmak bana yetiyor. Başkaları için ilk yardımla ilgili her şeyi hatırlamaya çalışmak beceri listemde pek üst sıralarda değil.

Bir yarayı en iyileriyle birlikte dikebilirim, beni yanlış anlamayın, ama şu anda beynimi zorluyorum, nefes alması kötü olan birine en iyi nasıl yardım edeceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Onları oturur ya da uzanır halde tutmak tavsiye edilir, değil mi?

Alt dudağımı iđniyorum, dūşerse çocuğu yakalamak için kolumu uzatıyorum. Umarım o ya da arkadaşları astım spreyinin nerede olduğunu bilir ve benim paslı ilk yardım becerilerimi denememize gerek kalmaz.

"Tristan," diye homurdanıyor Gage ve yabancı çocuğun göğsündeki gümbürtü kesiliyor. Hah.

"Kusura bakma," diye araya giriyor Foster ve Tristan derin derin nefes almaya devam ederken dikkatimi başka yöne çekiyor. Foster burnunun kenarını ovuşturuyor, garip, neredeyse acılı bir ifadeyle arkadaşlarına bakıyor. "O, şey... bazen endişeleniyor mu?" Bunun neden bir ifadeden ziyade bir soru gibi geldiğinden emin değilim.

Kendimi Tristan'ın yüzüne odaklamaya izin vererek gülümsüyorum. Dağınık, açık kahverengi saçları, gülme çizgileriyle çerçevelenmiş iri ela gözleri ve yüksek elmacık kemikleriyle çok sevimli. Bana bakarken yaşadığı şok yüz hatlarını hâlâ donduruyor, ağzı açık bir şekilde pantolon giyiyor ve utancından yanaklarında parlak kırmızı bir kızarıklık oluşuyor. Göğsü sıkı, yeşil tişörtü göğsünü zorluyor, göğüs kaslarının her sert çizgisini ve altında dans eden karın kaslarının bir ipucunu gösteriyor.

Lanet olsun.

"Anlıyorum," diyorum ona içtenlikle. "Açıklamak zorunda değilsin. Ben de tıbbi meselelerim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

Adil olan adil olandır ve onu herhangi bir bilgi için zorlamayacağım. İnsanların bana bunu yapması her zaman berbattır.

Sırf atak geçirdiğinizi gördükleri ya da hastalığınızın adını öğrendikleri için, kendinize nasıl daha iyi bakabileceğiniz konusunda size tavsiyelerde bulunmak için Google'da arama yapabileceklerini düşünüyorlar. Ya da tüm tıbbi geçmişinizi talep ederler. Ya da kuzenlerinin en iyi arkadaşının yaban mersini yiyerek iyileştiğine dair hikayeler anlatırlar...

Her zaman iğrençtir ve genellikle her şeyden daha rahatsız edicidir.

Birden masanın etrafından dolaşıp bana doğru hamle yaptı, kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti ve içgüdüsel olarak onu omzumun üzerinden çevirip yere düşürdüm ve ardından göğsüne bir diz attım. Elimi boğazına bastırırken onu olduğu yerde sabitliyorum ve yüzüğümün mandalını kaydırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ya da sadece psikopat olabilirsin..." Şu anda bana gülümseyen, göğsü kahkahalarla gümbürdeyen ve sanki beni işaret ediyormuş gibi yüzünü elime sürten çocuğa şaşkınlıkla bakarak ilan ediyorum.

Evet, ben psikopat diyeceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GAGE

T

Ristan lanet bir aptal.

Serafina'ya, midemi bulandıran ve sinirimi bozan hayranlık dolu bir bakışla bakarken gözlerinde neredeyse kalpler var.

Gerçi...

Yine de çarpıcı sarışına olan hayranlığını anlamadığımı söyleyemem.

Daha önce hiç onunki gibi bir saç rengi görmemiştim. Omuzlarına dökülen saç telleri o kadar sarı ki, yapay ışıktaki neredeyse beyaz görünüyorlar. Yüzü de mükemmel; keskin elmacık kemikleri, dudaklarındaki dolgunluk ve gözlerindeki yumuşaklıkla yan yana duruyor. İlk tanıştığımızda onunla dalga geçtiğimi ve korkutucu olmadığını iddia ettiğimi biliyorum ama bu dört ayaklı kız Tristan'ı çılgına *çevirdi*. Vay anasını. Sanırım aşık oldum. Ve bir de o var-

Bekle.

Tıbbi şeyler mi?

Beynim az önce söylediklerine kilitlenirken, huzursuzluk içimde toplanıyor ve sürünen engereklerin yuvası gibi bir araya geliyor.

Ben de tıbbi meselelerim hakkında konuşmayı sevmiyorum.

Hasta mı? Yoksa genel olarak mı söyledi?

Bu küçük ateşin hasta olduğu düşüncesi beni son derece rahatsız ediyor.

Genel bir kural olarak yakın çevrem dışındaki insanları sevmem ya da önemsemem ama öyle. Sadece en iyi iki arkadaşım için böyle hissettim... bir de Kian için, o epik bir hıyar olmadan önce.

Belki de çok küçük olduğu içindir. Her iki durumda da, bir parçam ona karşı koruyucu hissediyor.

Benim gibi tüm canavarlarda ortak olan sihrimi çağırıyorum ve vücuduna doğru gönderiyorum. Tanrıya şükür, kalbinin pıt pıt atışını katalogladığım için müdahalemi hissetmiyor. Damarlarında akan kan. Onun-

Kan şekeri düşük mü?

Büyümü ondan çekip sırt çantama doğru dönerken içimden bir hırıltı çıkıyor.

Tristan ve Foster'a bir şeyler söylediğinin uzaktan farkındayım ama şu anda buna odaklanamam. Kendimi kaybetmeden önce kan şekerinin normal seviyeye gelmesi gerek.

"-Burada işleri nasıl yürütüyorsunuz bilmiyorum ama benim geldiğim yerde insanları öylece yakalayamazsınız-" Eline bir çikolata tutuşturarak lafını kestim. Önce bana, sonra bara, sonra da tekrar bana göz kırptı. İki sarı kaşının arasında küçük bir kırıksıklık beliriyor.

"Al," diye gürlüyorum, çantamın fermuarını geri çekiyorum. Bir göz kırpma daha. "Ne?"

"Ye şunu," diye emrediyorum, sesim hırıltıya dönüşüyor ve kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseliyor.

Foster kıkırdıyor ve göz ucuyla bana kaçamak bakışlar atıyor. "Üzgünüm, Sera. Pek fazla konuşmaz, konuştuğunda da çoğu zaman neden bahsettiğini bile anlamazsın."

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum. Onun yerine, kafasının arkasına vurmak için uzandım. Bana kaşlarını çatarak bakmadan önce kızıl saçlarını ovuşturarak bağılıyor.

"Hiç hoş değil, dostum."

Homurdanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sandalyede arkama yaslanıp dikkatle Serafina'yı izliyorum. Çikolatayı yemek için hemen bir hamle yapmadığında, kaşlarımı çatarak ona doğru yöneldim, bunun daha küçük erkeklerin pantolonlarını korkutabileceğini biliyordum. Ama beklediğim korku ya da endişe yerine, anlamlı gözlerinde eğlence dans ediyor. Göz temasını koruyarak çikolatayı açıyor ve tek bir ısırık alıyor.

Kaşlarımı çatarak onu kışkırtıyorum ve o da gözlerini devirerek çikolatayı mideye indiriyor. Olayımın ne olduğunu bilmek istediğini biliyorum ama ona ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Oh, hey. Kan şekeri seviyenizi kontrol etmek için güçlerimi kullandım ve düşük olduğunu keşfettim. Bu arada, bahsettiğin sağlık sorunları hakkında daha fazla ayrıntı vermek ister misin?

Hem sapık hem de deli gibi görünürüm. Hayır, teşekkürler.

Tristan neredeyse onun yanındaki koltuğunda zıplıyor, gözleri yemeğine odaklanmadan önce ona doğru kayıyor. Patlamadan önce daha ne kadar sessizce oturacağını merak ediyorum.

"Yani... hepiniz arkadaş mısınız?" Sera, Tristan'da durmadan önce her birimizin yüzüne bakarak soruyor. Kurt şekil değiştiren neredeyse heyecandan patlıyor. Sera ona dikkatini verir vermez bir nefes alıp konuşmaya başlıyor.

Ve konuş.

Ve konuş.

"Evet!" Eğer bir köpek olsaydı, şu anda kuyruğu deli gibi sallanıyor olurdu. Kendini kaptırmış bir köpek yavrusu. "Ben Tristan, muhtemelen

Biliyorum. Ya da belki de bilmiyorsun. Varsaymak istemiyorum." Foster'a doğru döner. "Bu Foster. Biraz inehtir. Ve Gage. O biraz korkutucu."

"Hey!" Foster'ın yanakları kıpkırmızı olurken ben sadece gözlerimi deviriyorum.

"Bana öyle söylendi." Yemek çantasından bir havuç çıkarıp ağzına atarken Sera'nın sesinde bir gülümseme beliriyor. Elimde olmadan yemeğinin bir sağlık delisinin ıslak rüyası olduğunu fark ediyorum. Güzel görünmek için her gün salata yemesi gerektiğini düşünen kızlardan biri mi? Yoksa başka bir şey mi var? Bahsettiği şu gizemli sağlık durumuyla ilgili bir şey mi?

Lanet olsun. Neden bu geçici yorum dışında başka bir şey düşünemiyorum?

"Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız," diye devam ediyor Tristan, nefes almak için zar zor duraklayarak. Elindeki yağlı pizza dilimini ağzına atıyor ve avucunu ağzını kapatacak şekilde yukarı kaldırarak konuşmaya devam ediyor. "Foster ve ben önce en iyi arkadaştık. Sonra Gage'i arkadaşımız olması için ikna ettik. Aslında, kabul etmekten başka çaresi kalmayana kadar arkadaşlığımızı ona zorla kabul ettirdik. Öyle değil mi, Gage?" Soruyu bana yöneltti, sonunda elini bıraktı ve ağzını silmek için bir peçete aldı.

Boğazımın arkasından anlamsız bir ses çıkarıyorum ve kendi yemeğimi karıştırıyorum. Her zamanki gibi çorba. Annemin evde yediği tek yemek bu ve kafeterya yemeklerine para harcama ihtiyacı hissetmediğim için çorba. Her zaman. Her gün. Gün.

"Böyle arkadaşlara sahip olmak güzel olmalı." Serafina'nın yüzünde hüznü bir ifade beliriyor, sonra onu silip başını sallıyor. "Hepinizin arkadaş olmasına şaşırdım. Yani, sizi henüz çok iyi tanımıyorum ama hepiniz çok... farklı görünüyorsunuz."

Nefesimi zor tutuyorum. Yüzyılın yetersiz ifadesi.

Tristan süper... Tristan-mutlu, neşeli, arkadaş canlısı ve genel olarak benim olmadığım her şey. Foster hiper en iyi arkadaşımızdan daha çekingen ama yine de başkalarıyla arkadaş olmaya çalışıyor.

Benim aksime.

Herkes benim ne olduğumdan korkarken bunun hiçbir anlamı yok. İnsanlar bile bana karşı dikkatli olmaları gerektiğini biliyor, sanki başımın üzerinde "UZAK DURUN!" yazan parlak kırmızı bir uyarı levhası varmış gibi.

Onun dışında.

Renkli kıyafetler giymiş, beyaz-sarı saçlı bu küçük kız hariç.

Onu izledikçe ona olan merakım artıyor, gözlerim elmacık kemiklerinin kıvrımlarından boğazının sütunlarına doğru kayıyor. Bir kez daha, büyüm vücudunu dürtüyor ve dürtüyor, tedavi edebilmek için her gizli hastalığı arıyor. Bu ihtiyaç içimde doğuştan var, kelimelerle tarif edemeyeceğim bir şey.

Hayal kırıklığım sadece büyüm onun tarafından karıştırılmış gibi görüldüğünde mi artıyor? Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Kesinlikle kafası karışmış, sanki onun hastalıklarını tam olarak anlayamıyormuş gibi.

Belki hasta değildir?

"Onun olayı ne?" Serafina çenesini kafeteryanın aksi yönüne doğru salladı. Koltuğumda dönerek bakışlarını, güzel kadınlardan oluşan haremiyle mahkemeye çıkan Kian'a doğru takip ediyorum. Amigolar, dansçılar, jimnastikçiler... Hepsini topluyor ve bir kenara atıyor.

Şu anda etrafında on tane var ve hepsi onun dikkatini çekmek için birbiriyle itişip kakışıyor. Sağındaki kolunu okşuyor, solundaki ise onu elle beslemeye çalışıyor. Karamsar bir şekilde yemek tepsisine bakıyor, dudakları düz bir çizgide sıkışmış ve gözleri ateş saçıyor.

Eski en iyi arkadaşımıza ne oldu?

O her zaman böyle değildi. Elbette, insanken sahada bir sürü oyun oynadı ama Vahiy'e sahip olduğu anda değışti. Tamamen değışti. Kademeli ya da onun gibi bir şey değildi. Bir saniye önce dördümüz birbirimizden ayrılmazdık - Tristan'ın ağabeyleri tarafından Dört Silahşörler olarak adlandırıldık - ve bir saniye sonra bizi bir sürü kadın için terk etti.

Tristan'ın dudakları bir hırıltının başlangıcında dişlerinden ayrılıyor, ancak tepkisini hızla kontrol altına almaya çalışıyor. Kian'ın ihanetinin en çok onu incittiğini biliyorum. Tüm bunlar olmadan önce yakındılar, neredeyse kardeşiler.

"Kian... karmaşık biri," diyor Tristan sonunda, az önceki neşeli havası dağılmış bir halde. Elindeki bıçağı pizzasına saplıyor, acaba Kian'ın yüzü olduğunu mu hayal ediyor diye düşünüyorum.

"Onu tanıyor musun?" Kaşları birbirine çatılıyor ve umutsuzca yüzündeki ifadeyi anlayabilmeyi diliyorum. Onun kadın haremine katılmak mı istiyor? Buna izin verir miyim? Bunun onun seçimi olduğunu biliyorum ama onun Kian'ın oyuncaklarından biri olduğunu görmek istiyorsam ne olayım. Aslında bu kızdan hoşlanıyorum ve pek çok insandan hoşlanmıyorum. Komik, sevimli ve beni gülümsetiyor.

"O benim kuzenim," diye ısıyor Tristan, kebab pizzayı ağzına atarken.

"Kian'ın seni rahatsız etmesine izin verme," diyor Foster ona nazıkçe. Kız şaşkınlıkla ona baktığında, Foster ona güven verici bir gülümseme sunar. "Onunla ilk saatiniz, değil mi? Bir şey mi yaptı?"

Tristan'ın göğsünde bir hırıltı yankılanıyor. Hemen masanın altına tekme atıyorum ve Sera'ya doğru sivri bir bakış fırlatıyorum. Anında sakinleşiyor, birkaç derin nefes alıyor ve "Eğer bir şey yaptıysa, ben-" diyor.

"Hayır." Serafina başını sallar. "Sadece..."

"Sadece ne?" Foster tüm kızları çılgına çeviren yumuşak bir gülümseme daha atarak bastırıyor. Eğer Tristan'da popüler sporcu, Kian'da kötü çocuk havası varsa, Foster da çoğu kızın sapkın bir tarafı olduğuna inandığı tatlı inehtir. Yani, titiz kontrol ve düzen ihtiyacıyla nasıl olmasın ki? Çoğu kızın onun ve lanet olası cep koruyucusunun hayalini kurduğunu biliyorum.

Görünmez bir yalnız olmanın mucizeleri.

"Yalnız görünüyor," diyor Serafina sonunda, dikkatini ondan uzaklaştırarak. "Yalnız ve üzgün."

Üzgün mü? Yalnız mı? Kian? Bu düşünce neredeyse gülünç. Son dört yılda onu, ne isterse, ne zaman isterse, nasıl isterse yapmaya istekli güzel, popüler kadınlarla çevrili görmediğim bir zaman olmadı.

Ama tam bunu düşünürken Kian'ın gözleri masamıza kayıyor, sanki onun hakkında konuştuğumuzu duymuş gibi. Duymadı, bu onun türünün sahip olduğu bir beceri değil, ama altıncı hissi olup olmadığını merak ediyorum.

Foster ve ben bakışlarımızı yakalamadan önce hızla kafamızı çevirdik, ama yine de gördüm - bize baktığında gözlerindeki yoğun, neredeyse acı veren özlemi.

Foster gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyor, sanki o da benimle aynı şeyi fark etmiş gibi, ifadesini düzeltip dikkatini tekrar Serafina'ya odaklamadan önce.

"İlk günün nasıl geçiyor? Hiç arkadaş edindin mi?" Aman Tanrım.

Ana tavuk gibi konuştuğunun farkında değil mi?

"Düşman mı?" Tristan yarı alaycı bir tavırla soruyor. Hiç şüphem yok ki eğer bir düşman edinmişse, Tristan onun için onları yok etmeye çalışacaktır.

Sera kahkahalarla başını geriye atıyor. Bu baş döndürücü bir ses, doğrudan sikime giden bir ses. "Şu ana kadar iyi gidiyor. Tüm derslerimde biraz gerideyim, bu yüzden yetişmem gereken bir sürü ödevim var."

"Sana yardım edebilirim!" Foster ağzından kaçırıyor ve kız dönüp ona baktığında yüzü kızarıyor. "Yani, eğer senin için sorun olmazsa."

"Bunu çok isterim." Ona tatlı bir gülümseme sunuyor, bu gülümseme midemde radyoaktif kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Benim neyim var böyle? "Ekonomi için zaten bir öğretmenim var. Aslında onunla okuldan sonra buluşacağım."

"O mu?" Tristan homurdanmaya başlar, az önceki mutlu ve sevinçli gülümsemesi bir duman bulutu içinde kaybolur. Foster'ın dudakları da sert bir kaş çatmayla aşağı doğru kıvrılıyor. Dürüst olmak gerekirse... Serafina'nın yabancı bir adamla yalnız kalması beni de pek heyecanlandırmıyor. Çok küçük görünüyor ve kendi başının çaresine bakabileceğini bilsem de - Tristan'ı ters çevirdi, Tanrı aşkına - yine de ona bakma ihtiyacı hissediyorum.

"Bay Grayson," diye açıklıyor ve gerginliğim sıkılmış bir süngerden akan su gibi akıp gidiyor.

"Oh." Tristan da rahatlıyor, dudaklarında muzip bir gülümseme dans ediyor. "Senin için iyi bir öğretmen olacak." Foster'la uzun bir bakış alışverişinde bulunur, Serafina'nın kafasından tamamen geçen bir bakış. Foster, Tristan'ın gözlerindeki dile getirilmemiş soru karşısında sadece omuz silkiyor.

Xander neden kıza kendisi ders veriyor? Öğrencilere asla ve asla özel ders vermez, bu sorumluluğu her zaman Foster'a bırakmayı tercih eder. Öğrenciler ondan doğrudan yardım istediklerinde bile -çaresiz siren Candy gibi- her zaman sorularını ustaca geçiştirmenin bir yolunu buluyor.

Tanıdığım en zeki adam olabilir ama işine gelince tembel bir orospu çocuğu.

"O da sende mi?" Serafina bir parça çiğ brokoli almadan önce peçeteyle ağzını siliyor. Yemeğe tiksintiyle bakarken burnum kırıışıyor. Cidden, bu kız tavşan falan mı? Sağlıklı beslenme taraftarıyım ama bunun ona zarar verdiğini öğrenirsem, her öğle yemeğinde ona zorla şeker yedireceğime emin olabilirsiniz.

Tristan arsızca sırtıyor. "Aslında o benim kardeşim."

Kızın kaşları kalkıyor. "Bir kardeşin mi var?"

"İki," diye cevaplıyor. "İkisi de yaşlı."

Serafina'nın gözleri merakla doluyor ama daha fazla bilgi almak için onu sorguya çekemeden, öğle yemeğinin bittiğini bildiren uyarı zili çalıyor. Ben çorba kâsemi çantama geri koyarken, sıvı mideme huzursuzca yerleşirken ürperme isteğime direnerek Sera küçük, tuhaf beslenme çantasını yeniden birleştirmeye başlıyor. Öğrenciler kafeteryadan çıkmaya başlıyor, birden fazlası Tristan'a bir şeyler söylemek için masada duruyor. Hem erkekleri hem de kadınları kendine çeken bir cazibesi var.

Özellikle güzel bir kadın öne çıkıp gelecek hafta vereceği bir partiden bahsetmeye başladığında Serafina'nın yüzünü dikkatle izliyorum. Sanırım adı Jessica'ydı? Belki de? Tristan'ın da göz ucuyla Sera'nın tepkisini ölçtüğünü, bakışlarında en ufak bir kıskançlık kıvılcımı belirmeyince hoşnutsuz görüldüğünü söyleyebilirim. Onun yerine telefonunu çıkarıp birkaç mesaj atıyor ve konuştuğu kişiye gülümsüyor. Ya da belki sosyal medyada geziniyordur? Bir gönderi mi yazıyor?

Erkek arkadaşına mesaj mı atıyorsun?

Kıskançlık mideme kızgın bir sivrisinek yuvası gibi üşüşüyor ama bu mantıksız tepkiyi elimin tersiyle itiyorum. Kızla daha yeni tanıştım, Tanrı aşkına. Şimdiden ona karşı bu kadar sahiplenici ve koruyucu olmamalıyım.

"Hey, çocuklar! Derse gitmem gerekiyor. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyor Serafina, kız Tristan'a ne söylüyorsa yarıda keserek. Tristan kıza bakarken suratını asıyor -tabii ki suratını asıyor-.

"Seni tekrar göreceğim miyim?" diye soruyor dramatik bir piç gibi. Kadın gülüyor.

"Oldukça küçük bir okul. Eminim en azından öğleden sonraki derslerimizden birini birlikte alacağız."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Foster soruyor.

"Um..." Cebinden ders programını çıkardı ve "Dünya Tarihi" diye okudu.

Tristan'ın gözleri neredeyse zevkle parlıyor.

"Biz de!" Oturduğu yerden sıçradı ve neredeyse kafasını Jessica'nın burnuna çarpıyordu. "Kahretsin! Özür dilerim." Ağaç perisine mahcup bir gülümseme atıyor ve Jessica onun bakışları altında eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşüyor.

"Sorun değil, Tristan. Haftaya partimde görüşür müyüz?"

Başka zaman olsa, Tristan bu davete icabet ederdi. Sosyal olmayı ve diğer insanların etrafında olmayı seviyor. En azından sürüsünü bulup sahiplenene kadar mümkün olduğunca çok insanın etrafında olmak onun kurt doğasında var.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Jessica'ya hemen cevap vermiyor, Serafina'ya doğru utangaç bir bakış atıyor.

"Sana mesaj atarım," diyor Jessica'ya, dikkatini çarpıcı sarışından ayırmadan. Jessica'nın bu cevaptan hoşnut olmadığını söyleyebilirim, dudakları inceliyor, sonra başını sallayıp uzaklaşıyor.

Serafina ona sırtlıyor. "Eski kız arkadaşın mı?" diye tahmin ediyor ve Serafina'nın kafası gerçekten karışmış görünüyor.

"Hayır, neden böyle düşündün ki?"

Omuz silkiyor, soğukkanlı ve kayıtsız görünmeye çalışıyor. Gözlerinde gördüğüm şey bir kıskançlık kıvılcımı mı? Bu neden bu kadar hoşuma gidiyor? "Bir nedeni yok. Sadece senden gerçekten hoşlanıyor gibiydi."

Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor, ben de homurdanıyorum. Zavallı, umursamaz Tristan. Öğrencilerin Kian'a aşık olmayan yarısının onun pantolonuna girmek istediğinin farkında bile değil.

"Boş ver." Serafina başını sallıyor ve sırt çantasını almak için hareketleniyor. O alamadan ben eğilip onun için alıyorum ve omzuma yerleştiriyorum. Kollarını iki yana açarak bana kaşlarını çatıyor. "Bunu taşıyabilirim, biliyorsun."

Omuz silkiyorum ve kafeteryanın kapısına doğru ilerliyorum. Kimseye itiraf etmesem de, onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesi göğsümde bir heyecan yaratıyor. Birlikte başka derslerimiz de olacak mı? Kahretsin, belki de programımı değiştirmesi için ofis yöneticisini korkutmam gerekecek ve-

Ne düşünüyorsun, Gage?

"İyi. Her neyse." Elini bana doğru umursamazca salladı. "Ama bil diye söylüyorum... Çantamı taşımana izin veriyorum. İstesem kışına tekmeyle basıp elinden alabilirim."

Bu sefer, homurdanmamı tutmaya zahmet etmedim. Bu ufacık, 1.80 boyundaki kız benimle mi uğraşıyor? Neredeyse komik. Tristan onu yuvarlamasına izin vermiş olabilir, ama bu onun oyunculuğunun bir parçasıydı. Ve ayrıca, o *Tristan*. Pek zorlu bir rakip sayılmaz. Onun gibi bir kız, bırakın bir süper gücü, benim cüssemde bir insana bile karşı koyamaz. Onun herhangi bir şekilde incineceği düşüncesi dişlerimi sıkıkmama neden oluyor. Çocuklara ona göz kulak olmalarını hatırlatacağım.

"Bana inanmıyor musun?" diye soruyor, sesi alçak ve tehlikeli.

Tristan onun yanından sızlanarak elini sırtının küçük kısmına koyuyor. Dokunaklı olmak onun kurt doğasında var biliyorum ama gerçekten kişisel alanını öğrenmesi gerekiyor. Kızla daha yeni tanıştı, Tanrı aşkına, o yüzden şimdiden ona asılmamalı.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Serafina onu itmez.

"Dostum, onu hafife alma," diye ciddi bir şekilde uyarıyor beni, yüzünü buruşturarak. "O çok güçlü."

Kıkırdıyor ve ona göz kırpmıyor. "Ve bunu sakın unutma."

Bu kızla ilgili hiçbir şeyi unutamayacağıma dair çok belirgin bir his var içimde.

ONUNCU BÖLÜM

KIAN

Dayatımın bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğunu belirlemek kimin yerinde durduğuma bağlıdır... ve ne kadar kendime

Şu anda kendimi küçümsüyorum.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi koruyorum, uzun zaman önce mükemmelleştirdiğim bir şey, yaltaklanan kız grubunu dolu koridordan aşağıya ve bir sonraki dersime doğru sürerken.

"Kian," diye mırıldandı Alyssa, "belki bu gece bir çalışma randevusu yapabiliriz diye düşündüm." Elini müstehcen bir şekilde kalçamda gezdiriyor ve parmaklarının arkasıyla sikimi okşuyor. Vücudum bu bariz davete karşılık verirken bile bir ürpertiye bastırmak için mücadele ediyorum.

"Üzgünüm güzelim," diyorum ona, yüzündeki acıyı gördükçe suçluluk duygusu keskin pençelerini içime batırıyor. Çenesini kavırıyorum, parmağımı yanağında gezdiriyorum ve ona bir gülümseme gönderirken gözlerinin parıldamasını sağlıyorum. Bunun sahte olduğunu asla anlayamayacak. Hiç kimse anlayamaz. İnkârımın acısını dindirmeye çalışarak kendi acımı bastırıyorum. "Koç'a spor salonunda biraz daha fazla zaman geçireceğime söz verdim." Gözleri tişörtümün karnıma bastırdığı yere kayıyor, dudaklarını ıslatmak için dili dışarı çıkıyor, sonra da suratını asıyor.

"Numaram sende var," diye hatırlatıyor bana, elini göğsüme vurup kaçmadan önce.

Çantamı Rae'den alıp omzuma atıyorum, o da yüzünde tapınan bir ifadeyle ellerini birbirine kenetliyor.

"Teşekkürler," diyorum ona.

"Sorun değil," diye cevap veriyor, sesi yüksek ve nefes nefese, beni içine alırken göğsü uyarılmışlıkla kabarıyor. Uzanıp kıcımlı avuçluyor ve kıkırdayarak uzaklaşmadan önce sıkıca sıkıyor. Kendimi onların arayan ellerinden çekip odanın arka köşesindeki bana ayrılmış koltuğa oturmadan önce, her biri sırayla bir şeyler hissederken - Leah'nın sikimi okşama şeklini düşünürsek, bazıları diğerlerinden daha bariz - çığlık atma, hepsini benden uzaklaştırma isteğimi geri yutuyorum. Derin nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum ve görüşümde küçük ışıklar dans edene kadar bekliyorum, tekrar nefes vermeden önce panikle, öfkeyle ve dürüst olmak gerekirse benden akan azgınlıkla savaşıyorum.

Ben bir karabasanım. Seks benim için nefes almak kadar doğal.

Kendimi, zihnimi ve bedenimi anlamaya zorlamaya çalışıyordum. Vahiy'de bir inkübüs olduğum ilan edildiğinde, tanıdığım erkeklerin çoğu kıskançlığın ötesine geçmişti. Saldırgan güçlerimiz diğer türlere kıyasla önemsiz olsa da, herkesin avantaj olarak gördüğü bir şeye sahibiz.

Görünüşe göre ben hariç herkes.

Hayatı bir avuç beceriksiz öpücükten seks etrafında dönen on üç yaşında bir çocuk olmak, etrafımdaki erkeklere ve kızlara piyangoyu kazanmak gibi geliyor. Beş yıl sonra şimdi bile bana hayranlık ve gıpta ile bakıyorlar.

Benim lanetimin ne olduğunu göremiyorlar. Ben kamu malıyım. Bir et parçası. Hiçbir zaman kulübedeki en parlak alet olmadığımı kabul eden ilk kişi ben olurdum, ama her zaman iyi bir adam olduğumu düşünürdüm. Sonra ruhumun ne sakladığını öğrendim.

Ben bir kullanıcıyım. Bir manip lat r. Bir saplantı nesnesi. Kelimenin tam anlamıyla bir avcıyım.

"Kian." İsmim Bayan Summers'ın dudaklarında sadece bir inilti olarak kalıyor ve gözlerimi yanımdaki boş sıraya eğilmiş olan öğretmenime çevirirken ağızımda biriken safrayı yutuyorum.

Yüz otuz iki yaşına yeni girdiğini bilmeme rağmen, hem insanlar hem de s perler tarafından hala bir afet olarak sınıflandırılıyor ve yarattığı sayesinde gerçek yaşından kırk yaşına daha yakın görünüyor. G r kıvrımları, kalın  ilek sarısı saçları ve parlak yeşil gözleriyle gittiği her yerde baş döndürüyor.

Aynı zamanda bir succubus ve incubi yöntemlerinde benim  ğretmenim oldu.

Aynı zamanda ilk sevgilim.

"Bayan Summers." Selamlamamı profesyonelce tutmaya çalışırken, beklenen gülümsemeyi ve alaycı bakışı sergiliyorum. Ellerini oturma planında bilerek yer vermediğini bildiğim boş masaya bastırarak göğüslerini yukarı kaldırıyor ve neredeyse elbisesinin üstünden dışarı çıkartıyor. Yarattığım için uygun davranış konusunda onun iyileştirici derslerinden birine ihtiyacım yok. Bu düşünceyle midemdeki kaslar sıkıca kasılıyor ve dikkatimi sırt çantamdan defterimi çıkarmaya veriyorum, ama o caymıyor.

"Son zamanlarda seni hiçbir etkinlikte görmedim," diye nazikçe azarlıyor ve uzanıp ensemini okşayarak t ylerimin diken diken olmasına neden oluyor. T ylerimin diken diken olmasının tiksinti mi yoksa arzu mu olduğundan emin değilim. İçimdeki canavara bakılırsa, ikisi de olabilir.

"Derslerime yetişmeye çalışıyorum." Maalesef bu doğru. Ben Foster gibi beyinle doğmadım. Okul benim için düpedüz bir mücadele ve özellikle onun, bana yaltaklanan kızlardan birinin ödevlerimi yapmasını umursamayacağını bilsem de

Yine de sınavı geçmeme yardımcı olmayacak. Ayrıca, okul ödevleri için vücudumu satmadan da yeterince fahişe gibi hissediyorum.

Kapının çarparak kapanması onu söylemek üzere olduğu şeyden uzaklaştırıyor ve ikimiz de Tristan'a dönüyoruz. Odanın öbür ucundaki koltuğa çökmeden önce bana ters ters bakarken, ağzını her zaman süsleyen o geniş ve dostça gülümseme yok. Onu izlerken ellerim kucağında yumruk oluyor; omuzlarının sert duruşu, kaşlarının çatıklığının daha da kötüleştirdiği ağzının etrafındaki sert çizgiler. Bu sınıfta koltuklar belirlenmemiş olsa bile, gelip yanıma oturmayacağını biliyorum. Seçme şansı olsaydı, benimle aynı odada olacağından bile şüpheliyim. Bana doğru baktığında yüzündeki tiksintiyi fark etmemek imkânsız ve içimi yakıyor.

Bayan Summers uzaklaşmadan önce tırnaklarını omzumda hafifçe gezdiriyor. "Umarım yakında her şeyin *üstesinden* gelirsin," diye mırıldanıyor sinsi bir gülümsemeye. "Partilerden birine katılmayalı çok uzun zaman oldu."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyerek onu gülümseyerek temin ediyorum, sınıfın önüne doğru ilerleyip sırasını düzeltirken yavaşça nefes alıp veriyorum.

Burada sadece bir saat, sonra bir ders saati daha ve sonra eve gidebilirim. Bayan Summers toplanan öğrencilere kirpiklerini kırıştırırken bu sözleri bir mantra gibi tekrarlıyorum.

"İyi günler, sınıf." Kalçasını sırasının kenarına doğru kaydırarak giydiği eteği kalçalarına bastırıyor ve birden fazla öğrencinin takdirlerini mırıldandığını duyuyorum.

Kapı büyük bir *gürültüyle* açılır ve herkesin bakışlarını orada duran kıza çeker; elindeki kâğıtla sınıf arasında gidip gelirken yanaklarının kıvrımlarında koyu bir **kızarıklık** vardır.

"Evet?" Bayan Summers, kızın bakışlarını yukarı doğru zorlayarak onu tersler. "Özür dilerim. Biraz döndüm. Ofise çağrıldım. Son dersimin yarısında bir form doldurdum ve az önce serbest bırakıldım" diyor açıklıyor, sesi tatlı ve net. "Bayan Summers ile İngiliz Edebiyatı mı?"

"Öyle. Yeni bir öğrenci beklediğim söylenmemiştir." Bayan Summers'a şöyle bir baktığımda Şükran Günü hindisi gibi şişmiş olduğunu, göğüslerinin dışarı fırlamış olduğunu ve saçlarını okşarken kalçasını yana eğmiş olduğunu görüyorum. Kendine güvensizliği için onu suçlayamam. Kapı aralığındaki kız, Xander'ın sınıfında neredeyse dilimi yutmama neden olan kız, canlanmış bir hayal. Beyaz-sarı saçları neredeyse parlıyor, parmaklarımın izini sürmek için kaşındığı yüzünün kıvrımlarını vurguluyor ve gözleri o kadar mavi ki, dikkatinin benim üzerimde olması anlamına gelse seve seve içinde boğulabilirdim.

Öğretmenin sözlerindeki meydan okuma karşısında çenesi hafifçe kalkıyor ve yanaklarındaki renge rağmen geri adım atmıyor. "Bunu bilemem hanımefendi ama programımda bu dönemki öğretmenim olarak siz görünüyorsunuz."

"Öğrencilerimin çoğu derse geç kalmamaları gerektiğini bilir," diye karşılık veriyor Bayan Summers, kollarını göğsünde kavuşturup göğüslerini öyle bir yukarı kaldırıyor ki, önümdeki adam küfrediyor ve aşağıya uzanıp aletini hafifçe düzeltiyor.

"Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim. Ofisten gelirken çok kötü bir şekilde geri çevrildim." Hayal kırıklığı ve şaşkınlık kızın yüzünü boyuyor, dolgun dudakları birbirine yapışıyor ve kaşları kırılıyor. O zaman kesinlikle bir insan olduğunu anlıyorum, eğer koğuşlardan etkilenmişse. Xander'ın dersi sırasında onunla yaptığı konuşmanın birkaç parçasını yakalamıştım, ama kızdan o kadar etkilenmişim ki, kulak misafiri olduğum bilgilerin çoğunu aklımda tutmayı başaramamıştım.

Onda bir şeyler var, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler, ama bu sabah sadece varlığının bile beni rahatlattığını görünce, onun bir süper olduğunu düşündüm. Xander'ın sınıfına gelmek, yanan bir çölde günlerce oturduktan sonra buzlu suya dalmak gibiydi, o kadar sakinleştirici, o kadar ferahlatıcıydı ki asla yeterli olmayacaktı. O bana bu kadar yakinken, bu his beni yeniden sarıyor, tenimi yalıyor, sıkı kaslarımı gevşemeye zorluyor, kafatasımın tabanındaki sabit gerilim bandını hafifletiyor.

Kız -Serafina, hatırlıyorum- yanımdaki köşede bulunan tek boş koltuğa doğru ilerlemeden önce odaya hızlıca bir göz atıyor. Bayan Summers'ın bilerek boş bıraktığı koltuğa. Sınıfın en arkasında ders verirse öğrencilerin ona bakmak için dönüp bakmayacaklarını, başlarının belaya girmesinden korkacaklarını biliyor ve o sırayı boş bırakmak, ellerinin hiçbir insan fark etmeden üzerimde dolaşmasına izin veriyor.

"İsminiz?" Bayan Summers dişlerini sıkarak sesleniyor ve kızı başka bir yere oturması için yönlendirmek istediği açık, ancak odada başka bir boş koltuk olmadığından, tüm sıraları yeniden düzenlemediği sürece şansı yok.

"Serafina." İşıltılı sırt çantasından gökkuşağı desenli bir defter çıkarıp önüne koymadan önce yanımdaki sandalyeye yerleşiyor.

"Umarım gelecekte daha dikkatli olur ve değerli ders zamanını bölmezsin. Bu sınıfta hızlı hareket ediyoruz ve zaten geride olduğun için diğer öğrencilere müdahale etmene izin vermeyeceğim."

"Ona yardım edeceğim." Tristan'ın parlak sözleriyle bakışlarım öne doğru fırlıyor. Kıza gülümsüyor, sanki onu yakalamak yerine olduğu yerde kalmayı zar zor başarıyormuş gibi koltuğunda kıpırdanıyor. "Sera ve ben

zaten çalışma arkadaşları. Eminim Foster ve ben onu kısa sürede yakalayabiliriz."

Onları öğle yemeğinde birlikte görmüştüm ve adam k ı z a saldırmaya çalıştığında, uyarıda bulunmamak için dilimi ısırarak zorunda kalmıştım. Yine de kızın onu yuvarlamasına izin vermiş, kızın zayıf bedeni üzerine diz çökerken deli gibi gülmüştü. Eski en iyi arkadaşlarımın üçüyle de paylaşıyor gibi görüldüğü kolay yoldaşlık karşısında kıskançlık içimi parçalamıştı. Orada onlarla birlikte ben de olmalıydım - onunla birlikte - ama odanın öbür ucunda, kadınlar başımın üzerinde gevezelik ederken, beni gerçekten görmeden, el yordamıyla, okşayarak ve çimdikleyerek uğraşmak zorunda kalmıştım. Onların gözünde sadece bir zevk aracıydım, eğlenceli bir takılıyordum ama erkek arkadaş ya da ciddi bir ilişki malzemesi değildim.

Gözlerim odanın öbür ucundaki Gage'e takılmıştı ve kısa bir an için beni gördüğünü, gerçekten gördüğünü düşünmüştüm ama o yine arkasını dönmüş, şimdi yanımdaki ışıltılı kıza odaklanmıştı.

Bayan Summers, odanın önündeki beyaz tahtaya dönmeden önce saçlarını omzunun üzerinden savurarak ofluyor. "Bunu göreceğiz Bay Grayson. Bugün..." Dikkatimi yanımda oturan kıza verirken sözlerinin arka plandaki gürültüye karışmasına izin veriyorum, göz ucuyla onu izlerken nefesimi eşit ve sabit tutmaya zorluyorum.

Parmaklarım dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığı yerden çekip almak, yakınlığının beni rahatlattığı gibi hassas etini yatıştırmak için kaşınıyor. Aurası beni sakinleştirmeye yetiyorsa, ona dokunmak ne yapacak? Bu ihtimal karşısında ürperiyorum. Yıllar sonra ilk kez rahatlamak, gerçekten ve tamamen rahatlamak... Bu fikir bile başımı döndürmeye yetiyor.

Hafifçe bana doğru kayıyor, parlak sarı kalemni not defterine vurmadan önce not defterini eğerek gözlerimi küçük bir

sayfasının kenarına bir şeyler karalamış.

Ben Serafina. Tanıştığımıza memnun oldum, Kian.

Gözlerimi kaldırıyorum ama bakışları ileriye odaklanmış, dikkatinin dağıldığını belli etmiyor. Kim olduğumu biliyor mu? Bu düşünce boğazıma düğümleniyor, zihnim benim hakkımda duymuş olabileceği her şeyle dolup taşıyor. Bir insan olarak, davranışlarımın bir karabasan olmamdan kaynaklandığını, hayatımın ve seçimlerimin bana ait olmadığını bilemezdi. Sadece diğer pek çok kişinin gördüğü şeyi görecekti: kadınları kullanan bir pislik.

Dehşete kapılıyorum ve kalemimi masamın üzerine bırakıyorum, zihnim koştururken plastiğe çarpma sesini duymazdan geliyorum. Eğer benden iğreniyorsa, kendini tanıtıyor olabilir mi? Ya... ya diğerleri gibi olmak istiyorsa?

Göğsüm o kadar daralıyor ki bir sonraki nefesimi zar zor alabiliyorum, bedenim ve zihnim savaşa girerken ellerim titriyor. Aletim kaya gibi sertleşti, vücudunun benimkine değmesi, beyaz saçlarının vücuduma dökülmesi, üzerimde hareket ederken kalçalarının her sallanışında tenimi gıdıklaması fikriyle acı içimde zonkluyor. Ama onun için sadece bir penis olduğumu bilmek? Açıklanamayan gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, ellerim kucağımda sıkı yumruklar **h a l i n d e** kıvrılıyor, kendimi kontrol altına almak için savaşırken tırnaklarım avucumun derisini kazıyor.

Yumuşak bir el hafifçe benimkini kaplıyor ve göğsümde sıkışmış olan nefesi almam için beni korkutuyor. Diğer kızların aksine, göğsümü, omuzlarımı, sikimi hedef almıyor... Dokunuşu sömürücü olmaktan ziyade neredeyse destekleyici ve parmaklarının kısa süreli baskısından yayılan buz gibi sakinlik, bakışlarım onunkilerle buluştuğunda içimdeki sıcak korku ve tiksinti yumağını etkisiz hale getiriyor.

Mavi gözleri beklediğim gibi şehvetle parıldamıyor. Bunun yerine, köşelerinde endişe çizgileri belirliyor ve kaşlarının arasında parmaklarımın yatıştırmak için kaşındığı bir çatlağa neden oluyor.

Kalemimi tekrar elime alıyorum, kağıdıma bir not karalarken onun dokunuşunun verdiği rahatlamanın keyfini çıkarıyorum.

Sizinle tanıştığıma da memnun oldum.

Gözlerim Bayan Summers'ın daralmış gözlerine kilitleniyor, ama orada okuyabildiğim tehdit bile damarlarımda uğuldayan rahatlamaya nüfuz edemiyor.

Serafina'nın kim olduğunu bilmiyorum ama *beni* gördüğünü biliyorum. Peki görülmek?

Bu benden isteyebileceği her şeye değer.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

W

Günün sonunda zil çaldığında, aceleyle sınıftan çıkıp Bay Grayson'ın odasına doğru ilerliyorum.

Ofis. Tamamen bitkinim, vücudum yorgunluktan ağırlaştı ve Cleo ile yorganımın altına kıvrılmaktan başka bir şey istemiyorum.

Yine de Bay Grayson'la yalnız kalmanın bir kızın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu söyleyemem.

Koridorda bir köşeyi henüz dönmüştüm ki, sabahki kızla yüz yüze geldim: Avril. Kısa siyah saçlı. Neredeyse gri görünen gözler. Koyu renk kot pantolon ve beyaz ceketten oluşan sinirli bir kıyafet. Yüzünün sert hatlarını ve dolgun dudaklarını vurgulayan bolca makyaj.

Beni görünce yüzündeki parıltı azalıyor ve bir elini kalçasına koyup yana doğru eğiyor. Parmaklarındaki sayısız yüzük bu hareketle birlikte şingirdiyor.

"Okul gezin nasıldı, küçük kız?" Yakut kırmızısı dudakları bir gülümsemenin başlangıcına doğru seğirirken gözleri hınzır bir eğlenceyle dans ediyor. "Görüyorum ki ilkokul seni henüz kampüslerine geri götürmemiş."

"Ha, ha, ha," diyorum kuru bir sesle, gözlerimi devirerek. "Başka bir kısa şaka, görüyorum."

"Hayır. Bir başka 'çocuk gibi görünüyorsun' lafı." Koridorun ortasında durduğu yerden kıpırdamadan bir sakız patlatıyor. Hal böyle olunca, diğer öğrenciler etrafımızda dolaşmak zorunda kalıyor, Musa'nın Kızıldeniz'den ayrılması gibi ayrılıyorlar. Birden fazlası bize kötü kötü bakıyor, ben de iniltimi zor tutuyorum.

*Harika. Harika. Okulun ilk günü ve şimdiden herkes
Benden nefret ediyor.*

"Ee, nasıldı?" Avril kollarını göğsünün altında kavuşturarak hatırı sayılır göğsünü yukarı kaldırıyor.

"Um...ne nasıldı?" Sorguluyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor ve ayağını yere vurmaya başlıyor. "İlk günün," diyor oflayarak. "Nasıl geçti?"

"Oh, um..." Sırt çantamı omzuma doğru kaydırıyorum. "İyi, sanırım. Birkaç arkadaş edindim. Şimdiden benden nefret eden bir öğretmenim var. Şimdi de Bay Grayson ile özel derse gidiyorum."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bay Grayson? Onun olduğunu düşünmemiştim-"

"Sera!" diye haykırıyor tanıdık, coşkulu bir ses. Bir kol omzuma yerleşiyor, baharatlı parfümü etrafımı sarıyor. "Xander'ın odasına sorunsuz ulaştığından emin olmak istiyorum." Tristan bana parlak bir gülümseme gönderiyor. "Kaybolacağından değil. Çok becerikli olduğunu biliyorum. Kaynaklardan bahsetmişken... Acıktın mı? Bir şeyler atıştırmak ister misin? İstersen kafeteryaya uğrayabiliriz. Tuvalete gitmen gerekiyor mu? En iyi bayanlar tuvaleti ikinci katta. Bunu nereden bildiğimi sorma. İnsanlar konuşur. Oh! Selam, Avril!" Silahsız gülümsemesini ona doğru çeviriyor.

Dudakları düzleşti. "Hayır," diye kestirip atıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Yemin ederim, Tristan'ın yüzü tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi düştü.

"Seninle konuşmak güzeldi," diye sesleniyor arkasından, enerjik bir şekilde el sallıyor.

Onu görmezden geliyor, sanki temas ettiği herkeste korku uyandırıyormuş gibi onun için ayrılmış gibi görünen bir kalabalığın arasından sinsice ilerliyor.

Avril.

Açıkçası onun hakkında ne düşüneceğime karar veremiyorum.

"Yani..." Avril tamamen gözden kaybolduğunda Tristan başlıyor. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve koridorda beni takip ediyor. Her adımda omzu omzuma değiyor ve bunun kasıtlı olup olmadığını tam olarak anlayamıyorum. "İlk günün nasıldı?"

"Bu korunaklı ev okulu öğrencisi için hiç fena değil," diye takılıyorum. "Aslında gerçekten çok ama çok beğendim. Bu beni süper bir inek gibi mi gösteriyor?"

"Süper inek mi?" Ben onu durduramadan sırt çantama uzanıyor ve kendi geniş omzuna atıyor. İznim olmadan eşyalarımı dokunduğu için ona bağırarak istiyorum... ama sırtım beni öldürüyor. "Hayır. Süper inek olmak için fazla tatlısın."

"Çok mu şirin?" Dönüp ona bakıyorum, parlak kırmızı yanaklarının tadını çıkarıyorum.

"Err..." Bir ayağından diğerine geçerken dalgınca ensesini kaşıyor. "Demek istediğim... şey... sevimli değilsin!" diye ağzından kaçırıyor. Gözleri hemen fal taşı gibi açılıyor, yakışıklı yüzüne dehşet damgasını vuruyor. "Öyle demek istemedim. Çünkü sen sevimlisin... bir tavşan gibi. Çünkü tavşanlar sevimlidir. Ben tavşanları yerim. Seni yemek istiyorum. Bekle! Bu kulağa kötü geliyor! Ben yamyam değilim, söz veriyorum. Sadece demek istedim ki-"

"Küçük kardeşim," diye şakacı bir ses arkamdan soruyor ve Tristan'ın gözleri omzumun üzerinden fırlıyor. "Yine ayağını ağzına mı sokuyorsun?"

"Xander." Tristan'ın sesi neredeyse bir hırıltı, ilkel ve hayvani bir ses. Açıklanamayan bir nedenle kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve midemde sıcaklık yayılıyor. Bu garip ve hayvani sesi bir kenara itiyorum.

Açıklanamayan bir tepki vermek yerine Xander'a doğru gülümsemeyi tercih etti.

"Bay Grayson," diye içtenlikle selamlıyorum, yüzümü tamamen ona dönerek. "Bana özel ders vermeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, Serafina." Yüzünde öyle bir gülümseme belirliyor ki, midemdeki sıcaklık yanaklarıma hücum ediyor. Saçları bronz yüzünden uzakta, bir Yunan tanrısı gibi görünüyor - bronz, erkeksi mükemmellik, dudaklarının dolgunluğu çene çizgisini sıyıran hafif kirli sakal ile yan yana. Küçük bir parçam oturup yüzünün güçlü, sert düzlemlerine, pürüzsüz kaşlarına ve altın benekleriyle parlayan yeşil gözbebeklerine hayran olmak istiyor.

Ama bu garip ve lisenin ilk gününden öğrendiğim bir şey varsa, o da garip olamayacağınızdır. En azından *çok* garip değil. Ve kesinlikle toplum içinde değil.

İktisat öğretmenime takılmak kesinlikle olmaz.

"Bana yolu gösterdiğin için teşekkür ederim Tristan," diyorum yeni arkadaşşıma sırt çantamı geri alırken, teknik olarak onun beni takip ettiği gerçeğini görmezden gelerek.

Yine de, övgülerim karşısında göğsünün kabardığına ve gözlerinin şiddetle parladığına yemin edebilirim. Neredeyse belli belirsiz doğruluyor ve parlak bir gülümseme yayıyor.

"Benim için zevkti, Sera! Seni burada beklememi ister misin? Yoksa bu çok mu garip olur? Yani, eğer tuhaf değilse, seni burada bekleyebilirim, özellikle de Xan beni eve bırakacağı için. Ama eğer-"

Xander'ın başını yavaşça sallayarak uyardığını fark ediyorum. Tristan'ın gülümsemesi duraksıyor ve aniden garip bir şekilde boğazını temizliyor.

"Ben sadece..." Bir kez daha ellerini ceplerine sokup ayaklarının üzerinde sallanmadan önce başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. Uzun bir dakika boyunca bana baktı, ağzı açıldı ve

Sanki söylemek istediği bir Şey daha varmış gibi tekrar tekrar kapanıyor, i çekip aceleyle uzaklaşmadan önce nefesinin altında "hayat için fazla tuhaf" olduğunu mırıldanıyor.

Sanırım bu sloganın yazılı olduğu bir tişört almalıyım. Ohhh! Belki pembe ve parıltılı bir tane...

Kıkırdayarak bakışlarımı Tristan'dan ayırıyorum ve kapıyı benim için açık tutan Xander'a doğru çeviriyorum, tatlı dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Küçük kardeşimin kusuruna bakmayın. Nispeten zararsızdır. Havlaması ısırmasından kesinlikle daha kötüdür." Gülümsemesi büyüyor, sanki sonunu bilmediğim bir fıkra anlatmıő gibi ve ben de kendimi gülümserken buluyorum.

"Bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor," diyorum seyrek bir şekilde dekore edilmiş ofisine girip etrafa hızlıca göz atarken. Odanın ortasında maun bir masa, arkasında yüksek arkalıklı bir ofis koltuğu, bir bilgisayar ve bir yığın kâğıt dışında ofis nispeten boş. Masasının üzerinde hiçbir resim, çıplak raflarda hiçbir hatıra eőyası, baőlıđının bir yerinde 'Ekonomi' kelimesi geçmeyen hiçbir kitap yok. Oturmam için bir dolaba gidip katlanmış bir sandalye çıkarması gerekiyor.

Xander bir kahkaha atıp kendi sandalyesine geçiyor ve az önce çıkardığı sandalyeye oturmam için baőıyla işaret ediyor. Sırt çantamı ayaklarımın yanına, yere koyuyorum. "Yine de bunu söylediğini duymasına izin verme..." Dirseklerini masaya koyarak öne doğru eğiliyor. Elbise gömleği katlanmış, hayran olmaktan kendimi alamadığım muhteşem bronz teni ortaya çıkıyor. Kazanmak için önkol pornosu. "...yoksa ısıracağı bir sonraki kiőı sen olabilirsin."

"yle bir planım yok," diyorum gülerek. Çünkü eminim yeni arkadaşınızı enerjik bir köpek yavrusuyla kıyaslamak

Kabul edilebilir. Evet, hayır teşekkürler. Bunu test etmeyeceğim. "Yani... Bir ofisiniz olmasına şaşırdım."

Kaşları çatıldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkerek bir kez daha tozlu kitap raflarını ve masasının üzerindeki Ekonomik sınavlar yığınının inceliyorum. "İzlediğim tüm televizyon dizilerinde ve filmlerde lise öğretmenlerinin ofisleri yoktur. Her şeyi sınıflarında yapıyorlar."

Sonunda ne demek istediğimi anlayarak kıkırdıyor ve masasından bir kâğıt parçası almak için hareket ediyor. "Bu çoğu öğretmen için doğru olabilir ama benim için değil. Ekonomi dışında başka bir ders daha veriyorum ve kendi alanıma ihtiyacım var."

Bu kez kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun? Başka ne öğretiyorsunuz?" Muhtemelen Ekonomi gibi sıkıcı ve eğlenceli bir şey. Gerçi...

Onun öğretmenim olduğu en sıkıcı derslere bile katılmaktan çekineceğimi söyleyemem.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter." Kalemimi ağzına götürüyor ve yastık gibi üst dudağına vurmaya başlıyor. Kendi gözleri yüzümde parıldarken bile benim gözlerim onlara takılı kalıyor, derinliklerinde eğlence dans ediyor. Gözlerimin nereye kaydığını fark etse ya da önemse bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine, bir yandan beni izlerken bir yandan da kalemimi dudaklarına vurmaya devam ediyor. "Seni dersime yetiştirmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Err..." Bakışlarımı dudaklarından ayırıp gözleriyle buluştuğum için sırtımı sıvazlamayı hak ediyorum. Neşe ve neredeyse sıcaklık olarak tanımlayabileceğim bir şeyle parlıyorlar. Ki bu çok saçma. Ben bir öğrenciyim ve o da benim öğretmenim. Sadece bu da değil, o hayatımda gördüğüm en seksi adam ve ben sadece... benim. Konuşmayı yanlış yorumluyor olmalıyım. Belki de Candy'nin öğle yemeğindeki yorumları aklımda kalmıştır.

Candy'yi düşünmek ruh halimi anında bozuyor. Onunla arkadaşlığımı sürdürmeyi umuyorum ama onu aynı pozisyonda düşündüğümde içimde beliren kıskançlık duygusunu da görmezden gelemiyorum. Ofisinde Xander'ın, yani Bay Grayson'ın karşısında oturuyor. Adamın gözleri keskin bir açlıkla parlarken, kadın dikkatle adamın dudaklarına bakıyor. O-

"Bayan Jenkins." Xander'ın, Bay Grayson'ın sesi eğlenceyle doluydu. "Hâlâ benimle misiniz? Kalp masajı yapmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Evet, özür dilerim." İşveli sözleriyle iki yanağımı da alevler sarıyor. Yoksa onların flörtöz olduğunu mu hayal ediyorum? "Sadece dalmışım. Ne diyordun?"

Sonraki yarım saat boyunca Bay Grayson, ezberlemem gereken terminolojiden başka bir şey içermeyen ilk bölüm boyunca bana yol gösteriyor. İkinci bölüme başlamadan hemen önce odanın kapısı açıldı.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin Xander?" diye soruyor alçak ve gür bir ses. Anında tetikte ve hazır oluyorum, bileziğim bileğimden düşüyor ve avucumun içine rahatça yerleşiyor. Neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyorum ama yeni gelende öyle yırtıcı, öyle doğuştan ölümcül bir şey var ki, gardımı düşürmeye cesaret edemiyorum.

Oturduğum yerde iki büklüm oluyorum ve nihayet adamı ilk kez görüyorum.

Neredeyse tıpatıp Xander'a benziyor, bu da beni çift yumurta ikizi olmasalar bile kardeş olduklarına inandırıyor. Aynı keskin, manken gibi yüz hatlarına ve bronz tene sahipler. Ama Xander'ın gözleri bana ormanları ve ormanlardaki kış gecelerini hatırlatan yemyeşil bir yeşilken, yeni gelenin gözleri altın rengiyle çillenmiş koyu kahverengi. Xander'ın dudakları sürekli sırıtarak kıvrılıyor.

Oysa bu adamın yüzünde doğal ve derisine kazınmış gibi görünen bir çatıklık var. Geniş omuzları, şu anda fermuarı açılmış ve altından gri bir tişört çıkan deri bir ceketle gizlenmiş. Koyu renk kot pantolon kötü çocuk takımını tamamlıyor.

"Bu da ne böyle?" Sesi alçak, boğuk bir mırıltı ve farkında olmadan damarlarıma doğru ısı gönderiyor. Gözlerini bana diyor, o karanlık küreler küçük bedenimin üzerinde geziniyor. Yakışıklı yüzünde anlaşılmaz bir ifade beliriyor ama uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. Beni ölçüp biçtiğini ve eksik bulduğunu düşünmeden edemiyorum. Ya da belki de yüzündeki ifadeyi yanlış yorumluyorum.

Okuldan sonra öğretmenimin odasında olmam gerçekten çok mu garip? Gerçi şimdi düşünüyorum da, Avril bile Bay Grayson'ın bana özel ders vermeyi teklif etmesine şaşırılmış görünüyordu. Belki de alışılmadık bir şeydir? Bay Grayson'ın kardeşiyle planları mı vardı?

"Merhaba." Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde bana bakan adama el sallıyorum. "Ben Serafina."

Cevap yok.

Bakışları hâlâ yerinde, ama sanki yüz kasları şu anda düzgün çalışmıyormuş gibi donup kaldığını düşünmeden edemiyorum.

"Kardeşim." Xander'ın sesindeki azarlamayı duymak çok kolay. "Kaba olma."

"Nasıl buldun...?" Adam bir elini siyah saçlarının arasında gezdirerek sözünü kesiyor. Kardeşiyle arasındaki bir başka fark da bu - Xander'ınki koyu kahverengiyken, yeni adamın saçları zift gibi siyah, yapay ışıktaki neredeyse mavi görünüyor.

"Devyn..." Bay Grayson uyarıyor.

"Bay Grayson, sorun değil," demekte gecikmedim, ikisi arasında bir şey başlatmak istemiyordum. "Artık gitsem iyi olacak.

Neyse." Sırt çantamı yerden alıp Bay Grayson'ın bana verdiği evrakları içine tıktırmak için hareket ediyorum. Sınıfın geri kalanının çoktan girdiği bir sınavı tekrarlamak için bu haftanın sonuna kadar elliden fazla terimi ezberlemem gerekecek. Neşe.

"Lütfen böyle resmi olmayan bir ortamda bana Xander deyin," diyor, mükemmel dudaklarını büken alaycı bir sırıtma daha.

"Evet, efendim," diye şaka yapıyorum ve yemin ederim, gözleri yanan bir ateş gibi yanıyor.

"Evet... Bu çok hoşuma gitti. Efendim de çalışıyor," diye düşünür ve kardeşi

-Devyn-scoffs. Xander'ın gözleri ona doğru döner ve kızgınlıkla kararır. "Hâlâ kabalık ediyorsun. Kendini tanıt."

"Cidden sorun yok." Sırt çantamı omuzlarıma atıp uzun boylu, esmer, öfkeli adamın önünde durmak için ilerliyorum. "Maddox beni bekliyor. Seninle tanıştığıma memnun oldum Dev-"

"Maddox?" Devyn'in gürleyen sesi içimde yankılanıyor. "Maddox da kim?"

Xander hemen, "Kardeşi," diye araya giriyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Sakin ol."

"Yalnız yürümeni istemiyorum," diyor Devyn hırlayarak, hâlâ bana bakarak. Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ayaklarını omuz genişliğinde açıyor. Acaba bu onun güç pozu mu, yani kendini otoriter ve kontrollü hissetmek istediğinde kendini yerleştirdiği pozisyon mu?

"Otoparka mı? Otoparka gitmek için gereken on metrelik yolu tek başıma yürümemi istemiyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Tüm vücudu tepki olarak gürler.

"Şey..." Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeye nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bunun yerine elimi uzatıp ona parlak bir gülümseme sunuyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Devyn." Elime zehirli bir şeymiş gibi bakıyor ve uzun bir süre elimi tutmayacağını düşünüyorum.

Sonunda elini benimkinin içine koyuyor, nasırlı avuç içi midemde kelebeklerin kanat çırpmasına neden oluyor ve sıkıca kavıyor. Başını merakla yana eğiyor ve yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıp kadar eğiliyor. Gözleri kapanıyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Kardeşim." Xander'ın sesi duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar keskin. Neredeyse bir azarlama. Devyn bana dokunduğu gibi aniden beni bırakıyor ve geriye doğru bir adım atıyor. Neredeyse kaçmak istiyormuş gibi görünüyor ki bana sorarsanız bu çok komik. Kolaylıkla benim iki katım büyüklüğünde ve yekpare taştan yontulmuş gibi görünüyor. Böyle bir adamı nasıl korkutabilirim ki?

Gerçi...

Yalan söylemeyeceğim.

Bu kesinlikle yapılacaklar listemde.

"Bana ders verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim Bay -yani Xander." Ona el sallıyorum ve o da koltuğunda geriye yaslanıp ellerini birleştirerek başının arkasına koyuyor. Bu hareket tişörtünü göğüs kaslarının üzerinde yasadışı olması gereken bir şekilde geriyor.

"Yarına kadar, Serafina." Bana göz kırpmıyor ve kan kulaklarımda gürültülü ve sağır edici bir şekilde akıyor. Neyim var benim böyle? Belki de yine hastalanıyorum. Bu adamlara verdiğim tepki normal değil.

"Sana da güle güle Devyn." Cevap olarak sadece homurdanan sessiz, gizemli adama gülümsüyorum.

Maddox'a yetişmek için otoparka doğru ilerlerken, ağabeylerimin hayatımdaki tüm bu erkekler hakkında ne düşüneceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ayrıca takip edildiğim yönündeki açıklanamaz hissi de inkar edemiyorum.

Tam çıkmak üzereyken omzumun üzerinden bir kez bakıyorum ve Devyn'in deri ceketini gördüğüme yemin ediyorum, ama görmezden geliyorum

hemen.

Sanal bir yabancı olan Devyn neden beni takip etsin ki?

Ve en tuhaf soru da şu: Neden bundan rahatsız olmuyorum?

ON İKİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

Cleo, okuldan sonra Maddox'un arabasından indiğimde beni karşılama hevesiyle neredeyse beni devirecekti. "Bu benim Aferin kızına," diye mırıldanıyorum, eğilip kulaklarını karıştıyorum, sadece bir köpeğın sağlayabileceğı saf, sınırsız şefkati içime çekiyorum. Kısa bir an için Tristan'ın mutlu yüzü zihnimde beliriyor, sonra onu uzaklaştıırıp Cleo'yu peşime takarak içeri giriyorum.

"Sera!" diye haykırıyor annem, beni sıkıca kucaklayarak. Elinde dikkatle dengelediğı hınzırca keskin bir kılıç olmasaydı, bu oldukça sıradan bir annelik davranışı olurdu.

"Hey, anne." Glaive'e kaşlarını kaldırıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Direk kollarına ara verdiğini sanıyordum."

"Onları taşımıyorum," diye cevap veriyor alaycı bir tavırla, bıçağı ustaca bir dönüşle döndürdükten sonra koltuğumuzun kenarından sadece bir milimetre ötede durduruyor. Eğitimsiz bir göz için kontrolden çıkmış ve tamamen şans eseri yapılmış gibi görünebilir, ancak benim de çok iyi bildiğim gibi, saf çelikten bir çekirdeğे sahip olan silah *ağırdır*. Bu hareketi yapmak konsantrasyon ve güç gerektirir. "Ama sadece bir aptal herhangi bir silahla pratik yapmamasına izin verir." Bana sert bir bakış atıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Maddox ve ben Cali'den ayrılmadan önce direk kollarından geçtik," diye onu temin ettikten sonra ağabeyime kirpiklerimi kırpiştırmak için dönüyorum. "Değil mi Madd?" Maddox bana çift kuş çevirmekle yetiniyor ve mide adını vermeye cüret ettiği dipsiz kuyuyu doldurmak için mutfığa doğru ilerliyor. Eminim benim aldığım birkaç darbeden dolayı hâlâ morlukları vardır. "Ayrıca, kırbaç üzerinde çalışmamı istediğini sanıyordum." Annem son bir aydır benimle çalışmasına rağmen henüz tam olarak öğrenemediğim bir silah bu. Bıçaklar, göğüs göğüse, kılıçlar, silahlar, sııklı silahlar... Bunların hepsi mantıklı. Bazı nedenlerden dolayı, kırbacın neredeyse sıvı akışı hala aklıma gelmiyor.

"Tabii ki biliyorum. Ne tür bir kadın kırbaç kullanmayı bilmez ki? Sana şunu söyleyeyim, baban çok memnun-"

Elimi ağzının üzerine koyarak sözünü kestim ve az önce beynime kazımaya çalıştığı zihinsel imgenin başlangıcını engellemek için gözlerimi sıkarak kapattım. Cidden, birinin beyin ağartıcı icat etmesi gerekiyor. Bu dünyada benimki gibi ebeveynler varken on kere milyarder olurlar.

"Lütfen o cümleyi bitirmeyin. Akşam yemeği. Yemeğe odaklanalım." Ne yapacağını görmek için dikkatle elimi ağzından geri çekiyorum. Sırf beni öğürtmek için bir cümleyi bitirmek için acele ettiği ilk sefer olmayacaktı.

"Peki," diye iç geçiriyor ve elindeki kılıcı duvardaki askıya yerleştiriyor.

Evet, bu benim ailem. Diğer insanların duvarlarında küçük kedi bibloları ya da portmantoları var.

Ailem mi?

Evin her yerine özenle yerleştirilmiş silah raflarımız ve hepimize yerleri öğretilmiş gizli silahlarımız var. Ailem paranoyaklığı yeni bir seviyeye taşıma eğilimindedir.

Mutfağın kapısını iterek açıyor ve çürümüş bir koku duvarı üzerime çarparak öğürme refleksimi harekete geçiriyor. "Anne?" Soruyorum

ihtiyatlı bir şekilde, ağızımdan sığ nefesler alarak.

"Yeni bir tarif buldum," diyerek fırındaki bir şeyi kontrol etmek için eğildi. Sadece ölü değil, aynı zamanda çürüyerek zehirli bir canavara dönüşmüş olduğundan emin olduğum bir şey.

"Uh-huh." Sığ nefesler alarak öğürme refleksimle cesurca savaşıyorum. Cleo delicesine hapşırmaya başlamadan önce mutfağa doğru burnunu çekiyor, oturma odasına geri dönerken tüm vücudu bu hareketle titriyor.

Annem ilginç bir aşçıdır. Sağlığım kötüye gittiğinde, durumumda bir iyileşme görmek umuduyla taşları iyileştirmekten evimizdeki Wi-Fi'yi kaldırmaya kadar her şeyi denedi. Neyse ki, babamın bile MMA dövüşlerinin eksikliğine isyan ettiğini düşünürsek, ikincisi uzun sürmedi. Bu ilgisini "şifalı yiyecekler" dediği şeylere kanalize etti ve sonuçlar değişme eğiliminde. Yaygın olarak.

Maddox belli ki mutfaktan diğer çıkış yolunu seçmişti, onu suçlamıyorum. Koku gözlerimi yaşartıyor. "Bugün bu ne?"

Bir tahminde bile bulunamam. En azından kibar bir tahmin.

"Goji meyveleri ve lahana turşusu içeren bir kimchi tofu gulaşı. Daha sağlıklı olması için birkaç tarifi birleştirdim." Bir parmağını çenesine vurarak yemeği inceliyor. "Bitmek üzere gibi görünüyor."

Mutfağın kapısı açılıyor ve kolları beni sımsıkı kucaklıyor. "Hey, küçük kız," diye mırıldanıyor babam, beni güçlü kollarıyla sıkarak.

"Selam baba," diye selamlıyorum onu, kocaman gülümseyerek. Babam koku karşısında irkilmiyor bile, sadece anneme göz kırptıyor. Benim yemeğimin büyük bir kısmını mideye indirdikten sonra koku ve tat alma duyularının ölüp ölmediğinden emin değilim.

Ya da annesini ne kadar çok sevdiğinden midir bilinmez, annesinin yemeklerinden hiç çekinmiyor.

"Çocukları çağırmamı ister misin?" Babam buzdolabından bir şişe su alıp bakmadan bana doğru fırlatarak soruyor. Her zaman tetikte olun, bize öğrettiği buydu. O anda hangi proje üzerinde çalıştığına bağlı olarak, çatal bıçak takımından tuğlaya kadar her şeyi üzerimize yağıdırmaktan asla çekinmez.

"Yemek masasını Caleb'a hazırlattım," diyerek onu temin ediyor ve yanağına nazik bir öpücük konduruyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve dudaklarımda küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını hissedebiliyorum. Annemle babamın hâlâ birbirlerine ne kadar aşık olduklarını görmek güzel. Bu bana gerçek bir ilişkinin - kalıcı, sağlam, sadık bir ilişkinin - sadece sevdiğim hikayeler için olmadığı konusunda umut veriyor. Annem ve babam ortaokul yıllarından beri birlikteler ve her türlü iniş çıkışa birlikte göğüs gerdiler. Zor zamanlar geçirdiklerini biliyorum - *ben* de zor zamanlar geçiriyorum - ama bu onların ilişkisini asla bozmadı.

Birbirlerine bariz bir hayranlıkla bakmaları ve benim görmezden gelmeye çalıştığım sıcaklık her şeyi anlatıyor.

Birbirlerini seviyorlar ve hep sevecekler.

"Güzel, güzel." Kolunu omzuma atarak beni odadan çıkardı. "Hadi gidip kardeşlerinin ne yaptığına bakalım. Hep birlikte olana kadar günün hakkında seni rahatsız etmeyeceğim, yoksa annenin sana tekrarlatacağını biliyorsun."

İnkar etme zahmetine bile girmiyorum.

Geleneksel yemek masası yerine kullandığımız büyük, beyaz piknik masasına ulaştığımızda Caleb telefonuyla uğraşıyor. Yanındaki koltuğuma yerleştiğimde bana sırtıyor, Cleo da saklandığı yerden çıkıp yanıma yerleşiyor. "Hey, Sparkle. Bugün birini öldürdün mü?"

"Onları ilk gün öldürürsem çok belli olur," diye karşılık veriyorum, telefonu arka arkaya birkaç kez çaldığında kaşlarımı kaldırıyorum. Telefonunu kime verdi?

Şimdiden numara mı? Pizzacı kıza mı? "Onları dışarı çıkarmadan önce benden gerçekten korkmalarını sağlamak için plan yapmayı seviyorum. Hayal gücü olan herkes buna katılacaktır."

"Ve hepimiz Caleb ile hayal gücünün aynı cümlede geçmediğini biliyoruz," diye homurdanarak araya giren Maddox yanıma çöküyor. "Şimdi, Caleb ve erkek fahişe mi? Bu eşleşen bir çift." Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine Caleb'in telefonu tekrar çalıyor.

Babam homurdanıyor, kendi koltuğuna yerleşiyor ve suyunu yudumluyor. "Bir cinayet planlamak iyi güzel de, biri sana zarar verirse intikam almak için beklemeni beklemiyorum. Sana öğrettiğimiz gibi kışlarına tekme bas," diye emrediyor ve memnun bir iç çekişle su şişesini kapatıyor.

Mutfaktaki bir tıkırtı dikkatimizi çekiyor ve Maddox yüzünü buruşturarak eğilip kulağıma fısıldıyor: "Eğer daha sonra onun dikkatini dağıtırsan, dışarı çıkıp şarküteriden sandviç alacağım."

"Pastırma ve anlaştık," diye fısıldıyorum, küçük komplomuza gülümseyerek. Babam mide zarını yok etmekten memnun olabilir ama ben annemin deneylerini bir seferde ancak bu kadar kaldırabilirim.

Annem "gulaş" ile içeri girdiğinde Caleb dramatik bir şekilde öğürüyor, ama annem ona ters ters baktığında bu hareketi çabucak öksürüğe çeviriyor. "Telefonu kapat," diye bağılıyor ve tabağı servis yapabilmesi için babamın önüne koyuyor.

"Yani yardım çağıramayız," diye mırıldanıyor Caleb nefesinin altından, ben de gülümsemeyi dudaklarımdan uzak tutmak için akıllıca yanağımı ısııyorum.

Babam mutlu bir şekilde akşam yemeğimizi tabaklarımıza doldurduktan sonra ağzına bir lokma atıyor. Bir süre sonra anneme hayranlık dolu bir gülümseme atarak, "Tangy," diyor. Annem de ona gülümseyerek karşılık veriyor ve kendi yemeğinden bir ısırık alıp tadına bakarak mırıldanıyor.

Nasıl oluyor da katlandığımız yoğun dövüş eğitimi seansları ve cinayetle ilgili gündelik sohbetlerimiz benim kaşlarımı kaldırmazken, onların çürümüş katran gibi kokan şeyleri yemeye istekli olmaları akıl sağlıklarını ciddi bir şekilde sorgulamama neden oluyor?

Kendime ait bir lokmayı boğarak yutmayı başarıyorum - işin püf noktası yerken nefes almamak - ve bir an için mide sorunlarım için şükrediyorum. Annem, kardeşlerim yemeğini geri çevirdiğinde olduğu gibi bana kızmayacak. Eğer midemi ağrıtıyorsa, daha fazla yemeyi reddettiğimde kırılmaması için birkaç ısırik yeterli olacaktır.

"Okul nasıldı?" Annem sonunda kardeşlerimin soda bardaklarını yudumlarken çıkardıkları sesin üzerine sesini yükseltiyor. Bu da öğrendiğimiz başka bir numara. Tek bir ısırik alın, dilinize değmesine izin vermeyin ve su ya da kolayla boğazınızdan aşağı indirin.

"İyiymi. Bazı dersler beklediğimden daha zor, ama diğerlerinde öndeyim, bu yüzden eşitleneceğini düşünüyorum," diyorum çatalımla oynayarak. Yemin ederim, bu yemeğin kokusu aylarca duvarlarımızdan içeri sızacak. Kokuyu çıkarmak için burayı yakmamız gerekecek.

"Madem bu kadar ileridesin, neden seni geç almak zorunda kaldım?" Maddox peçetesini ağzına silerken homurdanıyor, sinsice dilindeki tadı da silmeye çalışıyor.

"Bay Grayson Ekonomi konusunda ne durumda olduğumu öğrenmek istedi, çünkü daha önce girdiğim bir ders değil," diye açıklıyorum küçük bir omuz silkmeye.

Babam bıçağını parmağının ucunda basketbol topu gibi döndürerek, "En azından öğretmenler kendilerini adanmış görünüyor," diye düşünüyor.

Caleb, "Sanırım yumuşuyor," diye bağılıyor ve bir lokma salçayı bana fırlatıyor. Neyse ki elbisemi özlüyor, yoksa bütün güveci, tabağı ve her şeyi yutacaktı. "O sakatlamadı

bugün herhangi biri. Ona gerçekten bunu mu öğrettik?" Çatalını bana doğru uzatırken gözleri kahkahalarla parlıyor.

"Bilmeni isterim ki, öğle yemeğinde senin kadar iri bir adamı omzumdan attım." Dilimi ona doğru uzattım. "Muhtemelen kimsenin umurunda olmadığım için şanslıyım..." Boş bir düşünce aklımı kurcalarken onu uzaklaştırıyorum. Tristan garip biri. Muhtemelen bunun benden çok onunla ilgisi var.

Kardeşlerimin ikisi de bir yudumun ortasında donup kalıyor, sonra sesleri yükseliyor ve soruları birbiriyle örtüşüyor.

"Neden bir adamı fırlattın?" "Seni kim rahatsız ediyordu?"

"Onun zavallı kıcını fırlatmaktan daha fazlasını yapmalıydın."

"Gidip ona bir ders verelim."

Sadece gözlerimi deviriyorum ve saçmalıklarının bitmesini beklerken suyumdan bir yudum alıyorum.

"Yeter!" diye bağıyor annem, çatalını masaya vurarak. Üst kısım tahtadan çıktığı yerde sallanıyor. Boyalı piknik masası kullanmamızın nedeni de bu. Çok hasar gördüğünde tek bir tahtayı değiştirmek kolay ve gerektiğinde geleneksel bir yemek odası masasının yapamayacağı şekilde çabucak düzeltilebilir. "Sera?" diye soruyor sakince, çatalını çekip çıkarıyor ve sanki ortada bir sorun yokmuş gibi yemeye devam ediyor.

"Önemli bir şey değildi," diye onu temin ettim. "Tristan, şey..." Dizimde hissettiğim patiye bakıyorum ve gülümsüyorum. "Cleo'ya benziyor. Sevgiye çok açık ve sınırları yok. Ben onu fırlattım, Gage ve Foster da onu azarladı. Bay Grayson da öyle yaptı ama sanırım bu bir kardeş meselesi olabilir." Omuz silkip bir ısırık daha alıyorum. Bir tane daha, sonra pastırmalı sandviçi alabilirim.

"Tristan? Gage? Foster?" Maddox isimleri hafızasına kazınmış gibi homurdanıyor.

"Bekle," diye araya giriyor Caleb, gözleri kısılmış ve ağzı sıkı bir şekilde yüzünü buruşturmuş. "Bay Grayson'ın senin öğretmenin olduğunu sanıyordum. Lisede bir kardeşi olduğuna göre bu adam kaç yaşında?"

Omuz silkerken yanaklarımın kızarmadığını umuyorum. "Bilmiyorum. Yirmili yaşlarında olabilir mi?"

Maddox homurdanıyor, elindeki soda kutusunun alüminyumu buruşma tehlikesi geçirdiği için gıcırıyor. "Yirmi yaşında bir adam seni okuldan sonra onunla yalnız kalmaya mı zorladı?" Kırıktan metalin sesi etrafımızda yankılanırken sesi derin ve tehlikeli.

"O bir öğretmen Madd," diye hatırlatıyorum ona, abartılı ve yavaş bir şekilde konuşarak. "Tristan beni bıraktı, Foster yakınlardaydı ve Devyn de yarı yolda araya girdi. Sürekli odamda kilitli kalmadığım zamanlarda başka insanlarla tanışacağım."

"Evet, *insanlar*. Yani, birden fazla cinsiyet. Sanki *Bachelorette*'in kadrosuna falan katılmışsın gibi görünüyor." Caleb'in gözleri başımın üzerinden Maddox'unkilerle buluşuyor ve ikisinin de kafasını tabaklarına vurmamak istememe neden olan bir tür kardeş iletişimi kurduklarını anlayabiliyorum. Maddox telefonunu kapıyor ve parmağının hızlı hareketleriyle telefonunu karıştırıyor.

"Arkadaş edinmesi iyi bir şey," diye araya giriyor babam, ama parmakları masanın kenarına hızla vuruyor.

"Şey Bir ve Şey İki'yi sakatlamak zorunda kalmadan önce yeni tanıdıklarımı bir süreliğine görmezden gelelim," diyorum. "İş nasıldı?"

Annemle babam kesinlikle karanlık bir bakış atıyor ve ben de zorlukla yutkunuyorum. Bu bakış hiçbir zaman iyi bir anlama gelmez. Annemle babam danışmanlık yaparken en kötünün de kötüsüyle uğraşırlar - tecavüzcüler, istismarcılar, seri katiller- bu yüzden yüzlerine bu ifadeyi yerleştirmek için çok şey gerekir.

"Buraya odaklanmamız için getirilen katil hâlâ aktif," diyor babam sonunda u s u l c a . Yukarıya bakarken bakışları odaklanmamıştı.

Tavan. "Seni korumaya yardımcı olabilecek arkadaşlar ediniyor olman iyi bir şey olabilir."

Ona bakarken kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Ailem paranoyaktır, evet, ama beni korkutmak için nadiren kendi yollarından çıkarlar. Beni hazırlarlar, kesinlikle. Ama açıkça bir tehdide işaret etmek? Bu hayatımda sadece birkaç kez oldu, o da çoğunlukla küçükken.

"Muhtemelen endişelenecek bir şey yoktur," diye araya giriyor annem ama yüzündeki endişeyi açıkça görebiliyorum.

"Yöntem nedir?" Aniden uyuşan dudaklarımdan dökülen kelimelerle soruyorum.

Babam iç çekerek burnunun kenarını ovuşturuyor. "Ergenliğin sonları. Dişiler. Güzeller. Ama gerçekten endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, Sera."

"Evet, Sparkle, sanırım babam senin güzel olduğunu düşünmüyor." Caleb'in sözleri, elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde sıkılıp açılırken, yemeğini görmezden gelirken düz düşüyor.

Babam ve annem çözemediğim bir bakışı paylaşıyorlar. Annem sonunda ellerini kaldırıp saçlarını hafifçe düzelterek, "O, şey, yerel halkın peşinden gidiyor," dedi. "Şu anda burada yaşıyor olsak bile, sen buna hak kazanamazsın. Ama baban haklı - eğer sana yardım edebilecek birkaç arkadaş edinebilirsen, bu dünyadaki en kötü şey olmaz."

Maddox telefonundan başını kaldırıp bakıyor. Ben de aşağı bakınca karanlık internetten bir web sitesi açtığını ve zehir yapımında kullanılan çeşitli kimyasallar satın aldığını görüyorum. "Kahretsin baba. Ona fikir verme. Ayrıca, kül suyunu çoktan aldım! Eğer gerçekten erkeklerle birlikte olmasını istiyorsan onları nasıl öldürebilirim ve vücutlarını nasıl yok edebilirim?"

Sakince su şişemi alıyorum ve ayağa kalkmadan önce kalanını kafasına boşaltıyorum. "Ve bu arada, ben gidip

pratik." Gözlerime ulaşmadığını bilsem de gülümsemeye çalışıyorum. "Bir kırbacın ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SERAFINA

telefonumu o gece yirminci kez kontrol ederken yüzümdeki büyük, aptal sırtışı yok edemiyorum.

kırbaç eğitimi yüzünden vücuduma yayılan ağrı. Tristan her nasılsa telefon numaramı ele geçirmiş ve beni kendisi, Gage ve Foster ile birlikte bir grup sohbetine eklemiş. En son mesaj zincirlerini okurken kıkırdamamak için alt dudağımı ısırıyorum.

Tristan: Sıkıldım. Biri çevrimiçi olsun ve benimle Among Us oynasın.

Foster: Yapamam. *Xander için evrak işlerini halletmem gerek.

Tristan: Sınıfta yaptığınız tüm çalışmalar için para almamanız çok aptalca.

Foster: Ben bir öğrenci asistanıyım. Para almamam gerekiyor.

Tristan: Hala aptal.

Gage: Uzun süre konuşamam. Annem evde ve havasında.

Tristan: Seraaaaaa! Neden bu kadar sessizsin? Bu mesajları okuduğunu biliyorum.

Tristan: SERAAAAA

Foster: Zavallı kızı korkutma, Tristan.

Gage: Dur. Sadece...dur.

Tristan: Ohhhh, ne kadar uğursuz. Üç noktalar beni titretiyor.

Gage: Elipslerimi kışına sokacağım.

Tristan: KABA!

Foster: Üzgünüm, Sera. Normalde böyle değiliz.

Tristan: Evet, öyle.

Gage: Duş alıyorum.

Tristan: Çıplak mı?

Gage: Kapa çeneni.

Maskaralıklarına homurdanarak telefonumu yere bırakıp şifonyerime doğru ilerliyorum. Havlumu bırakıp gece için pijamalarımı (bol bir tişört ve bir çift pamuklu şort) giyerken, duştan yeni çıkmış saçlarım omuzlarımdan gevşekçe sarkıyor. Rahat ve pratik, özellikle de her an savaşmak zorunda kalırsam.

Cleo yatağımın ucunda dinlendiği yerden tembelce başını kaldırıyor ve ben de yorganın altına girip başucu lambamı kapatmadan önce onu iki kulağının arkasından okşuyorum.

Kaçmak isteyen baş döndürücü gülümsemeyi engellemek için dudağımı ısırarak hızlıca bir cevap yazıyorum. Daha önce hiç grup sohbetine katılmamıştım - sosyal bir dışlanmışken bunu yapmak biraz zor çünkü dünya sizin arkadaş edinemeyecek kadar kırılgan olduğunuzu düşünüyor. Sanırım bir parçam, çocuklar durumumu öğrendikleri anda bana porselen gibi davranacaklarından korkuyor, ama o zamana kadar mümkün olan en iyi arkadaş olmaya kararlıyım. O kadar harika olacağım ki, beni asla istemeyecekler.

Hastalığımla ilgili gerçeği kaçınılmaz olarak öğrendiklerinde bile benden kurtulmak istiyorlar.

Bir küf ya da tümörün arkadaşlık versiyonu olacağım, sadece daha az iğrenç.

Sera: Buradayım! Kusura bakmayın çocuklar. Ben de duş alıyordum.

Tristan: ...

Sera: Bu sefer üç nokta ne iş?

Foster: Hiç sorma.

Sapıklık yapıyor.

Kendimi durduramadan homurdanıyorum. Cleo tembelce tek göz kapağını açıp bana bakıyor ve içimden bir ses beni zihinsel olarak yargıladığını söylüyor, o küçük sevimli şey. Telefonuma bir kez daha odaklanmadan önce köpeğime dilimi çıkarıyorum.

Seni duşta hayal ediyor.

Foster: Aman Tanrım! Gage!

Tristan: ...

Tristan: Gitmen gerektiğini söylememiş miydin?

Gage: *Orta parmak emoji*

Sera: Çok komiksiniz, lol. Neyin peşindesiniz?

Foster: Ev ödevi. Evrak işleri. İş.

O gerçek bir parti çocuğu.

Foster: *Orta parmak emoji*

Tristan: *Üzgün emoji* Seraaaaa herkes bana kötü davranıyor.

Sera: ...

Foster: ...

Gage: ...

Tristan: Aman Tanrım. Bana karşı birlik oluyorsunuz! Sera, bundan daha iyi olduğunu sanıyordum.

Sera: Beni duşta çıplak hayal eden sapık sensin.

Çocuklarla konuşmak çok doğal geliyor. Dürüst olmak gerekirse, kendimi zaten kurulmuş bir arkadaş grubuna enjekte etmenin garip olacağını düşünmüştüm, ama onlar harika. Onlarla her konuştuğumda aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Tristan: Harika. Şimdi seni duşta çıplak hayal ediyorum. Çok teşekkürler.

Sera: Ha! Görev tamamlandı.

Tristan: Huysuz.

Tristan: Ama cidden, neyin peşindesin?

Sera: Sıkıldım. Uyuyabilir miyim bilmiyorum. Çok bunaldım.

Tristan: Bugün senin için çok zordu, değil mi?

Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum ama bildiği için içimde serseri bir yıldız kayması gibi küçük bir heyecan parlıyor. Kendimi ona doğuştan bağlı hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, hepsine.

Sera: Yüzyılın ifadesi haha! Ev okulu ezikliğinden... devlet okulu ezikliğine geçmek çok garip.

Foster: ...

Gage: ...

Tristan: ...

Sera: Aman Tanrım! Şimdi de korkunç üç nokta ile karşı karşıya kalan ben oldum.

Gage: Kendin hakkında böyle konuşma.

Foster: Sen ezik değilsin.

Telefonum çalıyor ve Tristan'ın grup sohbetine katılmasını bekliyorum. Tristan'dan geliyor ama ayrı bir mesaj.

Tristan: Ben de uyuyamıyorum. Konuşmak ister misin?

Sera: Konuşuyoruz.

Tristan: Şahsen demek istemiştim.

Sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi bir duraksama oluyor. Adının yanında üç nokta belirip başka bir cevap yazdığını gösterirken dikkatle yanan telefonumun ekranına bakıyorum.

Tristan: İstersen gelebilirim. Ya da belki sadece telefonda konuşabiliriz?

Açıklanamayan bir nedenden dolayı kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor. Teknik olarak Tristan'ı sadece bir gündür tanıyorum, ama neredeyse

onu daha uzun süredir tanıyor olsaydım. Bu enerjik çocukta beni çağıran, ruhumun bir parçasına seslenen bir şeyler var ve istesem de beni ona çeken ısrarlı çekimi görmezden gelemem. Ama onun evime gelmesi.

Annemle babamın ve kardeşlerimin silahlarını çekmiş bir halde yatak odama koştuklarını hayal edebiliyorum. Buraya ilk taşındığımızda annemin bahçemize kurduğu bubi tuzaklarından bahsetmiyorum bile. Hallmark filmi prensi gibi pencereden içeri sızmaya çalışırsa hepsini etkisiz hale getirmek yaklaşık bir saat sürer.

Tereddüt ederek bir cevap yazıyorum. **Sera:** Telefonda konuşabiliriz. **Sera:** Eğer istersen.

Sera: Baskı yok.

Sera: Söz veriyorum. Baskı yok.

Tam başka bir cevap yazacak ve muhtemelen kendimi zaten olduğundan daha fazla aptal durumuna düşürecektim ki telefonum elimde titriyor. Ekranda Tristan'ın adı belirince telaşla bakıyorum.

Az önce ona beni araması için izin verdiğimi biliyorum ama bir yanımda panikliyorum. Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak, duvara çarpıp parçalanmasını izlemek ve sonra bodruma inip ailemin değerli bazukasını alıp onu paramparça etmek istiyorum.

Bir kızın yapması için tamamen mantıklı bir şey, biliyorum. Ama beni suçlayabilir misin?

Panikliyorum!

Bunların hiçbirini yapmak yerine, titreyerek yeşil düğmeye basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Tristan?"

Dilim ağzımın içinde pamuk gibi ve yutkunmak neredeyse imkansız.

Neden bu kadar gerginim? Her gün Tristan'ın iki katı büyüklüğünde adamları dövüyorum ama onun gibi bir adamla telefonda konuşma ihtimali vücuduma adrenalin salgılatıyor.

"Sera!" Tristan'ın coşkulu sesi diğer hattan beni selamlıyor. "Ne yapıyorsun? Çok sıkıldım!"

Ve işte tam da böyle, kaygıdan geriye kalan kırıntılar dağılıyor ve kendimi genişçe gülümserken buluyorum.

"Foster ve Gage senin için yeterince eğlenceli değil mi?" Alay ediyorum ve o da bıkkın bir homurtu çıkarıyor.

"Karşılık verme konusunda berbatlar. Ve uyuyamayacak kadar gerginim. Şu anda ne yapıyorsun? Ev ödevi mi? Hayır, sen zaten bütün hafta ödevini yapmış bir kıza benziyorsun. Video oyunları mı? Oyuncu musun? Lütfen oyuncu olduğunu söyle ki seni bir sandalyede otururken hayal edebileyim."

"Tristan!" Şok edici bir kahkaha atarak onun saçmalamasını kestim. Vücuduma yayılan sıcaklığa, tam olarak ifade edemediğim bir duygu kaleydoskopu eşlik ediyor. Kulaktan kulağa sıırttığı için bir kıızı suçlayabilir misiniz? "Cevap vermeme izin var mı?"

Onu göremiyorum ama kızardığı izlenimine kapılıyorum. Konuştuğunda ses tonunda mahcup bir ifade seziyorum. "Özür dilerim. Bazen biraz heyecanlanıyorum."

Homurdanıyorum. "Hayır, bayıldım. Ciddiyim. Keşke ben de hayata karşı senin kadar hevesli olsaydım."

"İlk günün nasıldı? Tüm derslerine yetişebileceğini düşünüyor musun?"

Telefonu hoparlöre almak için hareket ediyorum ve komodinin üzerine koyuyorum. Ellerimi serbest bırakarak yorganın altına giriyorum ve başımı avuçlarımla üzerine koyarak yan yatıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse çok fazla. Çok fazla olacağı konusunda biraz endişeliyim."

"Sana yardım edeceğim," diye araya girer Tristan hemen. "Foster ve Gage de yardım edecek. Xander da edecek."

Kendimi durduramadan tekrar gülüyorum. "Tüm derslerimden A almama yardım edecek koca bir erkek ordusuna sahip olduğum için mutluyum," diye takılıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Devlet okulunun düşündüğünüz kadar zor olmadığına söz veriyorum..." Telefonu bir mesaj aldığına işaret edecek şekilde çaldığında sözünü kesiyor.

"Kim o? Gage mi? Foster mı?" Merakla sordum.

"Hayır, sadece Rebecca," diye dalgınca cevap veriyor ve yemin ederim kalbim giderek daralan bir mengenenin içinde büyüyor. Adını tam olarak koyamadığım bir duygu beni pençeliyor, pençelerini derinlere batırıyor ve ardında pürüzlü yaralar bırakıyor.

O tanımlanamaz duyguyu uzaklaştırırken sesimi hafif ve havadar tutmaya çalışıyorum. "Rebecca mı? Kim o? Kız arkadaşın mı?"

Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyor?

Tristan'ı o kadar iyi tanımıyorum ve kesinlikle ondan hoşlanmıyorum.

Bu.

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor, sanki Tristan az önce ne söylediğini fark etmiş gibi. "Kız arkadaşım değil" demeden önce rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor.

Göğsüm sarsılarak kabarıyor ve sanki daha rahat nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Tepkim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Eğer kardeşlerim düşüncelerimi duyabilselerdi, gülmekten yerlere yatarlardı... ve sonra da onları oraya koyan adamı öldürürlerdi. Ya da adamları, duruma göre.

"Peki, neden bu kadar uzun süre evde eğitim gördün?" Tristan sohbet eder gibi soruyor ve ben donup kalıyorum, kaslarım kilitleniyor.

Sorusunun masum olduğunu biliyorum, sadece geçmişimi merak ettiğini biliyorum ama...

Ama ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesini istemiyorum. Vücudumun ne kadar berbat olduğunu. Eğer bilseydi, hiç şüphem yok ki

banâ farklı davranıyorlardı. *Hepsi* davranırdı. Okuldaki statüm saniyeler içinde "yeni kız "dan "hasta kız "a dönüşürdü.

"Kian'la aranızda ne oldu?" Masaları devirerek soruyorum. "Siz kuzensiniz, değil mi?"

Tristan cevabını düşünürken aramızda sessizlik uzuyor. "Evet," diye yanıtlıyor sonunda. "Eskiden kardeş kadar yakındık."

"Peki ne oldu?" Çitle çeviriyorum.

Tristan'ın attığı kahkaha kuru ve esprisizdir. "Uzun hikâye, güzelim. Ama anladığına şaşırdım..."

"Düşmanlık mı?" Onun yerine ben bitiriyorum, o da iç çekiyor.

"Evet." Garip bir ses çıkarıyor, neredeyse *hırıltı* olarak tanımlayabileceğim bir şey. "Berbat bir şey, anlıyor musun? Sevdiğin birini böyle kaybetmek."

"Eğer onu seviyorsan, aranızda her ne olduysa düzeltilebilir," diye belirtiyorum.

"O değişti," diyor Tristan, sesi bu gerçeğe sinirlenmiş gibi çıkıyor. Kaşlarımın birbirine çarptığını hissedebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun? Hepimiz değişmiyor muyuz?"

"Onun gibi değil," diye ısrar ediyor. "Sanki..." Ondan garip, hırıltılı bir ses daha yükseliyor. "Sanki belli bir stereotipe uymak için değişmek zorunda olduğunu hissetmiş gibi. Sana mantıklı gelmediğimi biliyorum-"

"Hayır, anlıyorum," diye araya giriyorum. "İnsan kötü haber olduğunu duyunca kötü davranmaya başlıyor çünkü başka seçeneği yokmuş gibi hissediyor."

Kalbim Kian için acıyor. Eğer Tristan'ın söyledikleri doğruysa.

O zaman belki de insanların inanmasına izin verdiği kadar mutlu değildir. Bugün erken saatlerde gözlerinde unutulmaz bir şey gördüğüme yemin edebilirim, umutsuz ve kederli bir şey. Çoğu erkek onun yerinde olmak ve emrinde güzel kadınlardan oluşan bir hareme sahip olmak isterdi.

Peki neden bu kadar depresif görünüyordu?

"Kian'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter," diyor Tristan. "Beni indirdiğinde ne kadar havalı olduğunu konuşabilir miyiz?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. Tristan'ın az önceki konumuzun ciddiyetinden bir kaçış yolu bulacağına güveniyorum. "Beni birini bıçaklarken görmelisin," diye şaka yapıyorum. "Özellikle de bana sinsice yaklaşırlarsa."

"Ohhh. Bu bir meydan okumaya benziyor," diye dalga geçiyor ve ben de kıkırdıyorum. "Ciddiyim, Tristan. Yapma!"

"Yani bana kar maskesi takarken tamamen siyah giyinerek bir çöp kutusunun arkasına saklanmama izin verilmediğini mi söylüyorsunuz?" diye mırıldanıyor.

"Ne tür bir insan bunu yapar?" Gülüyorum, göğsümde daha önce hiç yaşamadığım bir ağırlık hissediyorum. Arkadaş sahibi olmak böyle bir şey mi? Gerçek, hakiki arkadaşlar?

"Havalı biri," diye karşılık veriyor hemen.

"Sürünge ya da sapık," diye karşı çıkıyorum.

"Havalı bir sürünge." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "BİR CC."

"Kendine sadece sürünge olduğun için bir lakap takmadın!" Gülerek ciyaklıyorum.

"En azından sapık olduğum için kendime bir lakap takmıyorum!" diye itiraz ediyor. "PP olarak bilinmek istemiyorum - kibar bir sapık."

"Aman Tanrım."

Bir süre daha her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz. Tristan bana futbol takımından bahsediyor - görünüşe göre oyun kurucu, ancak benim spor bilgim "TOUCHDOWN!"- ve ben de ona Cleo ve kardeşlerimden bahsediyorum. Tristan ayrıca yarın sabah okula bir saat erken gitmem konusunda ısrar ediyor, böylece dersler resmen başlamadan önce onunla, Foster'la ve Gage'le takılabileceğim. Bir esneme çenemi parçalamakla tehdit ettiğinde, Tristan yarın beni okulda bulacağına söz vererek gece için izin istiyor.

"Beni bıçaklama," diye şaka yapıyor, ben de homurdanıyorum.

"Bana gizlice yaklaşma."

Ve nihayet telefonu kapattığımda -hem Gage hem de Foster'ın bana iyi geceler dileyen mesajlarını gördüğümde- yüzümde kocaman bir gülümseme oluyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DEVYN

M

oğu günler, Fae Soruşturma Bürosu'nun cinayet masasında dedektif olarak çalışmayı seviyorum, ama bugün

o günlerden biri değil.

Olay yerindeki hava kasvetli, hepimizin üzerinde iğrenç bir kara bulut dolaşıyor ve bunun nedeni de hiç şaşırtıcı değil. Uğursuz sarı şeridin altından geçip orada görevli memura rozetimi gösterdiğimde, o tedirgin edici huzursuzluk ve endişe duygusu yoğunlaşarak havaya nüfuz ediyor. Antrede toplanmış memurların yanından geçip iki yatak odalı mütevazı evin mutfağına giriyorum.

Yerde, onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında bir kız kırık ve kanlar içinde yatıyor, vücudunda sayısız kesik var. Koyu kahverengi saçları ve zarif yüz hatlarıyla hayattayken güzel olabilirdi, ancak yüzü artık güzel sayılamayacak kadar çarpık.

Cesedinin yanında diz çöktüğümde midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Etrafımda, adli tabibimiz olay yerinin fotoğraflarını çekerken bir kameranın klik sesini duyuyorum.

Kahretsin, bu kız Serafina ile neredeyse aynı yaşta. Bu beden *ona* ait olduğu düşüncesi boğazıma bir safra hücum etmesine neden olsa da, en iyi yaptığım işe, yani bu pislikleri araştırıp adalete teslim etmeye odaklanmak için onu itiyorum.

Arkamdan gelen ayak sesleri uzmanlarımızın geldiğini gösteren ilk işaret olsa da gözümü kızın cesedinden ayırmıyorum.

"Bir şey bulabildin mi?" Arka cebimden bir çift plastik eldiven çıkarıp giyerek gürlüyorum. Kızın bileklerini nazikçe kavıyorum ve cildinde uzun süre esir tutulduğunu gösteren herhangi bir iz olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiç şaşırtıcı değil, solgun teninde mor-kırmızı çizgiler var, muhtemelen ipin sürtünmesinden kaynaklanıyor.

"Aynı yöntem." Caleb Jenkins karşı tarafımda durmak için hareket ediyor, cesede dikkatle bakarken yüz hatları alışılmadık derecede ciddi. "Hiçbir pencere ve kapı kırılmamış. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Ve..." Eğilip kızın saçlarından tutuyor ve başını yana yatırarak ensesine oyulmuş tuhaf sembolü görmemi sağlıyor. Neredeyse bir yıldız benziyor, ancak sağ alt ucu eksik ve etrafına sarılmış iki koyu halka var. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır." Hafifçe kabarmış deriye dokunuyorum, içimdeki taş bir kayaya dönüşüyor. "Ama diğer kızlarda da benzer işaretler vardı." Çömeldiğim yerden kalkıyorum ve fotoğrafçının garip izi kameraya çekmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Genellikle benim vakalarımda otomatik pilota geçmek kolaydır. Zihnim kapanır ve işimi nispeten kolaylıkla yapmama izin verir. Hissetmiyorum, aşırı analiz yapmıyorum, duygusal olarak bağlanmama izin vermiyorum. Ancak eve döndüğümde -ailemden para almayı reddettiğim için boyası dökülmüş ve su lekeleri olan çok küçük daireme- günün olayları buz gibi bir tsunamiyle üzerime yıkılıyor. Tek yapabildiğim titremek ve dalga geçene kadar dayanmak.

"Diğer kızlarda da bu iz var mıydı?" Caleb dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

Olumlu anlamda homurdandım.

Acısı havaya yayılıyor, o kadar belirgin ve belirgin ki içimdeki vampiri ateşliyor. Vahiy benim bir empati vampiri olduğumu ortaya çıkardığında kimse şaşırmadı, hem de bir Unseelie vampiri. İnsanların duygularını her zaman algılamışımıdır, bu yüzden doğaüstü formumun onlardan beslenmesi mantıklı geliyordu.

"Ne tür bir süper?" Caleb kıza doğru başını sallayarak sorar. Göğüs cebinden küçük bir not defteri çıkarıyor ve birkaç not yazmaya başlıyor. Elinin hafifçe titrediğini fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Seelie. Denizkızı," diye cevap veriyorum.

Fae'ler binlerce ve binlerce yıl önce dünyaya geldiklerinde, iki türe ayrılmışlardı-Seelie ve Unseelie. Her biri, on üç yaşına geldiklerinde ve Vahiylerine katıldıklarında daha belirgin hale gelen farklı özellikler sergilediler. Seelie'ler daha yumuşak, nazik ve mantıklı düşünmeye yatkın olma eğilimindedir. Unseelie'ler ise çok daha agresif ve düşüncesizdir. Bir tür fae doğası gereği kötü ya da buna benzer bir şey değildir, ancak iki tür arasında dile getirilmeyen bir rekabet olduğuna şüphe yoktur. Ebeveynlerinizin ne tür bir fae olduğunun önemli olmadığı düşünüldüğünde, bu bir ailede de çok fazla çekişmeye neden olabilir. Örneğin ben, kendim bir Unseelie olmama rağmen iki Seelie fae'nin çocuğu olarak doğdum.

Caleb'dan gelen bir başka güçlü hüznün dalgası üzerime çöküyor ve göz kapaklarımı sıkarak bu duyguyu hevesle yutuyor, ona sahip çıkıyorum. Midemde bir girdap gibi dönüyor, kısa bir süre için kendi duygularıyla karışıyor ve sonra duruluyor.

"Bu seni her zamankinden daha fazla üzüyor," diyorum Caleb'a hışımla, "her zamankinden daha fazla."

Bana söylenene göre Caleb, kardeşi ve aileleri kendi alanlarında uzmanlarmış. Ülkedeki en iyi canavar avcılarının en iyisiymişler.

Birleşik Devletler'de. Eminim çok ceset görmüştür ama yine de yüzü kül gibi.

Caleb uzun bir sessizlik anından sonra "Kız kardeşim," diye itiraf ediyor. "Kurbanla aynı yaşta."

Kalbim onun için, bu katilin serbest kaldığı her gün yaşadığı korku, endişe ve panik için acıyor. Kız kardeşi güvende olacak -şimdilik katil sadece doğaüstü canlıların peşinde ve o bir insan- ama bu bilgi paniğini azaltmaya yetmiyor.

Serafina için de aynı şeyi hissediyorum, tanımadığım bir kız.

Eğer biri ona zarar vermeye çalışırsa-

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve içimde beyaz, yakıcı bir öfke dalgası oluşuyor.

"Aynen," diye homurdanıyorum ve tıbbi tetkikçiye görevi devralması için başımı sallayarak oturma odasına gidiyorum. Katil arkasında iz bırakmama konusunda titiz olduğu için herhangi bir ipucu ya da kanıt bulabileceğimden şüpheliyim ama yine de bakmaktan zarar gelmez. Günün birinde dikkatsiz davranacak. Günün birinde, arkasında bir parça kanıt bırakacak.

Ve bunu yaptığında, sefil hayatının geri kalanında onu kilit altında tutmak için orada olacağım.

"Kız kardeşin mi var?" Caleb peşimden gelerek soruyor. Bir kalem kullanarak, küçük bir masanın üzerinde birikmeye başlayan postalardan bazılarını itiyor.

"Hayır." Detaylandırma zahmetine girmiyorum. Bir insan olarak Caleb, Serafina'yla olan karmaşık ilişkimi anlamaya başlayamaz bile.

"Ohhh." Gözlerinde anlayış parıldıyor ve bana hâlâ kasvetli olan ruh haliyle doğrudan çelişen parlak bir sırıtış fırlatıyor. "Seksi mi?"

Dudaklarım bir gülümsemenin başlangıcında seğiriyor.

"Çok güzel." "Güzel bir kıcı var mı?"

Aklıma Sera'nın en son gördüğüm kıcı geliyor. Sıkıp tokatlamak için can attığım o dolgun yanaklar ve-

"Caleb!" Sarı saçlarını bir eşarpı sarmış bir kadın ona onaylamayan bir bakış atıyor, ses tonu uyarılarla dolu. "Bir suç mahallindeyiz. Biraz saygı göster!"

Caleb, annesi olması gereken kadına doğru dönerken yüzü kıpkırmızı olur. Kadının hemen arkasında bir adam durmuş, dava dosyalarını karıştırmaktadır.

Sırtında uzun bir katana kılıcı asılı, loş ışıpta parlıyor.

"Sizler bizim uzmanlarımız olmalısınız," demeyi başarıyorum içtenlikle, ama kelimelerim hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor. İnsanlarla, özellikle de yabancılarla iletişim kurmayı pek sevmem ama bu dava için onların uzmanlığına ihtiyacım var.

"Shelia Jenkins," diyor kadın parlak bir gülümsemeyle, uzattığı eliyle öne doğru adım atarak. "Ve kocam, Jenson Jenkins."

"Adın-?"

"Evet. Jenson Jenkins. Jenson - Jenson Ackles ve Jenkins gibi. Jen-kins'teki gibi."

Yüzünde hafif manik bir sırıtişla öne doğru adım atıyor ve gözlerim otomatik olarak sırtındaki kılıca kayıyor.

Belki de onun adını aşağılamak pek parlak bir fikir değildir.

"Oğlumuz Madd'in bugün dersi var," diye devam ediyor Shelia, ben Jenson'ın elini tutarken. Sanki korkunç ismiyle ilgili düşüncelerimi biliyormuş gibi elimi sıkıca kavıyor, ama sırıtişi yüzünden silinmiyor. "Ama öğrendiklerimizi bu akşam yemekte aktaracağız." Ellerini birbirine çırpıyor ve bir sonraki sorusunu Caleb'a yöneltiyor, o da boğazını temizleyip bir adım öne çıkıyor. "Peki ne biliyoruz?"

"Kurbanın adı Ali Silva. On sekiz yaşında. Eyalet Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi. Okula gidip geliyor, bu yüzden sınıfta olmadığı zamanlarda ailesinin evinde yaşıyor."

"Peki tüm bunlar olurken ailesi neredeydi?" Shelia parmak uçlarında yükselip Jensen'in omzunun üzerinden dava dosyasına bakarak soruyor.

"Londra," diye cevaplıyor Caleb. "Otuzuncu evlilik yıldönümlerini kutluyorlar."

"Ve bu diğerleriyle aynı MO mu?" Jenson soruyor, kaşları birbirine yaklaşıyor ve gözleri acıya dönüyor. Eğer gerçekten kurbanların yaşlarında bir kızı varsa, bunun onun için de zor bir vaka olduğunu tahmin ediyorum. Ama ondan neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayıldığını hissedebildiğim duygusal çalkantıya rağmen, ifadesi her zamanki gibi profesyonelce, soğuk kalıyor.

"Zorla giriş izi yok. Bileklerde ip yanıkları var. Boyunda garip bir sembol var," diye devam ediyor Caleb, sesi neredeyse mekanik.

"Ölüm nedeni?" Shelia soruyor.

Caleb cevap vermeden ben araya giriyorum. "Kan kaybı. Kan kaybından ölmenden önce yüz elliden fazla kez kesilmiş." En azından diğer kadınlar bu kadar kesilmişti, dolayısıyla onun da öyle olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

Hepimiz gerçeği sindirirken tedirgin bir sessizlik havayı kaplıyor. Ne tür bir hasta herif bunu başka bir canlıya yapar? Bunun arkasında kim var? Bu sapık herifi bulduğum an, ona hiç doğmamış olmayı diletteceğim.

Shelia rahatsız bir şekilde boğazını temizler ve arka cebinden telefonunu çıkarır. Jenson ona üzgün bir bakış fırlatır.

"O gayet iyi," diyor ona. "Muhtemelen çoktan okula gitmiştir."

"Biliyorum," diyor iç çekerek. "Ben sadece..."

"Endişelenme, biliyorum." Bir kolunu onun omuzlarına doluyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Ama iyi olacak. O buralı değil."

Doğaüstü bir varlık ve lisede başka bir yerde olabileceğinden daha güvende."

"Kızınız mı?" Sanırım eldivenleri ellerimden çıkarıp artık ihtiyacım kalmadığı için arka cebime koyuyorum.

"Evet." Shelia yavaşça kocasından ayrılır ve kesik kesik bir nefes verir. "Gerçi o da bizim gibi bir insan ve bu dünya ya da içindeki karanlık hakkında hiçbir fikri yok. Onu biraz daha güvende tutmak istiyorum. Hadi işe koyulalım, olur mu?"

Önümüzdeki birkaç saat boyunca evi baştan aşağı delil aradık. Ceset götürüldü, umarım adli tabip bu gece bize resmi ölüm nedenini söyler.

Gerçi hepimiz zavallı kızın nasıl öldüğünü zaten biliyoruz. Diğer on iki kızın öldüğü gibi.

Midem kızgın bir arı yuvası tekmelenmiş gibi dolup taşıyor. Tek istediğim bu ölüm evini terk etmek, Serafina'yı bulmak ve onu kollarıma almak.

Çünkü bu iyi gider. O seni tanımıyor, pislik.

Belki de onunla konuşmalısın, ne bileyim?

İç monologumu susturuyorum ve elimdeki göreve odaklanıyorum.

Beş saat sonra, olay yerinden ayrılıp bisikletime doğru ilerlerken Caleb'in sesi bana ulaştı. "Hey, dostum! Bekle!" Önüme geldiğinde duraklıyor, gözleri Ducati Panigale V2'ye kayıyor ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde genişliyor. Uzun bir ıslık çaldı. "Vay be. Güzel motor." Gözleri hafifçe sersemlemiş bir halde, sanki kafasını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını hızla sallamaya başlıyor. "Buraya bisikletinle orgazm olmaya gelmedim. Söz veriyorum."

Seçtiği kelimelere homurdanıyorum ve gümüş bebeğimi kucaklayıp sadede gelmesini bekliyorum. İnsanlarla iletişim kurma kapasiteme resmen ulaştım. Çoğu gün, biriyle konuşmak zorunda kalırsam şanslıyım,

Belki iki memur daha. İşte tam da bu nedenle şef bana hiçbir zaman bir ortak atamadı. İşleri tek başıma yapmayı tercih ettiğimi biliyor.

Caleb hemen konuşmayıp hâlâ bebeğimi sikik gözlerle süzmeye devam edince, öfkeyle boğazımı temizliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim." Başını bir kez daha salladı. "Sekizinci caddedeki lokantaya gelmek ister misin diye merak ediyordum. Ben ve birkaç arkadaş daha kahvaltı yapacağız."

Normalde, "lanet olsun" der ve oradan hızla uzaklaştırdım. Bugün uzun ve yorucu geçti ve gevşeyip rahatlamaktan başka bir şey istemiyorum. Belki de gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için dava dosyasını tekrar gözden geçiririm. Ya da Xander'ın ofisine, beyaz saçlı bir güzelin orada olacağı saatte gitmek...

Saatime bakıyorum, okulun teknik olarak başlamadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum, bu da onu tekrar görmeden önce öldürmek için çok zamanım olduğu anlamına geliyor.

"Pekâlâ," diye homurdanarak kaskımı almak için hareket ediyorum. Başıma geçiremeden Caleb'in telefonu çalmaya başlıyor ve bakışlarımı içgüdüsel olarak ona yönleltiyorum.

Ekranda yanıp sönen resmi fark ettiğimde tüm vücudum donuyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Caleb aşağı bakar ve kaşları telaşla havaya kalkar.

"Sera?" Cevap verirken sesi tiz ve panik içinde çıkıyor. "Neyin var?"

Nefesimi tutmuş bekliyorum, kaslarım gergin ve her an saldırmaya hazır. Eğer ona bir şey olursa, tüm bu lanet dünyayı yakar ve kalan küllerin içinde dans ederim. Ben-

Kaşlarını çatan Caleb'in dudaklarından kızgınlık yayılıyor. "Gerçekten mi? Bunun için mi aradın?" Ne dediğini anlamıyorum ama

Caleb'ın yüzü daha da asılıyor. "Azıcık kan varsa sayılmaz," diye cevap veriyor ve yemin ederim ilk kez bir kurbağanın kesilmesini izleyen ergen bir çocuk gibi bayılmak üzereyim.

Kan mı?!

Bu kelimeyi yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü Caleb bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Bir elini hoparlörün üzerine koyarak, "Onun kanı değil" diye fısıldadı.

O zaman kimin kanı?!

"Hayır," diyor Caleb cep telefonuna. Sanki söylediği şey çok saçmaymış gibi gözlerini deviriyor ve sinirlenmekten kendini alamıyor. "Sadece bir daha kimseyi bıçaklama, tamam mı?" Kız cevap vermeden telefonu kapatıyor ve telefonu arka cebine sokuyor. "Bunun için üzgünüm. Sadece kız kardeşimdi-

"Kimi bıçakladı lan?" Hırılıyorum, a k l ı m d a n en kötü senaryolar geçiyor. Biri ona dokundu mu? Ellerini onun üzerine mi koydular? İç organlarını çıkarıp onları bununla asacağım. Ben-

"Bunun için endişelenme." Caleb bana parlak bir gülümseme daha göstermeden önce elini umursamazca sallıyor. "Ee... kahvaltı?" Yüz ifadesi sinsileşiyor ve göz kırpmıyor. "İstersen senin seksi kız hakkında konuşabiliriz."

Aman...siktir.

Gerçeği öğrendiğinde beni öldürecek.

Düzeltilme -Jenson Jenkins gerçeği öğrendiğinde kafamı kesecek, Sheila uzuvlarımı kesecek ve Caleb bedenimden kurtulacak. Maddox'la henüz tanışmadım ama onun da aynı derecede korkunç olduğunu varsayıyorum.

Caleb'a daha çok yüz buruşturma gibi görüldüğünden emin olduğum bir gülümseme veriyorum.

"Aslında gitmem gereken bir yer var," diye gürlüyorum, kaskımı kafama geçirip kontağı çeviriyorum. Caleb'ın söylediği her şey motosikletin gürültüsü tarafından bastırılıyor.

Şey...

Bu bir yalan. Ne derse aynen duyuyorum.

Bana "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kız kardeşini takip etmek için okula gidiyorum." diye cevap vermem mümkün değil.

Caleb Jenkins'i tozumun içinde bırakarak yola çıktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

W

Beni bıçakladığına hala inanamıyorum!" Tristan, beni gerçekten bıçakladığım gerçeğine hayranlık duymakla onu bıçakladım ve onu alt ettiğim için sinirlendim. Dürüst olmak gerekirse, bıçakladığım kişinin o olduğunu anladığımda kendimi suçlu hissettim ve bana patlamasını bekledim.

Ucube. Tuhaf. Psikopat. Alaylar ve sataşmalar, yıllar boyunca yaşıtılarım tarafından beklenmedik bir şey yaptığımda bana savruldukları gibi kafamda yankılanıyor.

Her ne kadar Caleb'la yaptığım görüşmeyi şaka yollu sürdürüp, birini bıçakladığım için bugün daha iyi olduğumu söylesem de, aynı zamanda kıcıımı da kolluyordum. Foster ya da Tristan çıldırmaya karar verirse, işler bir anda çirkinleşebilir. Bunu hayatım boyunca birçok kez ilk elden tecrübe ettim. Ya bir araca ya da cesetten kurtulmak için yardıma ihtiyacım olurdu. Umarım ikincisi olmaz, çünkü bu adamlardan gerçekten hoşlanmaya başladım.

"Bir dahaki sefere birinin üzerine atlayıp arkadan saldırmayı denemeyeceksin." Foster'ın elleri Tristan'ın yan tarafındaki yarayı dürttüğünde sertleşiyor. Kanama çoktan durmuş gibi görünüyor, yani belli ki onu çok derinden bıçaklamamışım, ama

Ŗu anda araya girmemi hoŖ karŖılayacaklarından emin olmadığım için çenemi kapattım. "Aklından ne geçiyordu?"

"Sadece oynamak istemiŖtim," diyerek somurtuyor Tristan, yumuŖak ela gözlerini kocaman açıyor ve aynı anda hem onu yumruklamak hem de kucaklamak istememe neden olan tekmelenmiŖ bir köpek yavrusu bakıŖı atıyor bana. Ne de olsa beni duvara çarptı. Sanırım sinirlenmeye hakkım var!

Ayrıca, onu önce bıaklayıp sonra soru sorma eğilimim olduğu konusunda uyarmıŖtım. Dürüst olmak gerekirse, sabah ilk iŖ bana saldırırsa ne olacağını bilmeliydi. Onu uyarmıŖtım!

Evet, Sera. Kurbanı suçla.

Zihnindeki sese sinirli bir sus iŖareti veriyorum.

"Gage'e daha sonra kontrol ettirebiliriz ama iyi olacaksın gibi görünüyor," diyor Foster ayağa kalkarken. Szm sakınmadan sırt çantamdan bir paket mendil çıkarıp ellerini temizleyebilmesi için ona uzatıyorum. Dilimi ısırıp kaçmak isteyen sözcükleri yutmaya alıŖıyorum.

Gage neden senin tarafına baksın ki? Bu arada, sorun yok. İyileŖecek. Birkaç gün, belki de birkaç hafta içinde, benim gibi hızlı iyileŖen biri olup olmadığınıza bağlı olarak.

Foster ellerindeki kanı temizlemeyi bitirir ve mendilleri keskin, kontrollü hareketlerle cebine sokar.

"Beni neyle bıaklamayı baŖardın?" Tristan ayağa kalkıp gömleğini indirirken soruyor. Lanet olsun. Yaralı olmasına rağmen, tiŖrtn kaldırıp karın kaslarını tüm ihtiŖamıyla sergileyerek manzaranın tadını ıkarıyordum.

"Oh, Ŗey, um..." Bir an tereddüt ediyorum ama en azından Ŗimdilik ikisi de bana bağırmayı planlıyor gibi görünmüyor. Aksine, ilgilerini ekmiŖ gibi görünüyorlar. KorkmuŖ mu? ŖaŖırmıŖ mı? Ama insanları, özellikle de erkekleri okumakta berbatımdır, bu yüzden kabız da olabilirler.

Üzerimde birden fazla silah saklıyım, bu yüzden onlara bunu göstermek, bana karşı gelmeye karar verirlerse beni zor durumda bırakmayacak. Hızlı bir hareketle elimi çeviriyorum, bıçağı kelepçe bileziğimden kurtarıyorum ve avucumun içine kaymasına izin veriyorum, elimi küçük silahı görebilecekleri şekilde açıyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye tısıyor Tristan, silaha bakarken gözleri büyüyor, dili alt dudağının üzerinde geziniyor.

Peki, tamam o zaman. Açıkçası ben de seksi olduğunu düşünüyorum ama böyle bir tepki vermesini beklemiyordum, özellikle de bıçaklandıktan sonra. Bileğime bir fiske daha vurup bıçağı tekrar yerine yerleştiriyorum.

"Ciddi bir hasar vermediği için şanslısın," diye azarlıyor Foster Tristan'ı. Gözlüklerini burnuna doğru iterek diğer çocuğa bakarken dudağının kenarı tiksintiyle kıvrılıyor. "Karanlık bir koridorda bir kızı yakalayıp duvara çarpmanın oyun olduğunu düşündüren şey neydi?"

Tristan gözle görülür bir şekilde sönüyor, ayak parmağı yerde daireler çiziyor. "Dün öğle yemeğinde beni tersledi." Kâküllerinin arasından Foster'a bakıyor ama Foster en ufak bir yumuşama göstermiyor. "Bilmiyorum. Bunu gerçekten düşünmedim, sadece onu gördüm ve okula erken geldiği için heyecanlandım ve..." Omuzlarını silkerek sözlerini bitiriyor.

"Seni bıçakladığım için özür dilerim." O tekmelenmiş köpek yavrusu bakışı, sinsî saldırı için herhangi bir öfke kırıntısına tutunmam için çok fazla. Ayrıca, evde her gün saldırıya uğruyorum, yani bu çok da farklı değil. Aile üyelerimden birini paramparça etmek yerine özür dilemek zorunda kalmam dışında... "Önce tepki verip sonra düşünme eğilimindeyim. Beni arkamdan böyle şaşırtmak biraz kanlı bitme eğilimindedir."

"Özellikle de onun iki katı büyüklüğündeyken!" Foster'ın sözleri bir çığlıktı, ellerini sıkıp sıkıp çözüyordu, yanaklarında koyu bir kızarıklık vardı. Onu sessiz, sakın ve mantıklı biri sanırdım, ama görünüşe göre tüm bunların altında müthiş bir öfkesi var. "Ona ne kadar zarar verebileceğini biliyor musun? Neler olabileceğinin farkında mısınız?" Tristan her kelimede sanki gerçek darbelermiş gibi irkiliyor. Onu suçlayamam, Foster böyle korkutucu biri. Tatlı, sessiz, inek çocuğun içinde böyle bir öfke olduğunu asla tahmin edemezdim, ama görünüşe göre onun öfkesi benimkine uyuyor.

Hiç düşünmeden bir adım öne çıktım ve ikisinin arasına girdim.

Foster'a bu kadar yakinken dişlerini birbirine geçirdiğini duyabiliyorum ve ikisinin arasında pompalanan vücut ısısı beni neredeyse yutuyor. "Onun cüssesi ne olursa olsun beni yaralaması kolay değil. Belli ki ben ona, onun bana verdiğinden çok daha fazla zarar vermişim," diyorum ve elimle siyah gömleğinin derisine yapıştığını bildiğim kanı sakladığı yeri işaret ediyorum.

Tristan kısık bir hırıltı çıkarıyor ve Foster da sese eşlik ediyor, floresan ışıkları ela gözlerini neredeyse kırmızıya boyayacak kadar parlatıyor.

Uh-oh, migren işareti. Eğer ışıklar bana parlayan gözler halüsinasyonu gördürüyorsa, bir an önce buradan çıkıp sakınlaşmam gerek yoksa migrenim tutacak ya da Tanrı yardımcım olsun, nöbet geçirmeye başlayacağım.

İkisi de iyi seçenekler değil ama erkeklerin beni zayıf görmesine izin vermeyeceğim. Eğer bu tuhaf arkadaşlığı biraz kan döküldükten sonra yürütebilirsek, asi bedenimin yoluma çıkmasını ve bu yüzden bana farklı davranmalarını kesinlikle riske atmayacağım.

Oraya gitmiştim. Yaptım. Tişört satın aldım. Mağaza kredisini için çaresizce iade etmek istiyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Yüksek sese doğru dönüyorum, Gage ve Bay Grayson'ı tanımadan önce elim içgüdüsel olarak bıçağı tekrar serbest bırakmak için dönüyor. Hangisinin bana kükrediğinden emin olamıyorum ama Gage'e doğru eğiliyorum. Bay Grayson pek de çığlık atan birine benzemiyor.

Eminim onun için çığlık attırabilir.

Ellerimi yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırırken kirli ve tamamen kötü zamanlamalı düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. "Önemli bir şey değil. Biz iyiyiz," diye cevap veriyorum, sesimi hafif tutarak arkamdaki Tristan'a ve bana bakan tüm adamların kaşlarını çatmalarına bakıyorum.

Burada çok heyecanlı bir şey olmuyor. Sadece ufacık, minicik bir bıçaklanma. Ama kimse ölmedi, o yüzden buna galibiyet diyeceğim. Devam edin.

Gage'in gözleri bir an Tristan ve Foster arasında gidip geldikten sonra kargaşa sırasında yere düşmüş olması gereken kanlı mendillere takılır. Gözlerini sıkarak kapatmadan önce derin ve titrek bir nefes alır.

Kısa bir an için kanla bir sorunu olup olmadığını merak ediyorum ama hemen yanıldığımı kanıtlıyor, ustalıkla öne çıkıyor ve yarayı incelemek için Tristan'ın gömleğinin eteğinin altına bakıyor. "İyi olacaksın," diye homurdanan Gage, sert bir hareketle kumaşı aşağı doğru çekti. O keskin yeşil gözlerini bana çeviriyor, gözleri herhangi bir yaralanma izi arar gibi her santimimi izliyor.

"Ben iyiyim." Gülümseyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama öne doğru bir adım atıp kolumu yakalıyor ve döndürerek elbisemin kolunu yukarı iterken kaşları kırışıyor. "Hey!" Ellerini uzaklaştırmaya çalışıyorum -bu elbiseyi seviyorum, lanet olsun! Ama itirazlarımı tamamen görmezden geliyor ve kolları yukarı çekmeyi bitirebilmek için her iki bileğimi de büyük ellerinden biriyle kolayca kavırıyor. Kollarımın arasından keskin bir nefes üflüyorum.

İri yarı adama ters ters bakarken dişlerimi gösteriyorum. "Beni bırakman için sana iki saniye veriyorum, yoksa Tristan'ın başına geleni sen de yaşarsın," diye uyarıyorum onu, şu anda içimden yayılan öfkeye rağmen sesim tatlı ve yumuşak.

Gage'in gözleri bir an için benimkilere kayıyor, kara kaşlarından biri yüzümde gördükleri karşısında havaya kalkıyor, sonra elini kaydırarak kolumun iç kısmının sıyrıldığını ve ağır ağır kanadığını gösteriyor.

Lanet olsun.

Yaralanmalara o kadar alışkınım ki, bu seferkini o ortaya çıkarana kadar fark etmedim bile. Ancak, ortaya çıkardığı tek yara çizik değil ve etrafımızdaki havayı dolduran tıslama ve küfürlere bakılırsa, görünüşe göre diğerleri de Gage'in ortaya çıkardığı şeyi görmüşler.

Neyse ki üzerimde yumuşak, krem rengi kazak elbisem var, çünkü kolları ve bu sabah onunla eşleştirdiğim sevimli siyah tayt, bu sabah annemle yaptığım kırbaç antrenmanından kalan izleri ve morlukları kapatıyor.

"Bak ne yaptın!" Foster kükreyerek Tristan'a saldırır ve onu kapıdan dışarı, okulun dışındaki bahçeye savurur.

Lanet olsun!

İnsanları bıçaklamak genellikle işleri kolaylaştırır, zorlaştırmaz.

ON ALTINCI BÖLÜM

XANDER

Foster'ı kollarından yakalayıp iki yanına kilitledi.

"Kendini kontrol altına al yoksa hepimizi ifşa edeceksin," diye kulağına hırlayarak onu Tristan'dan uzaklaştırdım.

Neyse ki, çılgınca saldırısının Tristan'ın yüzünde bıraktığı yanık küçük, gerçek bir yanıktan çok bir çürük başlangıcı gibi görünüyor. Yine de Tristan daha sonra Gage'in bunu iyileştirmesi ve ardından gerçekten morardığından emin *olmak* için onu gerçekten güverte etmesi gerektiğinde çok heyecanlanmayacaktır. Olmazsa Sera'nın fark edeceğine dair içimde bir şüphe var.

O aptal yavru Sera'ya zarar verdiği için bunu hak etmiyor değil. Peşinden gitmediğim için şanslı ve Devyn'in çok çok uzağa gidene kadar bunu duymamasını umsa iyi olur, yoksa muhtemelen bir uzvunu kaybedecek. Ya da iki. İş yerinde gerçekten kötü bir gün geçirdiyse belki üç.

Tristan küçük kardeşimiz olmasaydı çürükten çok daha fazlasını yapardı. Aslında bir kadını asla incitmeyeceğini biliyorum, ama etrafındaki dünya hakkında her zaman aşırı hevesli oluyor ve kendi boyutunu ve gücünü düşünmeden tepki verme eğiliminde.

Foster bir an için elimde çırpınıyor, hala yüzükoyun yatan Tristan'a geri dönmeye çalışırken göğsünden bir hırıltı yükseliyor, ama ben

Tutuşumu gevşetmeyi reddediyorum, gölgelerim onu daha da sıkı bağlamak için tutuşumun altına ulaşıyor, onu serinletici iplikleriyle sarmalıyor.

Bir ateş elementali olarak Foster, gölgelere rağmen beni hala yakabilir, ama yılların tecrübesi göz önüne alındığında bunun için çalışması gerekecek.

"Sakin ol," diye tıslıyorum ona, bantlarım dokunuşumla kaburgalarının gıcırdamasına neden olacak kadar sıkılaşıyor. "Odaklan. Bu yaralar biraz yaşlanmış. Hepsine Tristan sebep olmuş olamaz. Başka bir şeyler dönüyor olmalı ve eğer *sakinleşmezsen* bunu asla açıklayamayacak."

Gölgelerim tenimi ondan yayılan ısıdan korurken, onu Tristan'dan daha uzağa çekiyorum. Foster'ın soğukkanlılığını bu şekilde kaybetmesi çok ama çok nadirdir ama böyle bir şey olduğunda hepimiz dikkatli olmalıyız. Öfkesi tropik bir fırtınaya rakip olabilir; şiddetli ve ölümcüldür, cehennem ateşiyle yanar.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye söyleniyor Sera ve omzumun üzerinden bakınca, vücudunu sarmış gibi görünen yaraları incelemeye çalışan Gage'in ellerine vurduğunu görüyorum. Çürükler, yaralar ve küçük çentikler derisini bir dizi çapraz yara şeklinde süslüyor.

Benim dikkatle bakmam üzerine Gage, yaraları nasıl bulduğunu açıklamak için kolunun kenarındaki kanı kurnazca siliyor. Ona psişik olarak röntgen çektiğini söyleyemez...

Foster derin bir nefes alıyor, kendini kontrol altına alırken avucumun içinde hafifçe sarkıyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor ve onu yavaşça bırakıyorum, gölgelerimi görünmemeleri için uzaklaştırıyorum.

Gölgelerim duyarlı değil. En azından, dünyanın bu terimi tanımladığı şekilde değil. Ben onları geçmiş ruhların yankıları olarak nitelendiriyorum. Benimle konuşabiliyorlar ama sadece sorularıma yanıt olarak. Her nasılsa, bir şekilde, zihnim daha soruyu tam olarak formüle edemedi ne düşündüğümü doğuştan biliyorlar. Bu tümüyle bir güç

Seelie büyücülerinin sahip olduğu ama benim yaş ve pratikle geliştirdiğim bir yetenek. Aynı zamanda, gölgelerim hem insanlardan hem de fae'lerden daha fazla kişiliğe sahip. Bu da yüzyıllardır süregelen bir tartışmayı beraberinde getiriyor: Duyarlılık nedir?

Şu anda, onlar içimde geri teperken, varlıklarını tenimi okşayan soğuk bir sis gibi hissedebiliyorum.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Sera'nın derisi de, diğerlerinin haberi olmadan onu dürtmek ve dürtmek için aramızdaki mesafeyi aştı.

Şimdi bana fısıldıyorlar, felç edici bir migren beni yere sermekle tehdit ederken onun adını tekrar tekrar söylüyorlar.

"Sanırım bu, onu bıçakladığım için neden çıldırmadığımı açıklıyor." Gage'in elinden kurtulup elbisesini düzeltmeyi başarırken dolgun dudaklarını küçük bir gülümseme süslüyor. "Hepiniz düzenli olarak böyle kavga mı ediyorsunuz?" Sarı kaşları oldukça kavisli, gözlerinin kenarları gizli bir gülümsemeye kırışıyor.

Kesinlikle hiçbir fikri yok. Yıllar boyunca birbirimizle kavga ederken aldığımız yaraların sayısı muhtemelen bir insan için şaşırtıcıdır.

"Kardeşimin sana ne yaptığına birazdan döneceğiz. Kollarınızdaki hasarı nasıl aldığınızı bilmek istiyorum." Gage'in yüzü taş gibi, kızın bacaklarını işaret eden bakışlar atıyor ve keskin bir baş hareketiyle sırtını da gösteriyor. Evet, biri ölecek.

Acı verici. Kanlı. Yavaşça. Gölgelerim anlaşmalarını fısıldıyor Sera'yla kapışmak için döndüğümde kulaklarım çınlıyor. Eğer biri ona zarar veriyorsa, bunu kanlarıyla ödeyecekler.

Çenesi havaya kalkıyor, yüzünü mağrur bir ifade kaplıyor ve mavi gözlerini soğutuyor.

Bu da ne şimdi? Bir yanımda onun emirlerime isyan etmesinden zevk alıyor, bir yandan da oynayabileceğimiz oyunlar fikrinden heyecan duyuyor.

yüzünde o muhteşem ifadeyi taşıyor. Acaba ben onu yüzümde gezdirirken o buz kraliçesi rutinini daha ne kadar sürdürebilir?

"Bir öğrencinin vücudunun kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye karşılık veriyor, elleri kalçalarına gidiyor ve ayak parmağı keskin, staccato bir vuruşla yere vuruyor. Bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Özellikle de bir öğretmenin."

Küçük velet.

"Sana kim zarar verdi, Sera?" Gage'in sesi karanlık, alçak bir uyarı gümbürtüsüne dönüşürken, elini yumruk yapıp geri çekmeden önce tekrar Sera'nın koluna uzanıyor. Yaratığını itmeden önce gözlerinin kenarında bir anlığına zümrüt yeşili parlak bir halka yanıp sönüyor. Kız hiçbir şeyin ters gittiğini fark etmemiş gibi hareket etse de onu iyileştirmemek için kendini zor tutuyor.

Sana söylemiştim. Gölgelerim bazen biraz tavırlı olurlar. tavsiyelerini göz ardı ettiğimi düşünüyorum. Sera'nın yaralandığından bahsettiklerinde, bunun küçük bir şey olduğunu, hatta belki biraz ev özlemi olduğunu düşünmüştüm. Ama bu ne?

Ne kadar sık incindi ki acısını bu kadar rahat dile getirebiliyor? Etrafımdaki her şeyi parçalara ayırmak, onu dünyanın tehlikelerinden uzak tutarken solmasını ve ölmesini izlemek istiyorum.

Sera kirpiklerini Gage'e fırlatıyor ve sesine masum bir vadi kızı tonu katarak cevap veriyor: "Canımı yakmak mı? Neden, Gage, bu fikre nereden kapıldığın hakkında hiçbir fikrim yok." Gage'in içinden hırıltılı bir homurtu yükseliyor ama Gage aldırıyor ve saçlarını parmağının etrafında döndürüyor.

O asi ruh.

Kahretsin, bu yatak odasına nasıl yansıyacaktı? Emirlerimi reddedip küçük bir velet gibi mi davranacaktı? Yoksa onu bekleyen zevki bilerek itaat mi edecekti?

Bu düşünceyle pantolonumun paçaları t u t u ş u y o r ama neyse ki diğer adamlar Sera'yı fark edemeyecek kadar onunla meşguller. Ve eğer Devyn ve benim için neyse onlar için de o ise... o zaman o etraftayken başka birini fark etmeleri neredeyse imkansız olacak.

Tristan ayağa kalkıyor ve nazik parmaklarıyla uzanıp onun omzunu okşuyor. "Çok üzgünüm, Ser," diye fısıldıyor, sesi onun ismiyle kırılıyor. "Seni asla incitmezdim. Ben bir aptalım."

"Seni daha çok incittim, Tristan. Bence iyiyiz," diye tatlı bir gülümsemeyle onu temin ediyor, Gage'in hırıltılarını hâlâ duymazdan geliyor.

"Sera, bu gerçekten acıtmış gibi görünüyor," diyor Foster, yumuşak sesi Gage'in devam eden öfkesine karşı bir kontrast oluşturuyor. Sera onu da görmezden geliyor, Tristan ve Foster'ın peşinden koşarken düşürmüş olması gereken sırt çantasını yerden alıyor.

"Pekala, şimdilik bu kadarsa, ben sınıfıma gidiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar!" Sesi dişlerini sızlatacak kadar tatlıydı ve Gage ona doğru yaklaşıp çenesinden tutarak bakışlarını kendi gözlerine çevirmeye zorladı.

"Kim. Hurt. Sen mi?" Her kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından zorla çıkarıyor.

"Hiçbir zaman incindiğimi iddia etmedim," diye inatla karşılık veriyor, elini Gage'in bileğine doluyor ve tendona sertçe bastırarak parmakları kasılırken homurdanmasına neden oluyor.

"Sera," diye başlıyor Foster, herhangi bir acı noktasına çarpmamak için omzunu dikkatle tutarak. Bir kırbaç kadar hızlı bir şekilde vücudunu kaydırarak adamın kolunu arkasına doğru çeker ve adam sendelerken onu olduğu yerde sabitler.

"Burada ne haltlar dönüyor? Neden sabahın köründe Caleb'dan birini *bıçakladığını* söyleyen bir telefon aldım?" Bir erkeğin hırıltısı Foster'ın söyleyeceklerini yarıda keserken, bir adam Foster'ı sertçe iterek sendelemesine neden oldu. Neredeyse

Gage, simsiyah saçları ışıktta parlıyor ve koyu kahverengi gözleri hepimizi hızla içine çekiyor.

"Bu kampüste ne işin var bilmiyorum ama gitmen gerek," diyorum ona, sesim sert ve soğuk.

Bana bakıyor, bakışları karanlık ve tehlikeli. Aptal.

İnsan, gölgelerim bana bir sesle fısıldıyor.

Kahretsin, onu öldürmek zorunda kalırsam işim daha da zorlaşacak. İmkansız değil. Sadece daha zor.

Sera'ya doğru hızlı bir hamle yapıyor ve Tristan hırlayarak ileri atılıyor, eli Sera'nın teniyle temas edemeden onu itiyor. Yabancı homurdanıyor, yumruğunu geriye doğru savuruyor ve uçmasına izin veriyor, darbesi Foster'ın yanağında bıraktığı yanığın tam üzerine iniyor ve onu yere geri gönderiyor.

Sanırım bir çürük uydurmak zorunda kalmayacağız. Bakışlarımı düşen küçük kardeşimden büyük olana çeviriyorum, korkutucu adam önümüzde duruyor. Gölgelerim haklı çıkmayı bekleyerek kıvranıp çözülürken öfke midemde süzülüyor. Sera'yı yakalamaya çalıştı. Kardeşimi yumrukladı.

Ödeyecek.

Bir motosikletin gürültüsü bizi böldü, ses Sera'nın gözlerini devirirken söylediği her şeyi örtecek kadar yüksekti. Hay sikeyim. Devyn bu işe karışırsa, potansiyel bir kan banyosundan kesin bir kan banyosuna dönüşecek, özellikle de onun kollarını görürse.

Kahretsin, o morlukları yapan adam bu mu? Ona zarar veren o mu?

Bu düşünce öfkemi daha da arttırırken, kırmızı lekeler görüşümde dans ediyor ve onu tamamen tüketmekle tehdit ediyor.

Acı. Yaralamak. Öldür, gölgelerim kafamın içinde tıslıyor, bu ses sürünen kızgın yılanları andırıyor.

Devyn'in bisikletinin krom rengi ay ışığını gözlerime geri yansıtıyor ve Sera'yı geri kalanımızdan ayırarak grubun içine doğru dönüyor. Devyn bisikletinden inerken çimenlik sessizliğe gömülüyor, sesin yokluğu neredeyse etrafımızda yankılanıyor.

Lanet olsun, tüm bunlar dersler resmen başlamadan, okul öğrenciler ve öğretim üyeleriyle dolup taşmadan önce gerçekleştiği için şanslıyız.

Şu anda bile, tek ışık yukarıdaki dev, sarı ay ve otoparkın kenarındaki sokak lambası, dev bir spot ışığı gibi üzerimize parlıyor.

"Yeter!" Devyn kükrüyor, etrafına ters ters bakıyor. Gözlerini bana dikti. "Açıkla."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama Sera'dan hemen uzaklaşmazsan seni varlığından bile haberdar olmadığın bir acı dünyasıyla tanıştıracam," diye hırlıyor karanlık yabancı.

Sera. Ona Sera dedi. Belli ki adam onu tanıyor.

Öğrencimle ilgili olarak hissetmeye hakkım olmayan karanlık bir kıskançlık filizi midemde açılıyor, dikenleri var ama yaprakları yok.

Gerçi Sera hiçbir zaman *sadece* bir öğrenci olmadı.

Onunla ilgili kirli düşüncelerim de bunu kanıtlıyor.

"Ona yaklaşmaya çalışırsan seni öldürürüm," diye karşılık veriyor Gage, diğer adamlarla karşı karşıya gelerek.

"Denediğini görmek isterim," diye karşılık veriyor, göğsü kabarıyor. Ayağa kalkmaya çalışan Tristan'ın bacaklarını altından çekip tekmeliyor ve onu bir uzuv karmaşası içinde yere düşürüyor.

"Yemin ederim, bütün erkekler sikleriyle mi düşünüyor?" Sera bir adım öne çıkıp saçlarını rahatça düzeltmeden önce esneme numarası yapıyor. "Bunun evrensel bir özellik olmadığını umuyordum ama sanırım beklentilerimi yeniden ayarlamam gerekebilir."

Devyn, öfkesini yabancıya yöneltmeden önce Sera'da herhangi bir yara olup olmadığını araştırırken bakışları neredeyse Sera'yı yutuyor. "Ona dokundun mu?"

"Aman Tanrım!" Sera öfkeyle kollarını havaya kaldırıyor ve elbisesinin kolları hafifçe geriye düşerek kollarındaki yaraları ortaya çıkarıyor. Devyn bir anda Sera'nın üzerine atılıyor ve onu göğsüne yaslayarak kollarını nazikçe çeviriyor, parmakları yaralı derinin üzerinde geziniyor.

"Sen." Kadını bırakıp diğer adama doğru ilerlerken dudaklarından çıkan kelimenin insan sesi olduğu pek söylenemez.

"Getir bakalım, göt herif," diye alay ediyor kardeşime, kendini dengeleyerek. Müdahale etmeliyim, belki de buna bir son vermeliyim, ama yapmayacağım. Eğer Sera'ya zarar veren gerçekten bu yabancıysa, bunu kanla ödemeli. Kabul edeceğim tek kefareti bu.

"Sikerim böyle işi." Sera ikisinin arasında öne atılır. Saçındaki tokayı çekerek bileğine bir fiske vuruyor ve bir anda minik kızın elinde iki bıçak beliriyor, her iki adama da birer tane doğrultuyor. "Hepiniz şu erkek duruşunu bir an için bırakabilir misiniz? Yapabilir misiniz? Oh, ne güzel." Sesi yine şurup gibi ve yabancı ırkilse de gözleri kızın elindeki bıçaktan ayrılmıyor.

Toka olarak bıçak mı takıyormuş? Ve bir tane de bileziğinde mi?

Hay sikeyim. Bu beni kesinlikle sertleştirmemeli.

Özellikle de arkasına saklanabileceğim bir masam olmadığında.

"Sera?" Sesimi sakın ve kontrollü tutuyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş bir şekilde durduğum yeri incelerken soğuk, mavi gözlerini bana dikeyyor. Bir öğretmen olarak, okula silah getirdiği için onu muhtemelen azarlamalıyım. Hatta belki de onu okuldan atılması için müdürün odasına götürmeliydim. Bunları yapmak yerine, "Sınıfla bir şey paylaşmak ister misiniz?" diye sordum.

"Sizler aşırı korumacı babunlar gibi davranmakta ısrar etmeseydiniz bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Burası tanışma yeri, seni moron," diye hırlıyor yabancıya ve hepimiz donup kalıyoruz. Bu adamı tanıyor mu? Bu gerçeğe neden şaşırdığımı bilmiyorum. Açıkçası, adamın onu tanıdığını fark ettim, ama sanırım sanrılı bir parçam onu tanıyor olabileceğini bir araya getirmedi.

O karanlık, sinsi kıskançlık çirkin başını kaldırıyor.

"Sera, hadi ama," diye sızlanıyor, saçlarını karıştırmak için ellerini kaldırıyor. "Sayıca azdın. Ne yapmamı bekliyordun ki?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, sen onu itene kadar Foster'ı kolundan kilitlemiştim ve diğerlerinin hiçbirisi endişe yaratacak kadar yakın bile değildi. Ve kesinlikle agresif davranmıyorlardı," diye çıkışıyor ona, bıçağı sallayarak. "Sen araya girdin çünkü daha büyük bir aletin olduğunu kanıtlamak istedin."

Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor. "Benim aletimi düşünmemelisin, Sera."

Buna katılmak zorundayım, çünkü piç kurusu kendini kaybetmek üzere. "Bakalım erkek arkadaşların seni ne kadar sevecek?

Sen," diye ona karşılık veriyor.

"Erkek arkadaş mı?" Tristan yerdeki yerinden kalkarak konuşuyor ve bir elini kaldırıp şakağını ovuşturuyor.

"Oh, harika, onlar da homofobik," diyor yabancı inleyerek.

Tristan yüzünü buruşturarak, "Hayır, beyin sarsıntısı geçirdi," diye mırıldanıyor.

"Homofobik değil. Kafam karışık," diyor Foster. "Çok, çok kafam karıştı ve halüsinasyon görüyor olabilir miyim diye merak ediyorum," diye ekliyor, o kadar alçak sesle ki zar zor yakalıyorum.

"Çocuklar, bu salak benim kardeşim Maddox," diye açıklıyor Sera, ancak her iki Devyn'in üzerinde tuttuğu bıçakları indirmek için hiçbir hareket yapmıyor

ve görünüşe göre kardeşi. Normal bir okuldaki normal bir öğretmen şu anda onu disipline verirdi... ama ben normal bir öğretmen değilim, burası normal bir okul değil ve o da *kesinlikle* normal bir öğrenci değil. Onu kendi halinde görmek çok seksi, bir kraliçenin özgüvenini taklit ediyor ama kibir yok. Ve eğer onu disipline sokacaksam, bu benim yatak odamda olacak. "Maddox, bunlar Foster, Tristan ve Gage." Her birini başının bir açısıyla tanıtıyor.

"Ben Xander Grayson," diye ekliyorum, beni tanıtmakta tereddüt ettiğinde, görünüşe göre bu konuya nasıl dahil olmak istediğimden emin değilim. "Bıçak zoruyla alıkoyduğu kişi kardeşim Devyn."

Koyu renk gözleri üzerimde keskinleşiıyor, dudağının kenarı bir hırıltıyla yukarı kalkıyor. "Grayson mı? Okuldan sonra kalmasına neden olan öğretmenini gibi mi?" Öfkesini kız kardeşine yöneltiyor. "Ne oluyor Sera?! Neredeyse senin yaşında. Okuldan sonra tek başına bir adamla kalarak ne halt ediyorsun? Neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, onu da diğerini bıçakladığım gibi bıçaklayabilirim." Elindeki bıçağı kardeşine doğru savurmadan önce Tristan'ı işaret ediyor. "Sana yapmayı ciddi ciddi düşündüğüm gibi. Şimdi bunu nasıl açıklayacağım?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

FOSTER

M

Aynı anda olan her şeyi anlamaya çalışırken zihnim dönüyor.

Görünüşe göre Tristan onu hafifçe sıyırmış olsa da, vücudundaki hasarın çoğu başka bir şeyden, konuşmak istemediği bir şeyden kaynaklanıyor. Dekoratif hançerleriyle iki yetişkin erkeği kolaylıkla savuşturduğuna bakılırsa, silahlar ve dövüş konusunda deneyimli olduğu açık.

Hatta elindekinin simli pembe bir bıçağı var gibi görünüyor. Bırakın toka olarak takmayı, kim simli bir silah taşır ki? "Bu nasıl benim suçum oluyor?"

Maddox küçük kız kardeşine ters ters bakarak itiraz ediyor. İkili arasında kesinlikle hiçbir ailevi benzerlik yok. Kian ve Devyn bile kuzen olarak bu ikisinden daha yakın özelliklere sahip. Tanıtım olmasaydı, gerçek akrabalıklarını asla tahmin edemezdim.

"Her şey senin suçun. Şimdiye kadar bunu sana anlatmıştım," diye karşılık veriyor.

"Ona zarar veren sen misin?" Devyn'in sesi o kadar derinden geliyor ki, neredeyse insan sesi gibi ve diğer adama saldırma dürtüsüyle savaşırken kaslarının titrediğini görebiliyorum. Sera'nın elindeki kılıçtan ziyade ona olan yakınlığının onu geri tuttuğundan eminim.

"Yaralandın mı?" Maddox'un sesi paniğe dönüşür. "Kahretsin, Sera, biliyorsun ki sen-"

"Eğer bu cümleyi bitirirsen, flört ettiğin her erkeğin cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğuna dair sahte test sonuçları almasını bizzat sağlayacağım," diye araya giriyor, öfke güzel yanaklarına kırmızı bir leke çiziyor.

Tristan yerdeki yüzüstü pozisyonundan ıslık çalıyor. "İnsanları bıçaklayıp sonra da tehdit mi ediyorsun? Hatırlat da seni kızdırmayayım. Bu çok adice."

"Kimi bıçakladın?" Maddox'un sözleri sohbet havasında, ancak telefonunun hâlâ koyduğu yerde olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi cebini yokluyor. "Sana zarar verenler onlar mı? Öldürmenin bıçaklamaktan çok daha etkili olduğunu biliyorsunuz, Ser. Onları bıçaklarsanız intikam almak için geri gelebilirler. Onları öldürürsen, cesedi saklamak zorunda **k a l ı r ı z** . Çok daha az iş."

Devyn bile bu yorum karşısında kıpırdamıyor, Sera bir iniltiyle başını eğip beyaz-sarı bukleleri güzel yüzünü bir anlığına gizlerken hepimiz Maddox'a şaşkınlıkla göz kırptırıyoruz. Derin bir nefes aldıktan sonra silahını kınına sokuyor ve tokasının ölümcül niyetini gizlemek için saçlarını tekrar yukarı doğru kıvrıyor.

Neden parmaklarının saçlarında gezinmesi gibi basit bir şey beni bu kadar büyülüyor? Neyim var benim böyle?

"Haklı, biliyorsun," diye belirtiyor Devyn, Maddox'u daralmış gözlerle incelerken hafifçe rahatlıyor. Maddox kız kardeşine odaklanmadan önce kaşlarını kaldırarak "yok artık" der gibi bakıyor.

"Tristan'ı bıçakladım çünkü beni şaka olsun diye arkamdan yakaladı," diye açıklıyor. Devyn hırlıyor ve Tristan akıllıca bir hareketle onun yolundan çekiliyor ama Sera onu durduruyor. "Ben iyiyim. Bana zarar vermedi, sadece beni korkuttu." Sera'nın burnu kırışırken yüzünde bir yılgınlık ifadesi beliriyor

Yüzünü. "Ürkütölmeyi pek kaldıramıyorum. Tavsiye edeceğim bir şey değil."

Sanki cümlelin sonuna mırıldanarak "eğer burada kalırsan" diye ekliyor gibi geliyor ama bunun doğru olamayacağından eminim.

"Bu bunu kimin yaptığını açıklamıyor, tavşancık." Devyn'in sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşüyor ve o güzel yüzünü bozmak için ne kadar uğraşmam gerektiğini görmeden önce içimde hâlâ kaynayan öfkeyle savaşıırken çenem sıkıca kenetleniyor. Sera'yı tanımıyor bile. Ona tavşan demeye ne hakkı var ki?

Devyn ve Xander bizden birkaç yaş büyük oldukları için bu ikiliyle çok fazla zaman geçirmedik ama Devyn kimsenin sıcak ve samimi bulduğu biri değil. Bunny de olabildiğince sıcak ve samimi, ancak Sera'da bunu pek gördüğümü söyleyemem. O tamamen alev, parlak ve yakıcı, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye hazır, aynı zamanda varlığının rahatlığında yıkanırken etrafındakileri ısıtıyor.

Sanırım bir ateş elementali olarak beni ona çeken şeylerden biri de bu. O kadar sıcak yanan bir ateş ki, odadaki tüm oksijeni sifonlayarak nefes almayı zorlaştırıyor.

"Sera." Saçlarını karıştırmak için uzandığında Maddox'un sesi nazikti. "Her şeyi sonsuza kadar saklayamazsın. Sadece anlat onlara. En azından bir kısmını."

Kardeşleri izlerken en az benim kadar büyülenmiş olan Gage ve Tristan ile kısa bir bakışmayı paylaşıyorum.

Bize neyi anlatacaksın?

Mantıksız panik göğsümde bir delik açıyor, ancak mantıksal olarak tepkimin bu kadar güçlü olmaması gerektiğini biliyorum. Kızla daha yeni tanıştım, Tanrı aşkına, bu yüzden onun en derin, en karanlık sırlarını bilmeyi beklemek saçma.

Ama bunu kafamın içindeki sinsi sese, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmemi isteyen sese anlatmaya çalışın. Aynı

voice, bu gizemli sırlar yüzünden zarar göreceğinden korkmaktadır.

Çenesini kaldırıp beşimizle yüzleşmeden önce küçük bir of çekti ve Maddox'un yanında duracak şekilde eğildi. "Benim ailem biraz... farklıdır."

Tristan bir ses çıkarıyor ve yanağının içini ısırırken ona ters ters bakıyorum. İfadesindeki ironiyi görmediğimden değil. Küçük insanımızın hepimizin ne kadar farklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Annem ve babam güvenlik uzmanı ve profil uzmanı, yani en kötünün en kötüsünü görmüşler. Hayatımızı, karşılaşabileceğimiz her şeyden ve her şeyden kendimizi nasıl koruyacağımızı öğreterek geçirdiler."

Maddox omuzlarını rahatça silkerek, "Ayrıca çok tuhaflar," diye itiraf ediyor. Sahiplenici bir kolunu Sera'nın omuzlarına doluyor ve onu kendi tarafına doğru çekiştiriyor. Onun kardeşi olduğunu biliyorum ama bu görüntü karşısında göğsümde bir gümbürtü patlıyor. "Şiddete olan eğilimleri olmasa onlara hippî derdim. Ağabeyimiz Caleb, Addams ailesinin kravat boyalı versiyonu olduğumuzu söylüyor."

"Bu izlerin çoğu geçen gün annemle yaptığımız kırbaç alıştırmasından." Yüzünü buruşturuyor, ipeksi saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Lanet olası kırbaçtan nefret ediyorum. Bıçaklar mantıklı ama kırbaçlar? Ne anlamı var ki?"

Mavi gözleri, gülümsemesine rağmen, sonunda benimkilerle temas ettiğinde düz ve donuk, ancak saçlarını döndürmesi, rahatsızlığının kendine izin verdiği tek dış göstergesi.

"Ailenin sana sahip çıkması güzel bir şey," diyorum küçük bir gülümsemeyle, yine de *kırbaçlarla* oynaması konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Ne olursa olsun, kendini koruyabildiği aşikâr ve kalbimde bir parça gurur ve hayranlık oluşuyor.

"Kendini koruyabileceğin anlamına geliyor," diye huysuzca cevap veriyor Gage, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çatarak elbisesinin izleri örttüğü yere bakıyor. "Yine de o yaralara daha iyi bakmalısın. Aksi takdirde enfeksiyon kapacaklar."

"Bana başka neler yapabileceğini göstermelisin," diye neredeyse yalvarıyor Tristan, spor ayakkabılarının parmak uçlarında zıplayarak. "Giydiğin başka bir şeyle beni öldürebilir misin?" Korkudan ziyade, sanki tüm sırlarını keşfedebilecekmış gibi bakışlarını onun üzerinde gezdirirken kelimeler hevesli.

Sera, mavi gözleri kocaman açılmış, yanakları renkten renge bürünmüş bir halde hepimize bakıyor.

Kardeşi onu tutmasaydı, sakın kabullenişimiz karşısında kendini yere bırakabilirdi. Gözlerinden okunan çıplak umut kalbimi sızlattı. Bu kadar endişelendiği şey bu muydu? Ailesinin tuhaf olduğunu öğrendiğimizde ona sırtımızı dönmemizden mi? Ona dövüş ve silah becerileri öğrettiklerini?

İnsanların çocuklarına dövüşmeyi öğretmesinin alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum, ama doğaüstü topluluklar arasında bu garip bir şey değil. Herkese öğretildiği anlamına gelmiyor. Tristan kesinlikle öğretilmedi, ben de öğretilmedim ama bazı aileler çocuklarını eğitirlerse istedikleri yarattığı elde etme şanslarının artacağını düşünüyorlar.

Moronlar.

İçimizden çıkarılan ve süper güçlerimizi öne çağıran sihir, bazı insanların görüşlerine göre kişiliklerimize, ruhlarımıza dayanır. Hiçbir eğitim, çalışma, ceza, yalvarma veya tehdit ne olacağımızı garanti edemez.

Çoğu insan benim utangaç ve çalışkan yönümle bir siren, hatta tek boynuzlu at olmamı bekliyordu. Ancak o zamanlar hayatımda çok az kişi öfkemi görmüştü. Benim alterim kadar cesurca parlıyor ve kıvılcımlar saçıyor. İşte bu

Büyünün neye bağlandığını ve yeteneklerimin neden bu kadar zor olduğunu.

Ateş tüketmeyi, serbest bırakılmayı, etrafımda yok etmek ve büyütme için bir şeyler aramayı talep ediyor, tıpkı onu sıkı bir tasma altında tutmazsam öfkem gibi.

Yine de, daha önce olduğu gibi, bu tasma zaman zaman kayıyor.

"Sen... sen gerçekten bu konuda iyi misin?" Kardeşinin yanına yaslanıp hepimizi izlerken sesinde hafif bir titreme beliriyor.

"Elbette öyleyiz güzelim. Bunu kanıtlamak için beni tekrar bıçaklamana bile izin veririm." Tristan kaşlarını oynatıyor ve Sera homurdanarak gözlerini deviriyor, gerginlik onu aceleyle terk ediyor.

"Bu arada cevabım evet," diyor ona, dudaklarının köşesi hınzır bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Tristan, Gage'e geniş gözlerle bakarken neredeyse kendi ayağına takılıyordu. "Beni tekrar bıçaklamak mı istiyorsun?"

Bana mı öyle geliyor yoksa sesi garip bir şekilde tahrik mi oldu?

Kahkahası göğsümdeki sıcaklığın parlak bir aleve dönüşmesine neden oluyor, içimi hafifçe başımı döndürecek kadar yakıyor. "Bunu aklımda tutacağım. Yani, evet, başka silahlarım da var."

Tristan ona doğru koşuyor, Maddox ve onun etrafında dönüyor, parmağıyla çenesine vurarak kızın nereye bir şeyler sakladığını anlamaya çalışıyor. Mücevherlerinin bir silah olduğunu asla tahmin edemezdim, bu yüzden ne kadar ararsa arasın bir şey bulacağından şüpheliyim. Kız bunun için fazla kurnaz.

Devyn sırtıtarak ondan uzaklaşıyor ve bisikletine yaslanıyor. "Eminim bende daha fazlası vardır."

Maddox homurdanır. "Enayi bahsi. Birincisi, o bir piliç, daha çok saklanacak yeri var." Sera tereddüt etmiyor, kafasının arkasına vurmak için uzanıyor, ama o sanki hiç vurmamış gibi devam ediyor

onu yumrukladı. "İki, sana tüm saklandığı yerleri gösterecek kadar aptaldır ve cüce olabilir ama aptal değildir."

"Seni bıçaklayacağım," diye tehdit ediyor, bize tatlı bir gülümseme sunmadan önce kardeşine ters ters bakıyor. "Benim için endişelenmeniz çok hoştu ama ciddinden, ben iyiyim. Genelde aldığımın daha fazla hasar veririm. Kırbaçlar sadece serttir."

Eminim Xander'ın konuşma isteği dilinde dans ediyordur, ona kırbacın tam olarak nasıl kullanılacağını göstermeyi teklif etmek istiyordur. Gölgeleyle ölümcüldür ve kızın gölgelerinde ustalaşmaya çalıştığını bilmek içgüdülerini çılgına çeviriyor olmalı. Gözlerinde dans eden pırıltıya ve ince bir şekilde birbirine bastırılmış dudaklarına hızlı bir bakış, doğru yolda olduğumu garanti ediyor.

"Arkadaşlarınızın hepsinin erkek olmasını onaylamıyor olabilirim ama artık vücutlarını kül suyunda eritmek zorunda kalırsak bunun kendi hataları olduğunu biliyorlar." Maddox'un sözleri şakaydı ama hepimize bakarken gözleri sertti.

"Kapa çeneni, Madd."

"Ah, Sparkle, bıçakladığın adamın cesedini temizlemene yardım etmek için bunca yolu geldikten sonra böyle davranma."

"Sparkle?" Sera'ya hayranlıkla gülümseyen Tristan'ın sesi kahkahalarla boğuluyor.

"Kaç Madd. Hızlı koş," diye emrediyor ve sırt çantasının sapı olduğunu düşündüğüm ama görünüşe göre başka bir bıçak olan şeyi çıkarmadan önce.

Bıçaklanması neden bu kadar seksi?

Maddox hiç tereddüt etmeden otoparka doğru atılıyor ve Sera da hemen peşine takılıp onu kovalarken yüksek sesle küfrediyor. Bu açıdan, arabaya ulaştıklarında ayaklarını altından çektiğini ve kıvrımlı bıçağı parmaklarının arasında döndürüp çantasına yerleştirdiğini görebiliyorum.

"Belki bazı süperlere karşı koyabilir," diye mırıldanıyor Gage boş boş, Maddox'u azarlamasını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Belki," diye kabul ediyorum.

Kesin olarak bildiğim tek şey, bu okul yılının şimdiye kadarki en sevdiğim yıl olacağı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SERAFINA

T

Günün ilk dersine doğru ilerlerken adımlarımda bir ağırlık hissediyorum.

Çocuklar.

Benden nefret etmiyorlar. Benim bir ucube, ezik ya da eski kasabamdaki çocukların bana taktığı diğer isimlerden biri olduğumu düşünmüyorlar. Aksine, sanırım... Sanırım beni gerçekten seviyorlar.

Ben.

Bıçakları aksesuar olarak takan ve bir cesetten nasıl kurtulacağınızı tam olarak söyleyebilen kız.

Midemde kelebekler uçuşuyor ve yüzümde belirlemek isteyen kız gülümsemesine engel olamıyorum.

Önceki okulumda hiç arkadaş grubum yoktu. İnsanlar sağlık sorunları olan zavallı kızdan mı, onun iki zorba erkek kardeşinden mi yoksa bu "zavallı kızın" sizi on saniye içinde sırt üstü yere düşürebileceği gerçeğinden mi korkuyorlardı bilmiyorum ama beni ziyaret etmek için sıraya giren bir talip filom yoktu. Kızlar benden uzak dururdu ve erkekler bakışlarımla karşılaştıktan sonra hemen benden başka her yere bakarlardı.

Ama burada.

Burada görüldüğümü hissediyorum.

İnanılmaz derecede baş döndürücü, sarhoş edici bir his.

"Neden böyle kocaman gülümsüyorsun, düğün çiçeğim?" diye soruyor sinsi bir ses, kelimeler bir balonun şişirilip patlatılmasıyla noktalanıyor. Buradaki ilk günümde tanıştığım Avril ile yüz yüze geldiğimde dudaklarım aşağı doğru kıvrılıyor. Daha önce de olduğu gibi, kısa siyah saçları ona şık, neredeyse punk bir görünüm veriyor ve gri gözleri yapay ışıktaki çakmak çakmak çelik parçalarını andırıyor. Benzer renkte bir ceketin altına siyah bir tişört giyiyor ve pantolonu kot yerine bir tür deriden yapılmış.

Dürüst olmak gerekirse, çok fena.

"Avril, değil mi?" Ona doğru ilerleyerek soruyorum. Gözleri yüzümde daralırken bir baloncuk daha patlatıyor.

"Sara, değil mi?" Dudaklarında dans eden kibirli bir sırıtışla ses tonumu taklit ediyor, ama nedense... Onun alaycılığı beni üzmüyor. Bunu kelimelerle nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama kendi yüzümde de cevap niteliğinde bir sırıtmanın oluştuğunu hissediyorum.

"Sera, ama sanırım bunu biliyorsun."

Duvardan uzaklaşırken içten bir kahkaha atıyor. "Ee... ilk günün nasıl geçti? Gördüğüm kadarıyla şimdiden emrinize amade bir ateşli kızlar ordusu kurmuşsunuz."

Şimdi bıkkınlıkla gözlerimi devirirken gülme sırası bende. "Seksi kızlar ordusu mu? İnsanlar böyle mi söylüyor?"

İnce omuzlarını silkiyor, dili dudak halkasıyla oynamak için dışarı fırlıyor. Her zaman kendime bir tane almak istemişimdir ama tarzıma nasıl uyacağından emin değilim. Belki yaşlanıp pembeyi ve elbiseleri benim kadar sevmeyi bıraktığımda... Tamam, sanırım bu asla bir dudak halkası alamayacağım anlamına geliyor.

"*Ben de* bunu söylüyorum." Gülümsüyor ve elindeki sırt çantasının askısı. "Burada önemli olan tek fikir benim." Koridorun ilerisinde biri ona seslenir ve o da

başını yabancıya doğru çevirdi. "Gitmem gerek ama ordunuzla iyi eğlenceler." Arkadaşlarına doğru uzaklaşmadan önce parmaklarını el salları gibi salladı.

Homurdanıyorum ve başımı yavaşça iki yana sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, aslında Avril'den hoşlanıyorum. Onun kuru, alaycı mizahı canlandırıcı ve esprili şakalaşmalarımızdan keyif alıyorum. Gerçekçi davranıyor ve ben de buna saygı duyuyorum... Yine de bana çocuk demesine karşı hâlâ küçük bir kin besliyorum. Kısa boyluyum ama çok klasım. Kükrediğimi duyun.

"Vay canına." Candy koridorda yanıma geldi, dudakları sanki az önce ekşi bir şey yemiş gibi büzülmüştü. "Onunla arkadaş olduğunu bilmiyordum."

"Avril ile mi?" Kaşlarımı çatarak açıklığa kavuşturmak için soruyorum.

Candy gergin bir şekilde uzun kahverengi örgüsünün ucuyla oynuyor, vereceği yanıtı düşünüyor gibi görünüyor. Öğrenci kalabalığı arasında ilerlerken göz ucuyla onu izliyorum.

"Sadece..." Başını iki yana salları. "Boş ver." Gözleri bana odaklanmadan önce kalabalığı inceliyor. "Erkek arkadaşların nerede?"

"Muhtemelen ilk saatlerinde," diye cevap veriyorum.

Foster, Gage ve Tristan ilk derslerine gitmek için benden çoktan ayrıldılar, ancak üçü de benimle Ekonomi'ye kadar yürümek için ısrar etti. Aptallara zor durumdaki bir genç kız olmadığımı ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi hatırlattım. Benimle yürümelerine ihtiyacım yoktu, özellikle de ilk dersi birlikte paylaştıkları ve kampüsün diğer tarafında olduğu için.

Onları şimdiden özlemem yanlış mı?

Evet, evet öyle olduğuna karar verdim. Bu yabancılara bağımlı olmaya başlayamam, özellikle de benim hakkımdaki gerçeği bilmiyorlarsa. Durumum hakkındaki gerçeği.

Yine de, birkaç saat sonra onları öğle yemeğinde göreceğimi düşündüğümde göğsümde acı verici bir çarpıntı oluşuyor. Acı verici, çünkü ben

Bu tepkinin normal olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman bir erkeğe -ya da duruma göre birden fazla erkeğe- bayılacak bir kız olmadım, ama onlardan biri bana doğru hoş bir gülümseme gösterdiğinde kendimi *bayılırken* buluyorum.

Belki de onları tekrar bıçaklamalıyım. Bıçaklamak her zaman sorunlarımı çözüyor gibi görünüyor.

"Dünyadan Sera'ya." Candy elini yüzüme doğru sallıyor, ben de ona göz kırparak düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana dönüyorum.

"Ha?"

İfadesini düzeltip bir elini dirseğıme koymadan önce yüzü kaşlarını çatmış gibi bir hal alıyor. "Dün Bay Grayson'la özel dersiniz nasıl geçti?" Umursamaz, neredeyse kaygısız görünmeye çalışıyor ama sözlerinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik var. Çenesindeki tik dikkatimi çekiyor.

Onun sorunu ne?

"İyiydi." Manikürlü elini kurnazca kolumdan çekmeye çalışıyorum. "Dersi anlamama gerçekten yardımcı oldu."

Onu çıplak hayal etmediğim zamanlarda tabii.

Konu bu mu? Candy öğretmen için ateşli mi? Bu düşünce bile neredeyse gülünç, ama aynı şekilde hissetmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Ne diyebilirim ki? Güzel kıyafetler giyen erkeklere bayılırım.

Cady burnunu çekiyor ve bir kez daha uzun örgüsünün uçlarıyla oynuyor. "*Seanslarımızın...* canlandırıcı olduğunu biliyorum." "Seanslar" derken neyi ima ettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Ancak Bay Grayson'ın sınıfta ondan nasıl uzak durduğunu, elini koluna koyduğunda ya da göğüs dekoltesini göstermeye çalıştığında yüzünün tiksintiyle nasıl buruştuğunu görmek için dahi olmaya gerek yok.

Yine de koridorda ilerlerken Candy'ye bunların hiçbirini söylemiyorum. "Oh?" Ses tonum onunki kadar konuşkan, ama onunkinden farklı olarak bunun bir rol olduğunu anlaması mümkün değil. Rahatsız edici durumlarda maske takma sanatını mükemmelleştirdim.

"Xander..." Kıkırdıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. "Ona Xander dememi söyledi. Senin için muhtemelen Bay Grayson'dır." Nedense onu yere serme ihtiyacı hissediyorum. Ya da bıçaklamak. Ama bu sabah zaten birini bıçakladığımı düşününce, bunun iyi bir fikir olmadığını anlıyorum. Davranışınız sorunlu görülmeden önce yirmi dört saat içinde ancak bu kadar çok insanı bıçaklayabilirsiniz. "Her neyse, o harika bir öğretmen. Akılla yapabildiği şeyler inanılmaz."

Bir kez daha, "akıl" kelimesinin bilmek istemediğim bir şey için kullanılan bir örtmece olduğu izlenimine kapıldım. Sadece bunun doğru olmadığını içten içe bildiğim için değil, aynı zamanda birisi onun yalanlarına inanırsa Xander'ın başı büyük belaya girebilir.

Tanıdık bir altın sarısı saç dikkatimi çekerken pişman olacağım bir şey söylememek için dudağımı ısırıyorum.

Tanrı'ya şükür.

Kendimi affettirmek için bir nedenim olduğu için minnettarım, kendimi Candy'nin sarmalından kurtarıyorum ve usulca gülümsüyorum.

"Arkadaşıma merhaba diyeceğim," diyorum ve o da dikkatimi neyin çektiğini görmek için bakışlarımı takip ediyor. Kaşları çatılıyor ve ayağını beyaz muşamba döşemeye vurmaya başlıyor.

"Artık Kian'ın hareminin bir parçası mısın?" Burun delikleri sanki keskin bir koku almış gibi parlıyor.

Ben.

Ben keskin kokuluyum.

"Um..." Ona bakıyorum, davranışları karşısında tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. Neden bu kadar yargılayıcı davranıyor? Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama onun arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ya da en azından arkadaş olmaya yakındık.

"Sadece bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm." Candy omuzlarını silkiyor, mavi kazağı kolundan aşağı kayarak pembe sütyen askısını ortaya çıkarıyor. Düzeltmek için elini bile kaldırmıyor ve içimden bir ses bunun sebebinin Bay Grayson'ın sınıfına gidiyor olması olduğunu söylüyor.

Öfke damarlarımı dolduruyor, karanlık ve yakıcı, ama yüzüm duygusuz, kapalı, hiçbir şey hissetmeden kalıyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ya da onun hakkında." Parmağımı şu anda beş kızla konuşmakta olan Kian'a doğru uzatıyorum. İçlerinden biri omuzlarına masaj yapıyor gibi görünürken, diğer dördü de bir grup kendini kaptırmış köpek gibi etrafına üşüşüyor. Yardım edemiyorum ama gözlerinin acıyla kaplandığını fark ediyorum. O kadar çok acı çekiyor ki midem kasılıyor ve kendini yere bırakmakla tehdit ediyor.

Neden bu kadar üzgün?

Neden kimse ona bir şey söylemiyor?

Candy birkaç adım geri çekilmeden önce bana gözleriyle buluşmayan zayıf bir gülümseme sunuyor. "Seninle sınıfta buluşuruz." Kahverengi örgüsü arkasında sallanırken gitti.

Az önce ne olduğunu tam olarak anlayamadan başımı yavaşça sallıyorum, sonra bir kez daha Kian'a odaklanıyorum...

Ancak gözlerini çoktan üzerimde buldum, bakışlarının kasırga gücünü serbest bıraktı. Ona ürkek bir gülümseme ve el sallama teklif ettiğimde içimi bir sıcaklık kaplıyor. Kendi gülümsemesi yavaşça geliyor, fazlasıyla güzel yüzünde yabancı gibi görünüyor, ama ortaya çıktığında kendimi nefes nefese buluyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, içimden bir buz parçası geçiyor, bu gülümsemenin bir ürünü.

Aman Tanrım. Bu gülümsemeye toplum içinde izin verilmemeli. Ya da herhangi bir yerde, gerçekten. Her yerdeki kızlar böyle bir gülümsemenin muhatabı olmak için çırılçıplak soyunurlar. Etrafımdaki dünya, güneşin parlaklığının yanında bir el feneri gibi kalabilir.

Yaklaştıkça gülümsemesinden etkilenen tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Yanındaki beş kızın hepsi kıkırdıyor, yüzleri kıpkırmızı, gözleri zevk ve şehvetle parlıyor.

"Sınıfa yürürken sırt çantanı ben tutarım Kian," diyor güzel bir esmer, geniş göğsünü dışarı çıkararak.

"Hayır! Ben yapmak istiyorum." Bu sözler, alt dudağı somurtarak dışarı taştan iri memeli bir sarışından geliyor. Parmaklarını Kian'ın koluna dayıyor ve sahte kirpiklerini ona doğru sallıyor. "Bana söz verdin, bebeğim."

"Sırt çantanı şimdi o tutuyorsa, sonra ben tutmak istiyorum," diye karşılık veriyor üçüncü bir kız. Bu kız minyon tipli ve Asyalı, siyah saçları mükemmel bir şekilde düz tutamlar halinde sırtından aşağı dökülüyor.

Kian sonunda dikkatini benden çekip hepsine sıkı bir gülümseme sunuyor. Gözlerine ulaşmıyor.

"Hanımlar, neden bunu daha sonra tartışmıyoruz?" Kısık sesi etrafımda duman gibi kıvrılıyor. "Ben gerçekten-"

"Kian, en çok beni seviyorsun, değil mi?" diye soruyor dördüncü bir kız, alt dudağını şişirerek.

Asyalı kadın gözlerini devirerek, "Hayır, en çok beni seviyor," diye karşılık veriyor.

Esmer kız alay ediyor. "Seni kaç kez diliyle boşalttı?"

"Sadece meme uçlarımla oynayarak beni boşaltabilir," diyor koca memeli sarışın, göğsüne pençe atarak.

Kian çaresiz gözlerini bana çeviriyor, yüzü anormal derecede solgun ve boğazımı temizliyorum.

Beş kadın da bana doğru dönüyor, yüzlerinde aynı kaşlar var.

"Merhaba çocuklar!" Kian'ın gri gömleğinden bir avuç yakalayana kadar ilerliyorum. Hâlâ deli gibi gülümseyerek, onu taciz eden kızlar ordusundan uzaklaşmaya zorlayana kadar çekiştiriyorum. "Kian'a İngilizce ödevimizle ilgili bir soru sormam gerekiyor."

"Sen de kimsin lan?" diye sorar koca memeli sarışın hırlayarak.

Kian'ı sürüklemeye devam ederken omzumun üzerinden dalgınca, "Vermeye devam eden kış," diye sesleniyorum. Ve sonra, kendime engel olamadığım için, tek parmağımı kışma götürüyorum ve cızırtılı bir ses çıkarıyorum.

Kian şaşkın bir kahkaha atar.

Arkamda, konuşmalarını duymamaya çalışsam da kadınların homurdanmalarını duyuyorum.

"Daha dün onu Tristan'la flört ederken gördüm."

"Gage'in onunla nasıl birlikte olduğunu gördün mü?"

"Beni korkutuyor."

"Gage mi? Evet, korkunç biri. Ama çok seksi." "O bir fahişe olmalı."

"Öyle birine benziyor. Yani, kim her gün okula elbise giyerek gider ki?"

Kıkırdıyorlar, önceki düşmanlıkları unutulmuş gibi görünüyor, ama sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Bunun yerine, sahip olabileceğim tüm özgüveni taklit ediyorum ve koridorda yürürken çenemi yukarı kaldırıyorum.

Hâlâ deli gibi Kian'ın gömleğini tuttuğumu fark etmem tam bir dakikamı alıyor.

"Aman Tanrım." Onu hemen bırakıyorum ve tutuşumun geride bıraktığı kırıksıklıkları düzeltmek için göğsünü beceriksizce sıvazlıyorum. "Seni böyle hırpalamak istememiştim."

Sağ yanağındaki tek bir gamzeyi ortaya çıkaran başka bir silahsız gülümsemeyle parlıyor. Gözleri okulun parlak ışığında parıldıyor ve ben de gözlerinin kenarındaki koyu yeşile dikkat etmeden edemiyorum. Gerçekten yakışıklı bir adam, çok yakışıklı. Ona yaklaştıkça kalbim güm güm atıyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyerek ellerini ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. İlk saat için uyarı zilinin çalmasına bir dakikadan az bir süre kalmışken koridorlar ıssız. Geç kalacağım ama umurumda değil. Belki Bay Grayson geç kalmamın bu sabahki "bıçaklama" olayıyla bir ilgisi olduğunu düşünür.

"Rahatsız görünüyordun." Omuzlarımı silktim. "Ama bu beni ilgilendirmez."

Ama bunun benim işim olmasını istiyorum. Nedenini sormayın ama Kian'a karşı korumacı hissediyorum. Belki de onun üzüntüsünü kendimde gördüğüm içindir. Ve gözleri muhteşem olsa da, kalbimi kıran bir acı ve yalnızlık dünyasını barındırıyorlar.

"Hayır, sorun değil." Bir elini dalgınca saçlarının arasında gezdiriyor ve ben de bu sessizlik anından faydalanarak en yakındaki dolaba yaslanıyorum. Yanıma yaslanana kadar yer değiştiriyor, bir omzunu metale dayarken bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor. "Ben sadece..." Nefesini üflüyor, gözleri donuklaşıyor. "Hiç karşılaşman gereken beklentilerin varmış gibi hissettiğin oluyor mu? Ve eğer onları karşılayamazsan, başarısız oluyorsun? Sanki dünya seni tek bir şey olarak görüyor ve sen de onların seninle ilgili imajına uymak zorundaymışsın gibi?" Omuzlarındaki kaslar o kadar gergin görünüyor ki, fiziksel olarak kasılıyorlar. "Kahretsin, hiç mantıklı konuşmuyorum, değil mi?" Kuru, mizahsız bir kahkaha atıyor.

"Hayır!" Söylemek için acele ediyorum. "Çok mantıklı konuşuyorsun. Tamamen anlıyorum."

"Öyle mi?" Dikkati dağılmış bir şekilde ensesini kaşıyor ve bir kez daha göz temasından kaçınıyor. "Bak, bütün bunları senin üzerine yıkarken ne düşünüyordum bilmiyorum. Beni tanıımıyorsun-"

"Kian, lütfen." Elimi nazikçe koluna koyuyorum ve ona güven verici bir gülümseme gönderiyorum. "Sana söz veriyorum, yargılamıyorum." Daha sonra ne söyleyeceğimi düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. "Muhtemelen bunu zaten tahmin edebiliyordundur ama ben... biraz tuhafım. Eski kasabamda diğer tüm çocuklar tuhafliklarım yüzünden benimle dalga geçerlerdi."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor ve damarlarımda bir sıcaklık patlaması yaşıyorum. "Sen gerçekten çok havalısın." Başını eğdi. "Ve gerçekten güzelsin."

Kalbim mi? Evet, göğsümde küçük bir jig yapıyor, ponponlar ve parıltılı toplanla tamamlanıyor.

"Bence sen de gerçekten çok havalısın." Ona utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor. Ama bu gülümseme sonraki sözlerimle birlikte azalıyor. "Ve sadece şunu söylemek istiyorum... Tamam bak, haddimi aşıyorsam özür dilerim ama gerçekten çok mutsuz görünüyorsun." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkiliyorum, onu bir şekilde kırdığımdan korkuyorum. Aksine, kafası daha da karışmış görünüyor, kaşları yanan gözlerinin üzerine düşüyor. "Neden seni mutsuz eden insanların etrafındasın? Belli ki rahatsız olduğun halde neden o kızların sana dokunmasına izin veriyorsun? Haddimi aşıyorsam tekrar özür dilerim ama... Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum."

Gözlerinde bir sürü duygu yanıp sönüyor, hepsi de benim çözemeyeceğim kadar hızlı. Uzun bir süre sonra yutkunuyor ve bakışlarını indiriyor. "Bunu daha önce kimse fark etmemişti."

"Neyi fark ettin?" Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, gerçekten duyabileceğinden korkuyorum.

"Acı içinde olduğumu." Yavaşça bakışlarını kaldırıyor ve gözlerindeki ıstırap, kendi ruhumun kırık parçasını çağıran alevli bir fener gibi.

"Özür dilerim. Ben sadece-"

"Bayan Jenkins. Bay Brummer." Dogmatik ses, kafalarımızı koridorda sinsice yürüyen kadına doğru çevirmemize neden oldu. Onu Matematik öğretmenim Bayan Henshaw olarak tanıdım. Bize dik dik bakarken gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. "Neden sınıfta değilsiniz? Uyarı zili beş dakika önce çaldı."

Lanet olsun. Patladığını bile duymadım.

"Özür dilerim Bayan Henshaw," diyorum. "Hemen yola çıkıyoruz."

"Öyle olduğunu görüyorum." Sanki beni dersten alıkoyduğu için onu suçluyormuş gibi başını çevirip Kian'a yakıcı bir bakış fırlatıyor. "İkiniz de sınıfa gidin."

Umutsuzca Kian'a bakıyorum. Nedense bu konuşmayı bitirmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bunu yapmamız çok önemli gibi görünüyor. Sanki aramızdaki bu tomurcuklanan bağ, her an ikiye ayrılmaya hazır, zayıf, ince bir ipmiş gibi.

Kian'ın maskesinin tekrar yerine oturduğu, kırılğanlığının yerini çekiciliğe bıraktığı o anı görüyorum. Pelüş dudaklarını tek kelimeyle güzel bir gülümseme kaplıyor ve orta yaşlı öğretmenimize doğru yöneltiyor, ancak gözleri perili umutsuzluğunu tam olarak kaybetmiyor.

"Yola çıkıyorum, Bayan H." Adam kadına göz kırptıyor ve yemin ederim kadın telaşlanıyor, yanakları pembeleşiyor.

"Kian..." Ne söylemek istediğimden bile emin olmadan başlıyorum.

Elini umursamaz bir tavırla havada sallıyor ama dönüp bana bakmıyor. "Seninle konuşmak güzeldi, Sera. Sonra görüşürüz."

Ve bir anda gitti.

Ruhumun küçük bir parçasını da yanında götürdü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"S çağ! Bekle!"

Dolabımın üzerine eğildiğim yerden başımı kaldırdığımda Foster'ın bana doğru koştuğunu görüyorum, Gage de peşinde. Yeni aşkı hakkında durmadan gevezelik eden Candy ağzını kapatıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Selam çocuklar," diyorum onlara doğrulurken. Günün bu saatinde koridor neredeyse bomboş, öğrencilerin çoğu çoktan okul otobüslerine binmiş ya da evlerine gitmiş.

Bugün dersler özellikle yorucu geçti. Calculus dersinde başarısız olduğum bir sınav vardı ve Dünya Tarihi dersinde de belirli konularla ilgili ödevler verildi. Çin'i 1800'lerde aldım - hakkında çok az şey bildiğim bir şey. Aslında, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konu.

Eğlenceli zamanlar. Eğlenceli zamanlar.

"Seni zamanında yakaladığımız için mutluyum," diyor Foster nefes nefese. İşaret parmağıyla gözlüğünü burnuna doğru itiyor ve bana sırtıtıyor. Arkasındaki Gage sadece selamlamak için homurdanıyor.

"Şey... Ben çıkıyorum, Sera," diyor Candy, sesinde küçük bir titreme var. Gözleri Gage ve Foster arasında gidip geliyor, çenesindeki bir kas seğiriyor. Başka bir şey söylemeden

topuklarının üzerinde döner ve kahverengi örgüsü arkasında sallanarak uzaklaşır.

"Bu çok garipti," diyorum, kaşlarımı birbirine çatarak onun geri çekilişini izliyorum.

Ve kaba.

Foster, onun kendisini ve Gage'i açıkça reddetmesinden rahatsız olmamış gibi görünerek, "Onu görmezden gelin," der.

Gage olumlu bir homurtu çıkarıyor, kurnaz gözleri neredeyse beni değerlendiriyormuş gibi bir tavırla üzerimde geziniyor. Bir süre sonra sırt çantasına uzanıp bir çikolata çıkardı ve elime tutuşturdu.

Bir an için şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Beynim iki alevli arabanın arasında kalmış, dumanı tüten bir enkaz. Şu anda kafamın içinde dumandan başka bir şey yok.

Sessizliğimden rahatsız olmuş gibi bana ters ters bakmaya devam edince parmaklarımı çikolatanın etrafına doluyorum.

"Nedir bu?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Adam bana ikinci kez çikolata veriyor. Bir çeşit çikolata fetişi falan mı var?

"Kan şekerinin düşmesini istemiyorum," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatıyor. Ama bu kaş çatmanın beni korkutup kaçıracağını sanıyorsa fena halde yanılıyor. Dürüst olmak gerekirse, Gage'in karanlık giysiler içindeki kocaman bir oyuncak ayıdan başka bir şey olmadığına inanmaya başlıyorum. Belki de gotik bir oyuncak ayı. Öyle bir şey var mı? Olmalı.

"Nereden bildin...?" Başımı iki yana sallayarak devam ediyorum. Kafeteryada Tristan'a tıbbi sorunlarını benimle paylaşmak zorunda olmadığını söylerken düşük kan şekeriyle mücadele ettiğimden bahsetmiş miydim? Hatırlamasam da söylemiş olmalıyım.

"Ye," diye homurdanıyor Gage, kaşlarını çatarak yüzündeki çizgileri daha da belirginleştiriyor.

"Biliyor musun," diye başıyorum çikolatayı açarken, "böyle kaşlarını atmaya devam edersen kalıcı kırışıklıkların olacak. Ve büyükanne yznle istediğın kadar korkutucu olabileceğini sanmıyorum."

Gage'in kaşları atılırken Foster bir kahkaha atıyor.

"Ben kaşlarımı atmam," diyor bana. "Tabii ki yapmazsın," diye şarkı söylüyorum.

Sırt çantamı toplamayı bitiriyorum ve o sefil dolabı çarparak kapatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu lanet dolabı bir levyeyle parçalamak istiyorum. Okulda neden bu kadar erişilmez dolaplar var? Hangi iblis bu tasarımdan sorumluydu?

Sırt çantamı omuzlarıma atamadan, kaba nasırlar bileğimi sarıyor ve çantayı elimden alıyor. Şaşkınlıkla Gage'e bakıyorum, kaşlarımdan biri kalkmış ve dudaklarımda bir karşılık var, ama o bana sadece "Tartışmaya cesaretin var mı?" diyen bir bakış atıyor.

Ohhh. Meydan okuma kabul edildi.

Ben daha ağızımı açamadan Foster parmaklarımızı nazikçe birbirine geçiriyor ve beni koridorun sonuna doğru götürmeye başlıyor. Tüylerim diken diken olurken midemde kelebekler uçuşuyor. Kızarıyor muyum? Lütfen bana kızarmadığımı söyle. Eğer kızarırsam kendimi gözümden bıaklayabilirim.

Her iki durumda da, Gage'in sırt çantamı taşıması konusundaki tartışmaları etkili bir şekilde durdurmayı başardı. Bu çok daha iyi.

"Nereye gidiyoruz?" Foster beni okuldan sonra özel ders aldığım Xander'ın ofisinin *aksi* yönüne doğru çekerken, sesimden eğlence damlıyor. Gage'in bana verdiği çikolatadan bir ısırık alıyorum ve neredeyse oracıkta orgazm oluyorum. Yine de haklıydı. Bana çikolatayı vermeden önce, titrediğimi ve başımın döndüğünü hissedebiliyordum.

söyleyebildi. Belki de bu tür şeyler için altıncı hissi vardır? Ya da belki de *Hansel ve Gretel*'deki cadı gibi beni şişmanlatıp yemek istiyordur...

Çocuklar konuşurken çikolatanın kalanını mideye indiriyorum.

Okulun çeşitli sahalara açılan arka kapısına ulaştığımızda Foster, "Tristan'ın bugün futbol maçı var," diye açıklıyor. Gage kapıyı açmak için önüme geçiyor ve bir anda Michigan'ın Eylül sıcaklığının bombardımanına tutuluyorum. Yemin ederim buradaki hava kış soğuğu ile bunaltıcı sıcak arasında gidip geliyor. Arası yok.

"Özel dersim var," diye belirtiyorum gülümseyerek. "Ve okuldaki ikinci günümde Bay Grayson'ı kızdırmayı göze alamam."

Gage arkamdan alay ediyor, ama beklentiyle cevap veren Foster oluyor. "Aslında maça kendisi geliyor," diye açıklıyor. "Seninle olan özel ders seansını iptal etmemesine şaşırdım."

"Belki de sadece benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyordur," diyorum saçımı dramatik bir şekilde savurarak. Gage arkamdan bir kahkaha atıyor ve ben de arkamı dönmeme bile gerek kalmadan onun kaval kemiğine bir tekme atıyorum. O kahkaha hemen acılı bir hırıltıya dönüşüyor. Foster kıkırdarken "Tüh," diye kestirip atıyorum. "Ayağım kaydı."

Sert eller yanlarımı kavıyor, ama ben karşı koyamadan parmakları kaburgalarımda ve karnımda yukarı aşağı koşuyor.

Beni gıdıklıyor.

Bu herif beni *gıdıklıyor*.

Birileri bunu kanla ödeyecek.

"Gage!" İçimde kahkahalar yükselirken ciyaklıyorum, parmakları özellikle gıdıklayıcı bir nokta buluyor. Beni göğsüne doğru çekerken çam kokusu etrafımı sarıyor, parmakları hâlâ yanlarımda geziniyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi lezzetli bir hırıltıya dönüşüyor. "Ellerim kaydı."

"Beni gıdıklamayı bırakmazsan yüzün asidin içinde kayacak!" Kahkaha patlamaları arasında tehdit ediyorum. Sırıtan Foster'a doğru dönerek elimi uzatıyorum ve dramatik bir şekilde fısıldıyorum, "Kurtar beni!"

Yüzünde daha önce hiç görmediğim sinsi bir gülümseme beliriyor ve göğsünü kabartıp alçak, erkeksi bir ses tonuna bürünüyor. "Bırak onu, seni huysuz canavar!"

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Bu bir çeşit rol yapma oyunu mu? Prens, canavar ve şövalye mi?"

"Bu denklemde ben hangisiyim?" Çimenli futbol sahasına doğru ilerlerken Foster soruyor.

"Prens tabii ki," diyorum hafifçe. "Ben şövalyeyim. Ama dürüst olmak gerekirse, sizin sapıkça rol yapma oyunları ile ilgilendiğinizi bilmiyordum..."

Gage gülmekten titrerken Foster kızarır.

Gage kulağıma, "Senden hoşlanıyorum," diye gürlüyor ve içime lezzetli bir heyecan yayılıyor. İçimden bir ses pek çok insandan hoşlanmadığını söylüyor, o yüzden ben de buna dahil olduğum için onur duyuyorum.

Görünüşe göre antrenman resmi stadyumda yapılmayacak. Bunun yerine oyuncular antrenman sahasında ısınıyor, tribünler de saha kenarına yerleştirilmiş. Oyuncular arasında Tristan'ı arıyorum ama onun kahverengi saçlarını görmek yerine parlak altın rengi saç tellerini görüyorum.

Kian sahanın kenarında duruyor, kaskı koltuk altında, koçun söylediklerini dinliyor. Dar pantolonu ve formasının içindeki görüntüsüne hayran olmamak elde değil, kasları net bir şekilde sergileniyor.

Bir kez başını sallamasını, kaskını kafasına geçirmesini ve ardından sahaya koşmasını izliyorum. Hemen bir düzine kız onun adını haykırmaya başlıyor, metal tribünlerde oturdukları yerden pankart ve dövizler sallıyorlar.

Gage alay ederek ellerini bedenimden çekip uzaklaşıyor, Foster ise gözlerini deviriyor. Zavallı çocuk içten içe ölürken onlara Kian'dan neden bu kadar nefret ettiklerini sormak istiyorum ama söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum.

Kian'ın gözlerine musallat olan gölgeleri kovmak ve yerlerine ışık koymak istiyorum ama buna izin verip vermeyeceğinden emin değilim. Bu sabah onunla yaptığım konuşma kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Ama sorunun ne olduğunu bile tam olarak anlamamışken ona nasıl yardım edebilirim?

"Size karşı dürüst olacağım çocuklar," diyorum tribünlere g e ç i p Kian'ın taraftar grubunun karşı tarafına oturduğumuzda. "Futbol hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum."

Bir yanımda Gage, diğer yanımda Foster olacak şekilde yerleşiyorum. Her iki adam da kalçalarını benimkilere bastırıyor, bağlantıda içime sıcaklık akıyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Foster, kulağıma fısıldamak için öne doğru eğilerek, "Ben de bilmiyorum. Maçları sadece Tristan için izliyoruz."

"Golden Retriever nerede?" diye soruyorum ve Foster arkadaşını tarif ettiğimde sırtıyor.

"On iki numara," diye homurdandı Gage, çenesini Tristan'a doğru sallayarak.

Dürüst olmak gerekirse, yüzünü gizleyen kaskına rağmen Tristan olduğunu hemen anladım. Etrafı bir avuç takım arkadaşıyla çevrili, onları gaza getirirken bir o yana bir bu yana zıplıyor. Sadece Kian toplanma yerinin dışında kaldı.

"Yani biz beyaz ve kırmızı takım mıyız?" Tristan'ın formasına doğru başımı sallayarak netleştirmek için soruyorum. Diğer oyuncular siyah çizgileri olan sidik sarısı bir renk giymişlerdi.

"Tümdengelimün gücü, Bayan Jenkins," diyor hesapçı bir ses arkamdan. Bir yanım irkilerek sıçramak istiyor ve bir yanım da

Birisi beni şaşırtmayı başardığı için biraz üzgünüm, ama geri kalanım onun pürüzsüz, bal tenoruyla eriyor.

"Bay Grayson," diyorum başımı çevirip öğretmenime bakarak. Her nasılsa sessizce tribüne geçip tam arkama oturmayı başarmıştı. Bir santim bile geriye yaslansam başım bacaklarına değecekti.

Ailem dikkatimin çok dağıldığını ve arkamdan yaklaşan birini kaçırdığımı fark etse beni öldürürdü.

"Öğretmeninize haber vermeden bir özel ders seansını iptal etmenin kabalık olduğuna inanıyorum," diye kuru bir şekilde devam ediyor ve yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

Foster ve Gage'i işaret ederek, "Bu iki salağı suçlayın," diyorum.

Gage sırtıyor ama Foster saçları kadar kızarıyor. "Üzgünüm Xan. Bu tür müsabakalara genelde senin gittiğini düşününce sorun olmayacağını düşünmüştüm."

"Özür dilerim Bay Grayson," diye ekliyorum, gözlerim onun günahkâr dudaklarına kayıyor. Göğsümde bir ateş yanıyor ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Bir daha olmayacak."

Öne doğru eğilerek, "Öyle olmadığına emin ol," diyor bana. "Ve Sera?" diye eklediğinde sesi fısıltıdan başka bir şey değildi. Resmi olmayan bir ortamda Xander. Ya da efendim."

Kendimi dümdüz karşıya bakmaya ve sahaya odaklanmaya zorlarken içimde alev alev yanan bir ateş var.

Az önce...?

Hayır,

yapmadı. Yaptı

mı?

Hayır.

Çocuklar sahadaki yerlerini alırken Gage bana "Demek oyun kurucu Tristan," diyor. Elimde olmadan fark ediyorum ki çok fazla duruş v a r , çok fazla şişirilmiş göğüs ve agresif

baskınlık gösterileri. Bu, erkeklerin gerçekten oynamaktan ve izlemekten hoşlandığı bir spor mu? Ne anlamı var ki?

Demek istediğim, kıçlarını kesinlikle ısırılabilir gösteren cehennem gibi dar pantolonlar için puan alıyorlar, ancak bu oyunu oynamak için ilk elli nedenlerine bile girmeyeceğine bahse girmeye hazırım.

"Ve bu önemli, değil mi? Sayı yapabilecek adam o mu?" Oyun başlarken ben de fısıldıyorum. Düşünüyorum. Bir sürü mücadele, homurtular ve bağırışlar var. Porno gibi.

Xander arkamdan, "Topla ne yapacağını seçebilir," diyor. Parmaklarımin boynumun derisinde gezindiğini hissediyorum, bir hayaletin dokunuşu gibi. İçgüdüsel olarak tüylerim diken diken oluyor ve içimdeki ani sızıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine sürtmek için dayanılmaz bir dürtü duyuyorum. "Onunla koşabilir, geçebilir... ama sorumlu o." Son sözler neredeyse bir fısıltı, aniden aşırı ısınan tenimde bir nefeslik havadan başka bir şey değil. Yakıcı, kışkırtıcı bir sıcaklık seliyle içime akıyorlar.

Bir bulut güneşi örtüyor olmalı ki bir gölge kolumdan parmaklarıma kadar iniyor, serin hissi aşırı ısınmış tenimle keskin bir tezat oluşturuyor.

"Kian ne iş yapıyor?" Takımda onu ararken soruyorum. Tüm çocuklar birbirinin aynısıyken onu nasıl bulabildiğimi bilmiyorum ama sanki gözlerim sahada Tristan'ın arkasında duran Kian'a takılıyor.

Foster ve Gage sessiz kalınca Xander cevap verir. "O bir koşucu," diye açıklıyor.

"Yani geriye doğru mu koşuyor?" Mantıklı görünüyor.

Gage nefessiz kalıyor, nefesini tutmaya çalışırken bana sırtını dönüyor. Bahse girerim bu yanlış bir cevaptı, eğer kahkahalarını bastırıırken neredeyse ölüyor olması bir gösterge ise...

"Genellikle oyun kurucu topu ona verir ve o da gol atmak için koşabildiği kadar koşar," diye açıklıyor, bir kez daha parmaklarını tenimde gezdirirken, bu hareket neredeyse dalgındı. "İzle. Şimdi de yapacaklar."

Tristan'ın topu Kian'a verdiğini görmek için tam zamanında dikkatimi tekrar sahaya veriyorum.

Kian koşmaya başlar... hemen ardından rakip takımdan iki oyuncu tarafından yakalanır.

Yanılıyor muyum, yoksa Tristan kuzeninin ezilmesini izlerken kaskının arkasından gülümsüyor mu?

"Bu oyun korkunç," diye mırıldanıyorum, Kian için duyduğum endişe kalp atışlarım kadar düzensiz bir şekilde içimde çarpıyor. Ailemle kavga ederken dayak yemek hoşuma gidiyor olabilir ama bu çılgınlık. Kaçamaz ya da karşılık veremez bile. Sadece ilerlemeye devam etmeli ve herkesin verdiğini almalı. Bu sporun nasıl *sevilebilir* olduğunu bile anlamıyorum. Her erkeğin kendini çaresiz hissetmesine neden olacak gibi görünüyor.

"O iyi." Foster bana güven verici bir gülümseme sunuyor. "Mücadele etmek oyunun bir parçasıdır."

"Ama neden takım arkadaşlarımızdan hiçbiri ona yardım etmedi?" Sahaya parmağımı sokarak talep ediyorum. "Hepsi öylece durdu ve ona müdahale edilmesine izin verdi!"

"Belki Kian kız arkadaşlarıyla yatmayı bırakırsa, çocuklar yardım etmeye daha meyilli olurlar," diye homurdanıyor Gage ve öfke göğsümü doldurup bir balonun içindeki hava gibi şişiriyor.

"Bu korkunç bir şey Gage, bunu sen de biliyorsun."

Yüzünde kesinlikle utangaç bir gülümseme belirliyor ve özür dilemese de elini kalçama koyup sıkıyor. Ona hâlâ biraz kızgınım ama elini itmiyorum.

"Devyn," diyor Xander aniden, dikkatimi Gage'den çekip tribünlere çıkan merdivenlere doğru çekerek. "Bugün geleceğini **b i l m i y o r d u m .**"

Yukarı, yukarı ve yukarı, yeni gelenin yüzüne bakarken kalbim çarpıyor, bir düzine atım atlıyor.

Sert yüz hatları, güçlü çene çizgisi ve siyah saçlarıyla Devyn'i her gördüğümde aklıma tehlike ve macera geliyor. Bugün kıyafetini, üzerinde şaşırtıcı derecede seksi duran bir çift siyah kovboy çizimleri tamamlıyor.

Xander'ın yanına oturmak için hareket ettiğinde gözleri anında bana odaklanıyor ve göz temasını sürdürmek için boynumu eğiyorum.

"Devyn," diye selamlıyorum ve onun pelüş dudakları bir gülümsemenin başlangıcına doğru seğiriyor.

"Tavşan," diyor ve bana taktığı lakap karşısında burun deliklerim alevleniyor. Ben sevimli ve pofuduk değilim. Ben tavşan *yiye*n vahşi bir kurdum, kahretsin! Sonraki sözleri öfkenin tamamen oluşmasını engelliyor. "Bugün birini bıçakladın mı?"

"Neden?" Başımı yana eğiyorum. "Beni ele mi vereceksin yoksa cesedi saklamama yardım mı edeceksin?"

Gözlerinde hınzır bir eğlence dans ediyor. "Kaç cesetten bahsettiğimize bağlı."

Kaşlarım çatılıyor. "Neden önemli olsun ki?"

"Sadece ne kadar asit alacağımı bilmem gerekiyor." İçimden kahkahalar yuvarlanıyor ve ona bakıyorum.

Bana bakarken ifadesi donuyor, kaşları aşağı doğru iniyor. Sadece bakıyor. Gözleri hafifçe kısılırken dudaklarından tek bir kelime bile çıkmıyor.

Yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyor ve yerini onun tepkisi karşısında şaşkınlığa bırakıyor.

Gülümsemem gerçekten o kadar korkunç mu? Aman Tanrım. Dişlerimde yemek mi var? Öğle yemeğindeki ıspanak mı?

Belki tuvalete gitmek için izin isteyip kontrol edebilirim-

"Gol!" diye bağılıyor biri ve kalabalık çılgına dönüyor. Sahaya döndüğümde Kian'ın topu hakeme - yoksa futbolda hakem miydi? - attığını ve koçuna doğru koştuğunu görüyorum. Fangirl'leri pankartını sallarken onun adını haykırıyor, ama takım arkadaşları?

Onu tanımıyorlar bile.

Adamlardan birkaçı Tristan'ın sırtını sıvazlayarak iyi bir oyun çıkardığı için onu kutluyor ama kimse Kian'a bir şey söylemiyor.

"Az önce golü atmadı mı?" Kian'ı işaret ederek şaşkınlık içinde çocuklara soruyorum.

Xander yavaşça, "Öyle," diye cevap verir.

"Peki neden kimse onunla kutlama yapmıyor?"

Kian saha kenarına doğru ilerlerken başını öne eğmiş, takımın geri kalanından biraz ayrı duruyor.

Kimse soruma cevap vermiyor ve bunun nedeni cevabı bilmemeleri değil.

Kian'ın adına içimde haklı bir öfke alevleniyor ve kendimi sakinleştirmek, artan öfkemi durdurmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

Enerjik el sallamalar dikkatimi üzgün adamdan alıp coşkulu adama doğru çekiyor. Tristan'ın gözleriyle karşılaştığımda dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bana ikinci kez coşkuyla el sallıyor, bir matkap gibi aşağı yukarı zıplıyor ve ben de ona baş parmağımı kaldırmadan önce el sallıyorum.

Yüzü ışıldıyor, sanki yüzeyin altında bir mum yanıyormuş gibi parlıyor.

Kaskını takıp sahaya geri döndüğünde adımlarında bir sıçrama oluyor.

"Keşke Tristan'ın yaşam coşkusu bende de olsaydı," diye mırıldanıyorum sahadaki pozisyonunu alışını izlerken. Öne doğru eğildiğinde, gözlerim otomatik olarak sıkı kıçına kayıyor.

Xander alaycı bir ifadeyle, "O sınırları olmayan bir çocuk," diye karşılık verir.

"Evet, ama bunu onun ağabeyi olarak söylemen *gerekmiyor* mu?" Bakışlarımı sahadan ayırmadan karşılık veriyorum. Kian gol attıktan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama nedense top yine bizde.

Sanırım.

"Tristan'ı seviyorum," diyor Xander, "ama büyümesi gerekiyor." Devyn onaylar gibi bir şeyler homurdanıyor.

"Hey, bu adil değil," diye araya giriyor Foster. "Tristan son birkaç yılda çok değişti."

"Yani bir Carolina Reaper biberini kıçına sokup sonra da cesaret edip yemediğini mi söylüyorsun?" Xander kaşlarını çatarak sorar.

"Ewww. Bunu o yapmadı, değil mi?" Gage ve Foster gülmeye başlayınca burnum tiksintiyle kırıışıyor.

"Tamam, bu oldukça aptalcaydı," diye kabul ediyor Gage. Ama tek düşünebildiğim.

Kıç biberi.

İkinci devrede -yoksa yarım mıydı? Çeyrek mi? Maddox'tan park yerinde olduğunu söyleyen bir mesaj alıyorum. Skor tabelasına bir göz attığımda açık ara önde olduğumuzu gördüm. "Gitmem gerek," diyorum onlara. "Kardeşim beni park yerinde bekliyor.

park yeri."

"Beni iten kişi mi?" Foster soruyor.

"Öldürmekle tehdit ettiğim kişi mi?" diye soruyor Devyn zorlukla örtülü bir eğlenceyle.

"Yukarıdakilerin hepsine evet." Tuhaf ailemle ilgili şaşkın tavırları karşısında sırtışımlı mutlulukla genişliyor.

"Seni geri götüreyim," diye gürledi Gage, çoktan ayağa kalkmıştı.

"Saçmalama." Sözlerini elimle geri çeviriyorum ve oturması için elimle işaret ediyorum. "Kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim. Ayrıca, maçın skorunu bana mesaj atmanı istiyorum. Ve Tristan ya da Kian olağanüstü bir şey yaparsa." Kaşlarını çatıyor, sanki Kian'dan haberdar olmak istememden hoşlanmamış gibi, ama itiraz etmiyor.

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Otoparka kadar bütün yolu tek başına yürüyemezsin," diyor Devyn hırılayarak. İtiraz edemeden üst kolumdan tutuyor ve beni sürükleyerek ayağa kaldırıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum, gözlerimi kibirli piç kurusuna dikerek. "Bana erkeklik taslama."

"O zaman aptallık etme," diye karşılık veriyor duraksamadan.

"Dev..." Xander uyarıyor ama Devyn çoktan sırt çantamı Gage'den kapmış ve beni tribünden aşağı sürüklüyor. Ona bıçağımı saplamak isteyip istemediğimi tartışıyorum, ama kaba davranışıyla ilgili bir şey beni... ıslatıyor.

İnsanların bana çocuk eldivenleriyle davranmasına, camdan yapılmışım ve her an paramparça olacağımı gibi davranmasına o kadar alışmışım ki, Devyn'in bana davranışı en hafif tabirle ferahlatıcı. Ve çok seksi.

Yatak odasında nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Etrafta itilip kakılmaktan ve ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, ama bu fikrin bana çekici geldiğini inkar edemem.

Ağır dozda şehvet bana saldırıyor ve Devyn neredeyse anında sertleşiyor. Sadece gözleri yüzümü izlemek için hareket ediyor, yanan bir

ateş yaktı. Gözlerini kaçırıp yürümeye devam etmek için kendini zorlamadan önce ilkel bir hırıltı çıkarıyor.

Bu da neydi böyle?

Neden ona olan arzum ve şehvetimi hissediyormuş gibi görünüyordu?

Beni okumak bu kadar kolay mı? Poker yüzümü geliştirmek için kardeşlerimi benimle kanlı poker oynamaya ikna etmem gerekecek.

Kanlı poker tıpkı normal poker gibidir... sadece para yerine kanımızı koyarız.

Sahaya kısa bir süreliğine dönüp baktığımda iki oyuncunun bana doğru baktığını görüyorum. Saha kenarının iki ucunda duruyorlar ama bakışları vücudumda birleşik bir ısı dalgası yaratıyor.

Vedalaşmak için elimi kaldırıyorum ve ikisi de birbirlerini fark etmemiş gibi görünerek aynı anda el sallıyorlar.

Belki de o kadar farklı değillerdir.

Kıkırdarak başımı öne doğru çeviriyorum, ancak Devyn'in beni eğik bir kaşla izlediğini görüyorum.

"Ne?" Ben soruyorum, o cevap vermeden ellerini ceplerine sokuyor. "Cidden, ne?"

"Hiçbir şey, tavşancık," diyor başını yavaşça sallayarak, tam olarak anlayamadığım bir şeyle kafası karışmış gibi görünüyor.

Bir parmağımı kaldırdım. "Önce blöfünü ortaya çıkaracağım. Bana öyle bakıp sonra da 'bir şey olmadı' diyemezsin. Ama devam et. Sırlarını sakla." İlk parmağıma ikinci bir parmak daha ekliyorum. "İkincisi, ben bir tavşan değilim. Tavşanlar şirin ve sevimlidir. Ben insanları bıçaklarım. Biz aynı değiliz. Beni anlıyor musun?"

Bana neredeyse hoşgörölü olarak tanımlayabileceğim garip bir bakış atıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme dans ediyor.

Okulun etrafındaki yürüyüşümüzü bitirip otoparka girdiğimizde bana "Sen nasıl istersen," diyor. Maddox'un eğildiğini görebiliyorum

arabasına yaslanmış, telefonuyla mesajlaşıyor ama bakışlarımı Devyn'den çekemiyorum.

"Bana hâlâ o bakışı atıyorsun," diyorum gözlerimi kısarak. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yüzündeki sırıtış mı? Evet, göt herif ne demek istediğimi *çok* iyi biliyor.

Öfke dolu bir hırıltıyla ellerimi havaya kaldırıp Maddox'un arabasına doğru ilerliyorum.

Devyn'in sesi arkamdan bana ulaşıyor ve midemin, kardeşlerimin içkime müşhil kattığı günden daha şiddetli bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

"Sonra görüşürüz, *tavşancık*."

Onu öldüreceğim.

Tabii önce onu anlamsızca öpmezsem.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KIAN

Y

ertesesi gün Serafina'ya onunla sonra görüşeceğimi söyledim ama bu ifadenin ne kadar gerçekçi olduğunu anladığından şüpheliyim.

Nerede olduğu fark etmiyor - benimle sınıfta, Foster ve Gage ile dolabında, öğle yemeğinde kuzenimle gülüyor, Candy ona gevezelik ederken kulak veriyor, Xander'ın ekonomi jargonuyla beyni eriyor - tüm bunların arasında gördüğüm tek şey o.

Polenlere üşüşen arılar gibi beni her zaman takip eden kızlar ve erkekler elbette yok olmadılar, keşke olsalar. Geçmişte hiçbir zaman ilgimi çekmemiş olsalar da, her zaman yapmam gerekeni yaptım. Canavarımı eğittim. Etrafımdakilerin zihinlerini rahatlatmaya yardım ettim. İnsanların arzuları kullanmam ve manipüle etmem için önüme serilene kadar kandırdım ve baştan çıkardım.

Ama şimdi? Canavarım bile bizim dalkavuk kalabalığıımıza ilgi göstermiyor. O da benim gibi o geniş, mavi gözlere çekiliyor.

Bizi gerçekten gören o muhteşem gözler.

"Kian."

Kirpiklerim bir an için titreyerek kapanıyor, adımları her zaman şurup gibi, talepkâr bir şekilde söylemesi yüzünden karnımda kaynayan mide bulantısına karşı savaşıyorum.

"Bayan Summers." İkimiz birlikte ne yapıyor olursak olalım, her zaman Bayan Summers, asla Lenore değil. Bunun, insanların arasındayken asla kaymamamı sağlamak için olduğunu iddia ediyor ama ben ona hiçbir zaman inanmadım. *Lenore* benim ve manipüle edebileceği herkesin üzerinde güç sahibi olmayı seviyor. Canavarı bunu arzuluyor.

Lenore, asla olmak istemediğim şeyin ta kendisi. Olmamak için öleceğim şeyin.

Ben canavarımı eğitmiş olabilirim ama o? O gerçekten bir canavar oldu.

Okul başladığından beri, oynayacak yeni bir oyuncak bulacağını umarak onun yaklaşımlarından başarıyla kaçındım. Her zaman onun ilgisini çekmek için çırpınan öğrenciler vardır, bunu çok iyi bilir. Yine de her zaman bana döner.

Tekrar. Ve tekrar. Ve yine...

Belki de ona verdiğim değerden daha fazlasını görüyor ve bana yaşattığı duygusal acıdan keyif alıyor. Ya da belki sadece egodur. Asla tam olarak emin olamam.

"Dersten sonra biraz kalır mısınız lütfen?" Sözleri, altıncı derse gitmek için sıraya giren diğer öğrencilerin özlemle iç geçirmesine neden olan bir mırıltı. Serafina yüzüme bakıyor, kaşları çatılmış, kiraz lekeli dudaklarını çekiştiriyor. Ona en iyi gülümsememi yapıyorum ama o sadece kaşlarını çatıyor ve gözlerini bana dikmiş olan Bayan Summers'a ters ters bakıyor.

İsteksizce de olsa odadan çıkıyor ve ben *Edgar Allan Poe'nun Toplu Eserleri* kitabımı toplarken Lenore öne çıkıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi? Sınıfa gitmem gerekiyor. Spor salonuna geç kalırsam Bay Stevens mutlu olmayacaktır."

Ve Serafina'nın Bayan Marbury ile çalıştığı yoga stüdyosunu görmemi sağlayan spor salonunun zemininde iyi bir yer bulma şansımı kaçıracaktım...

"Güçlerin kadınlar kadar erkekler üzerinde de işe yarıyor, Kian, tercihin ne olursa olsun," diye azarlıyor. "Bu gücü kullanman gerekiyor."

"Seviyorum." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor, çünkü duyması gerekenin bu olduğunu biliyorum. Bunun bir yalan olduğunu bilmesine gerek yok.

Bir elini göğsümde gezdirip karnımdaki çıkıntılarla oynarken dudaklarını sıkıca büzüyor. Vücudumu onun dokunuşu altında gevşek kalmaya zorluyorum, geri tepme ihtiyacı içimde uğulduyor. Canavarım bile bu kadından nefret ediyor, ki onun seks ve manipölasyon için her şeyi yapabileceğini düşünürsek, bu gerçekten bir şey söylüyor. Erkek, kadın, grup... Daha önce hiç fark etmemişti.

"Son birkaç gündür çok fazla dedikodu duydum, Kian." Sesinde bir uyarı var şimdi, parmaklarının tenime batışında. "Öğrencileri tatminsiz bırakıyormuşsun. Hepsi notlarını karşılaştırmaya başladı, neden onları geri çevirdiğini merak ediyorlar. Dikkatinin neden başka yerde olduğunu. Kendini ve sınıf arkadaşlarını bu kadar ihmal ediyorsan benimle bir seansa daha ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

Düşüncesi bile dilimi ekşi safra ile kaplıyor. "Kendi başıma gayet iyiyim Bayan Summers." Yalvarmama izin vermiyorum, bunun onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyorum. Yalvarmak sadece canavarını ortaya çıkarıyor ve bana onunla daha uzun seanslar kazandırıyor. "Öğrencileri ihmal ediyordum gibi görünüyorsa özür dilerim, ihtiyaçlarım için... dışarıda ilgi alanları buluyorum." Kastettiği şekilde olmasa bile en azından bu doğru.

Dudaklarından alçak bir tıslama geçiyor ve tırnakları kan çekecek kadar derine batıyor. "İrtibat görevlisine ulaşmam gerekiyor mu Kian? Eminim lord, akıl hocasıyla işbirliği yapmayı reddeden ve güçlerini kontrolsüz bırakan bir karabasan olduğunu bilmekle çok ilgilenecektir."

Göğsümde bir inilti oluşuyor ama yılların eğitimi dudaklarımdan geçmesini engelliyor. Kraliçenin rehberliğinde halkımızı yöneten Seelie ve Unseelie olmak üzere iki fae sarayı vardır. İrtibat görevlileri, sarayın lordları ve leydilerinin çalışanlarıdır, onların gözleri, kulakları ve ilk yargı hattı olarak hareket ederler. Elbette her okulun, öğrenciler arasında herhangi bir sorun çıkmamasını ve kimsenin varlığımızı insanlara ifşa etmemesini sağlamak için her saray için kendi irtibat kişisi vardır.

Bayan Summers notlarımla oynayarak ya da beni tehdit ederek işleri benim için zorlaştırabilir ama tek başına hiçbir gücü yoktur. Peki ya Unseelie irtibatım? O bir sorun olabilir. Bir irtibat görevlisi, gerçekten bir sorun haline geldiğime inanırsa, istesem de istemesem de Bayan Summers'ın yatağına girmemi emretme gücüne sahiptir ve orası bir daha asla olmak istemediğim bir yerdir.

"Gerçekten derse gitmem gerekiyor. İlginiz için teşekkür ederim ama güçlerim istikrarlı ve iyi bir seviyede. Öğrencilerle daha fazla etkileşime girmeye çalışacağım. Her gün aynı şeyleri yapmaktan sıkılmaya başlamıştım." Gözlerimin içi parlıyor, dilim alt dudağımda geziniyor. Dikkatimi dağıtmam işe yarıyor, odadan sıvışmama izin veriyor ve okulun yan tarafındaki ormana doğru körlemesine koşuyorum. Koridorlarda bir hayalet gibi koşuyorum, korku ve tiksinti göğsümde nefes almayı imkânsız hale getiren bir kütle oluşturuyor.

Temiz havaya ihtiyacım var.

Kapıdan içeri girdiğimde hava daha önce yağın yağmurdan dolayı nemliydi, ağaçlara doğru tökezlerken nem neredeyse yüzüme çarpıyordu.

Kollarının gölgesine giriyorum, çamın ve ayaklarımda dibindeki çürüyen yaprakların kokusu dilimi kaplıyor ve aldığım ilk tam nefesi sunuyor. Başımı sert ağaç kabuğuna yaslayıp vücudumun hisleri kataloglamasına izin veriyorum.

Sekse ihtiyacım yok, tüm duyularım zaten bu kadar yüksekken olmaz. Tenime değen serin esintiye ya da ekşi ve tatlı kiraz kokusuna sahipken değil...

Buraya ait olmayan koku etrafımda dönüp dururken başım yukarı ve yana doğru savruluyor, alay ediyor ve baştan çıkarıyor. Sera'nın gözleri yumuşak, o sevimli ışıltılı pembe sırt çantası bir ağaca yaslandığı ayaklarına dayanmış.

"Burası çok güzel." Bayan Summers'ın yağlı ve aşırı çiçeksi kokusunu üzerimden atmaya çalışırken kaslarımdaki gerginliği ve hızlı nefes alış verişlerimi inceleyerek beni izlerken sesi hafif, sözleri sıradan. "Anaheim'da ormana pek gitmezdik."

"Evet. Bu... bu güzel." Yer değiştiriyorum, sırtımı devasa akçaağaca yaslıyorum ve hâlâ titreyen bedenimi desteklemesine izin veriyorum.

Bir an için alt dudağını çiğniyor, beni izlerken parmakları fırfırlı elbisesinin altına kıvrılıyor. Dudakları bugün üstüyle aynı kiraz kırmızısı tonuna boyanmış ve alt dudağını kemirliğini izlemek başımı döndürmeye yetiyor. "Konuşmak ister misin, Ki?"

Dudaklarında adımın kısaltılmış hali beni ürpertiyor. Bir parçam onunla konuşmak, bir canavar olarak etiketlenmeden önce nasıl biri olmam gerektiğini görmesi için ona yalvarmak istiyor. O yumuşak, mavi gözlerin beni ben olduğum için kabul etmesini izlemek için. Ama insan olmasaydı bile bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. O her şeyin en iyisini hak ediyor, birlikte olduğu adamın şehrin yarısı tarafından sikildiğini bilmeyi değil. Yatağımın direğindeki bir başka çentik olarak görülmeyi değil.

"Ben... Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Gülüyor ama karanlık seste alaycı bir şey yok. "Ki, iynin ne olduğunu biliyorum ve şu anda olduğun şey kesinlikle bu değil. Sorun değil. Seni zorlamayacağım. Sırların olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben buradayım eğer sen hiç istersen biri dinlesin. Hayır

beklentilerim var." Burnunu kırıştırıyor, başını yana eğiyor. "Bunu kastettiğim şekilde söylemedim."

Bunun üzerine göğsümden bir kahkaha koptu. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Arkadaşım olmak istiyor. Gerçek, dürüst bir arkadaş. Cinsel iyilikler kazanmaya çalışmıyor. "Anladım."

Yüzü kızarıırken yanaklarında hafif bir ter pırıltısı beliriyor. "Görünüşe göre dinleyen bir göz kullanabilirsin. Olmak istiyorum."

Ha?

Kendini düzeltip düzeltmeyeceğini merak ederek bir an için ona göz kırpıyorum ama muhtemelen eteğine verdiği zararı umursamadan ağaca daha da yaslanıyor. Onu düşünürken göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"İyi misin, Sera?"

"Ben mi? Ağaçlar kadar doğruyum."

Alnının kırışmasını, dudağının kenarının aşağıya dönmesini izlerken korku buzdan dallarını tenimde gezdirmeye başlıyor, içimin derinliklerine işliyor ve kaslarımı sıkıyor. Beni izlerken o keskin, tatlı mavi gözleri puslu, neredeyse boş bir hale geldi. Neler oluyor böyle? Bölgede kimsenin büyüsunü hissetmiyorum ve güçlerimi serbest bırakılmayı talep eden hiçbir arzu çekmiyor.

Dudaklarından alçak bir inilti dökölüyor ve seğirmeye başlıyor, dizleri parçalanıyor ve onu yumuşak zemine gönderiyor.

Hemen yanına yığılıyorum. "Sera!" Ellerimin altında titrerken adı kırık bir yakarışa dönüşüyor, kasları kasılıyor ve sarsılıyor, bana bakarken gözleri bomboş.

Cep telefonumu arıyorum ama ceplerim bomboş. Okula geri koşabilirim ama ya ben yokken bir şey olursa?

Ne demek istediğimi vurgulamak istercesine, göğsünde nefes alış verişi kesiliyor. Okuldaki hiç kimse yardım etmek için bir şey yapmaya istekli değil gibi.

O bir insan, önemli değil. Hâlâ nöbet geçirirken onu geri bile taşıyamam.

Nöbetler ne kadar sürer? Bir insana ne kadar zarar verebilirler? İnsanlar bu nöbetler yüzünden ölmez mi?

Siktir et.

Gage, Foster, Tristan ve ben sıkı fıkıyken bir acil durum sinyali kurmuştuk. Geçmişte Tristan'ın maskaralıkları onun ve genellikle de ikimizden birinin başını belaya soktuğunda bunu kullanmıştık. O lanet şeyi yıllardır kullanmadım ama umarım hâlâ tanırırlar.

İki parmağımı dudaklarıma götürüp havaya bir dizi keskin, kulak tırmalayıcı ısıık üflüyorum ve birilerinin beni duyması umuduyla bunu tekrar tekrar yineliyorum.

Isılıklara aldırış etmeyeceklerdir, içlerinden herhangi biri olabileceği zaman değil ve bu dönem hepsinin aynı sınıfı paylaşmadığını çok iyi biliyorum, bu yüzden çağırının ben olduğumu bilmeden hepsi çabucak gelecekler.

Eğer geliyorlarsa yola çıkmış olacaklarını bildiğimden ısıığa ara veriyorum ki Sera keskin bir solukla yukarı doğru sarsılıp yere yığılmadan önce tamamen hareketsiz ve sessiz kalıyor. Çok sessiz. Kesik kesik nefes alışının sesi bile etrafımdaki ağaçları doldurmuyor.

"Sera!" Hayır. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz. Dayanmak zorunda. Gage yardım edebilir. O onun arkadaşı. Yardım etmemesi gerekse bile ona yardım edecektir, değil mi?

Canavarım keskin bir hırıltı çıkararak içimde kıvrılıyor. Sikerim böyle işi.

Ona yardım etmesini *sağlayacağım*. İçinde bunu isteyen en azından küçük bir dal olacak ve eğer reddederse onu buna zorlamak için içimdeki tüm gücü kullanacağım. Beni sonra öldürebilir ama en azından Sera iyi olacak.

O zamana kadar onu hayatta tutmalıyım.

Üzerine eğilip göğsüne kompres yapmaya başlarken uzun zaman önce öğrendiğim kalp masajı adımlarını hatırlamak için beynimi zorluyorum.

Yaşayacak ve bunu ona kimin yaptığını bulduğumda, ellerinde hiçbir şey kalmayana kadar arzularının her bir ipliğini bükeceğim. Sonsuza dek onun kişisel canavarı olacağım.

Sadece yaşaması gerekiyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

FOSTER

Bay Matthews'a dikkat etmem gerektiğini biliyorum ama aklım bugün Seelie politikasına odaklanamıyor.

Tristan yanımdaki sandalyesine uzanmış, kalemimi burnunun üzerinde dengeliyor. Normalde onu tekmeleyerek dikkatini tekrar derse vermesini sağlardım ama bugün buna cesaretim yok.

Normalde defterimin sayfalarını dolduran bol notlar yerine, beyaz kâğıt bir boynun yumuşak kıvrımlarını, saç tellerinin kıvrımlarını ve ince parmakları süsleyen ölümcül yüzüklerden yansıyan güneş ışığını içeren kısmi eskizlerle doldu. Kalemim defteri çiziyor, parmaklarımın altında bir çift kıvrımlı, aşk tanrısının yayı dudaklar şekilleniyor, o sırada Tristan aniden ayağa fırlıyor, kalem bir takırtıyla masasına düşüyor.

Sınıf arkadaşlarımız onun maskaralıklarına o kadar alışmışlar ki, kimse dönüp bakma zahmetine bile girmiyor, çoğu hala telefonlarına kaçamak bakışlar atıyor ya da Bay Matthews elindeki tebeşir tahtadan geçerken gıcırdarken umursamayacak kadar uykuya dalmış durumda.

"Tristan?" Mırıldanıyorum, sesim havada bir fısıltıdan daha fazla değil, beni duyacağını biliyorum. Başını yana eğiyor, ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce gözlerini kısıyor. Onu kucaklıyorum

Peşinden koşarken çantamla benimkini karıştırdım ve omzumun üzerinden hızlıca bir özür diledim. "Tristan! Hasta mısın? Gage'i bulabiliriz-"

"Nereye gittiğimi sanıyorsun?" Tristan omzunun üzerinden hırlıyor, yetişmeme izin vermek için sadece kısa bir süre duraklıyor. Kurtların aksine, ateş elementalleri doğuştan gelen bir hıza sahip değiller. "Islığını duydum."

"Onun-" Anlamaya başlıyorum ve uzun bacaklarımla yeri yiyerek peşinden koşuyorum. Çocukluğumuzdan beri o düdüğü sadece birkaç kez kullanmıştık ve normalde bu, katılmayı reddettiği aptalca bir şey yaparken yaralandığımızda Gage'i bize çağırmak içindi. Şimdi onu kullanıyor olması iyi bir şey olamaz. Boş koridorlar, ayaklarımız hızlı adımlarla yere vururken yankılanıyor ve Tristan en sondaki kapıya çarparak bizi binanın dışına döküyor, başını kaldırıp duymaya çalışıyor.

Ağaçların arasına dalıyor, ben de onu takip ediyorum, kalın dalların arasından bize rehberlik edeceğine güveniyorum. Daha yarım mil bile gitmemiştik ki göğsünden alçak bir hırıltı koptu. "Sera!" Kian'ın diz çöktüğü, Sera'nın göğsünü sabit bir ritimle sıkıştırırken kendi kendine usulca saydığı büyük bir akçaağacın önündeki açıklığa doğru ilerlerken bu kelime bir yakarışa dönüşüyor. Sera'nın yattığı yere doğru koşarken yaşadığım şokla elimdeki kitaplar düşüyor.

"Ne oldu?" Tristan'ın kurdu üstünlük için bastırıyor, kelimeleri derin ve gırtlaktan geliyor, değişime karşı savaşıırken elleri titriyor. "Ne *yaptın* Kian?"

"Hiçbir şey!" Kian sayılar arasında itiraz ediyor ve kuzenine ters ters bakıyor. "Gage'e ihtiyacımız var ve ona şimdi ihtiyacımız var."

"Xander'ın ofisi." Gözlüklerimi burnuma doğru iterek sakinleşmeye çalışıyorum. Etrafımızdaki ormanı yakıp yıkmak bunu çözmek için hiçbir işe yaramayacak. "Xander'ın planlama dönemi için orada olması gerekiyordu." Sera derin bir nefes çekerek aniden tükürüyor ve ben de bir

Rahat bir nefes. Yaşıyor. Yaşıyor. Tristan homurdanırken Kian kollarını onun altına sokar ve onu ormanın zemininden kaldırır.

"Bırak onu," diye meydan okuyarak kuzeniyle karşı karşıya geldi.

"Şimdi sırası değil," diyerek nabzını hissetmek için uzandım. Zayıf ve güçsüz ama orada. "Ne olduğunu biliyor, Tris. Herhangi bir bilgi yardımcı olacaktır."

Tristan duraksıyor, Kian'ın kollarında yüzükoyun yatan kıza bakarken boğazından bir sızlanma yükseliyor. "Bana yardım et, eğer ona zarar verirsen-"

"Beni parçalara ayırmana gerek yok, bunu kendim yaparım," diye fısıldıyor Kian, okula doğru yola çıkmadan önce eğilip alnını Sera'nınkine kısa bir an için bastırıyor. Ağaç sınırını aştığımızda gözleri altın renginde parlıyor ve gücünün sıcaklığını üzerimde hissediyorum.

"O senin eğlenebileceğin bir oyuncak değil," diye tükürdü Tristan, belli ki güç patlamasını da hissediyordu. "İyileştirilmeye ihtiyacı var, tahrik edilmeye değil."

"Bir karabasanın gücünün baştan çıkarmaktan daha fazlasını yaptığını sen de benim kadar iyi biliyorsun, Tristan," diye karşılık veriyor Kian. "Bilinci yerinde olmayan, ele geçirilmiş bir kıızı okulun içinde taşımamızı kimsenin engellemeye çalışmasını isteyeceğini sanmıyordum, ama hey, eğer kız nefes almayı bıraktıktan sonra zaman kaybetmek istiyorsan..." Sesindeki ağır alaycılığa rağmen, Kian en ufak bir yavaşlama göstermediği gibi, hala büyük ölçüde bilinçsiz olan Sera'yı yanında taşımaktan da yorulmamış.

Büyük olasılıkla insanları bulduğumuz yerden uzaklaştırmak ve böylece fark edilmeden geçmemizi sağlamak amacıyla bir manipülasyon dalgası göndermek onun açısından hızlı bir düşünceydi. Tristan homurdanıyor ama cevap verme zahmetine girmiyor, hızlanarak Xander'ın ofisine doğru ilerliyor.

Kapıyı çalmadan içeri dalıyor ve Xander ile Gage ayağa fırlayıp bize doğru dönüyorlar. "Sera!" Yüzükoyun yatan Sera'ya doğru koşarlarken ikisinin de dudaklarından Sera'nın adı bir nefes olarak döküldü.

"Ne oldu?" Xander kolunu masasının üzerinde gezdirirken monitörünün, klavyesinin ve evraklarının yere düşmesine aldırmaz. Gage ellerini onun üzerinde gezdirirken gözleri parlak bir yeşil renkte parlıyor, ona zarar veren şeyi ararken dudakları sessizce kıpırdıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Kian, parmaklarını saçlarına sokup sertçe çekiştirerek. "Beni Bayan Summers'ın sınıfından ormana kadar takip etti, o zaman..." Bunun üzerine başını sallıyor ve dilinin ucuna gelen kelimeleri yutarken derin bir nefes alıyor. "Bir dakika konuştuk ve kelimeleri karıştırmaya başladı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başta dalga geçtiğini, beni güldürmeye çalıştığını düşündüm. Ama beti benzi attı, terledi ve gözleri bomboş kaldı. Sonra sanki biri ona yumruk atmış gibi yere yığıldı ve kriz geçirmeye başladı."

"Ve sen hiçbir şey yapmadın mı?" Tristan kelimeleri ona doğru tıslıyor ve Kian da ters ters bakıyor.

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Okula mı koşayım? Evet, *nefes almayı* bıraktığında gitmem gerçekten işe yarardı, seni ahmak."

"Siz bu işe nasıl dahil oldunuz?" Xander hırlayan kuzenleri görmezden gelerek bana soruyor, dikkati masasının üstündeki ölüm kadar hareketsiz ve solgun küçük kıza odaklanmış durumda.

"Islık çaldı," diyorum omuz silkerek. Yıllar geçti ve unutmuş olması mümkün, ama Xander bizimle hiç takılmamış olsa bile alışkanlıklarımızı bilecek kadar etrafımızda vakit geçirdi. "Gage'in başının dertte olduğunu düşündük ve sese doğru yola çıktık. Biz geldiğimizde Kian ona kalp masajı yapıyordu." Yutkunuyorum

Oraya vardığımızda nefes almadığını hatırlayınca boğazımın arkasındaki safra yanmaya başladı. "Bir süre sonra tekrar nefes almaya başladı ve biz de onu Gage'e götürmek için buraya koştuk."

"Orada öylece durup bakacağına, arkadaşını gerçekten *iyileştireceğini* düşündüğüm kişi." Kian'ın sözleri havada bir kırbaç gibi şaklıyor, yüzü hafifçe solsa da gözlerinin kenarları altın rengine dönüyor. Gücünü çok fazla kullanıyor, herkesi bizden uzak tutuyor, hatta belki de bizi cevap vermeye zorlamak için düdüğüne büyü yapıyordu. Güçlerinin ne kadar ilerlediğinden emin değilim ve Sera'nın sığ, titrek nefesleri sessiz odada yankılanırken onu terslediğim için içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Duygularımı bastırmak için mücadele ederken, kontrolümü en ince iplerle tutmaya çalışırken öfke hızla peşinden geliyor. Burada öfkemi boşaltabileceğim bir şey yok, incitebileceğim kötü bir adam yok, cezalandırabileceğim kimse yok. O hasta ve bundan duyduğum çaresizlik midemi bulandırıyor ve beni kararsız bırakıyor.

"Bu da ne böyle?" Gage bizden çok kendi kendine mırıldanıyor, Kara kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Nöbet geçirdiğini, nefes almayı bıraktığını söyleyebilirim. Annesiyle olan kavgadan kalan yaraları onu rahatsız ediyor ama olabileceği kadar kötü değil."

"*Annesi* ona zarar mı verdi?" Kian şok içinde soluk soluğa kalıyor, gözleri irileşmiş bir şekilde aramıza bakıyor. "Ve sen yardım etmedin mi? Onunla arkadaş olduğunu sanıyordum?" Sözlerinin sonunda neredeyse bağıırıyordu, gözleri kararmış ve alnında boncuk boncuk terler oluşmuş bir halde iradesini bize doğru itiyordu. "Onu *koruman* gerekiyordu." Sesi yankılanan bir nitelik taşıyor ve bizi kendi iradesine zorlamaya çalıştığını görmek yeterince kolay.

"Sakin ol, Kian," diye azarlıyor Xander, şakağına sertçe bastırarak. "Sonunda kendini bay ı l t a c a k s ı n . O kadar güçlü değilsin."

Bırakın hepimizi, benimle bile başa çıkacak gücün yok, özellikle de bu kadar yorgunken."

Kian'ın Sera'nın yattığı yere uzanırken dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum ama parmakları Sera'nın tenine hiç temas etmiyor. Dudaklarını çiğnerken yüzünde derin endişe çizgileri beliriyor, bakışları Gage'in uzanmış elleri ile Sera'nın hareketsiz figürü arasında gidip geliyor.

"Ailesi ona zarar vermedi," diye teklif ediyorum, içimde bir şey gerçeği öne çıkarıyor.

"Foster!" Tristan bana tıslıyor ve ellerini "ne oluyor be" dercesine havaya kaldırıyor. Kaşlarımı çatmakla yetinip bakışlarımı tekrar Kian'a çeviriyorum. Tristan'ın ne düşündüğünü anlamak kolay: Kian onu cinsel bir ilişki için ormana çekmiş ve sonra da canını yakmış. Ancak durum böyle olsaydı, Gage bunu hemen öğrenirdi. Tecavüz pek çok şeye yol açabilir, ama en azından epilepsi hastası olmayan birinin nöbet geçirmesine neden olması mümkün değildir.

Kian'la aramızdaki gerginliğe rağmen, onun bu kadar alçakça bir şey yapacağına inanmıyorum.

Geriye Sera ile gerçek bir ilişkisi kalıyor, ancak birlikte hiç zaman geçirdiklerini fark etmedim. Yine de, eğer Kian sadece onu kovalıyor ve yatağa atmaya çalışıyorsa, neden onun öldüğü ya da yaralandığı düşüncesiyle kalbi bu kadar kırılıyor? Hayır, burada kesinlikle görüldüğünden daha fazlası var ve Kian, Tristan'ın hoşuna gitse de gitmese de onun hayatını kurtardığı için bir tür cevap borçlu.

"O ve ailesi dövüş sanatları yapıyor," diyorum omuz silkerek. Yalan değil ama Sera'nın sırrını da ifşa etmiyorum. "Dün antrenmanda yaralandı ama kötü bir şey olduğunu düşünmedik."

"Daha önce onu kontrol ederken ciddi bir yaralanmadan bahsetmemiştin," diye hatırlatıyor Gage'e Xander, sesi karanlık ve sert. Ona karşı tepkisinin basit bir yaralanmanın ötesine geçtiğini düşünmeden edemiyorum.

Öğrenci-öğretmen ilişkisi, gerçi şu anda buna odaklanmaya cesaret edemiyorum. Bu, daha sonra, onun yaraları hakkında çıldırmadığım bir zamanda inceleyeceğim bir şey. Belki de onu bir arkadaş olarak görüyor ya da Tristan'ın ondan ne kadar hoşlandığını biliyor.

"Çünkü ciddi bir yaralanması yoktu," diye açıklıyor Gage, derin sesini gerginleştirerek. "Bir şeyler ters gidiyor. Bunu daha önce de fark ettim ve kan şekeri sorunları olduğundan bahsettiğini biliyorum ama bu daha fazlası. Mantıklı gelmiyor. Sanki vücudu kendisiyle savaşıyor gibi?" Sözleri tereddütlü, sanki gördüklerini gerçekten açıklayamıyormuş gibi. "Acısını okumak kolay ve elimden geldiğince onu iyileştirirken bilincinin kapalı kalmasına yardımcı oluyorum. Ama çok fazla bir şey yapamam yoksa neden bayıldığı yaralar olmadan uyandığını merak edecek. Beyninin etrafında şişlik var, onu indiriyorum ve oksijen eksikliği ve duran kalbi nedeniyle bazı küçük hasarlar var. Bunların hepsini düzeltebilirim ama *neden* nöbet geçirdiğini size söyleyemem!" Hayal kırıklığıyla kelimeleri hırıldayarak söylüyor ve içindeki öfkeyi dışarı atmak için bir şeyleri yumruklamak istediğini biliyorum.

En iyi arkadaşım hakkında bildiğim bir şey varsa, o da asla çözemeyeceği bir sorun bulamadığıdır. Bu onu öldürüyor olmalı. Beni öldürdüğünü biliyorum.

Telaşla başparmağımın tırnağını çiğniyorum. Oda biraz daha büyük olsaydı, şu anda volta atıyor olurdu, içimdeki uçucu ateş büyüğü sakinleşmeme izin vermeyi reddediyor.

"İyileştirebildiğin kadar iyileştir," diye emrediyor Xander, cebinden telefonunu çıkarıp bir göz attıktan sonra zil başımızın üzerinde çalarken yerine koyuyor. "Uyanana kadar onu burada gözlerden uzak tutabiliriz. Kan şekeri sorunlarından bahsettiğini söylemiştin?"

Tristan konsantre olurken yüzü buruşuyor. "Evet, tıbbi durumumu tartışmak istemezsem sorun olmayacağı hakkında bir şeyler söyledi.

Çünkü bunun nasıl bir Şey olduğunu biliyordu. Gage daha önce onu kontrol ettiğinde kan Şekerinin düşük olduğunu biliyordu. Sanırım bunun dövüŐün bir parçası olduğunu düşündüm." Başını eğerken yüz hatlarını utanç kaplıyor.

"Sen doktor değilsin Tristan," diye nazikçe hatırlatıyorum ona, kolumu omuzlarına atıp hafifçe sıkıyorum. "Ona nasıl yardım edeceğini bilmen beklenemez. Sorunlarının bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Sence bu ilk kez mi oluyor?" Kian ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak soruyor. Gage'in yetenekli elleri altında yüzündeki acı hafifledikçe yüzündeki stresin bir kısmı da azalıyor.

Gage'in iyileŐmesi iki taraflı bir madalyon, ancak gücünü açığa çıkardığında ne kadar korkutucu olabilse de, elinden gelse kimsenin acı çekmesine asla izin vermez. Neyse ki Kian bunu fark etmişti çünkü insan ambulansının bize ulaŐmasını bekleseydi muhtemelen ölmüŐ ya da en azından çok daha ağır yaralanmıŐ olacaktı.

"Kardeşi başka sırları olduğunu ima etti." Xander başını eğip gözlerini Sera'nın baygın halinden ayırmazken sözleri soğuk ve kesik kesik. "Bunun da onlardan biri olduğunu varsaymak akıllıca olur."

Gage uzaklaşır, bir sandalyeye doğru sendeleyerek giderken gözlerindeki parıltı söner ve derin bir nefes vererek sandalyeye yığılır. "İŞte. Şimdilik bu kadarını düzeltebilirim. Buna neyin sebep olduğunu bulamıyorum, bu yüzden tekrar olmasını engelleyemiyorum." Bir elini alnına götürüp kendini zorlarken orada biriken teri silerken kelimeler tiksinti ve kendinden nefretle doluydu. "Uyandığında daha az acı çekecek ama muhtemelen kafası karışmış olacak."

Tristan başını sallayarak, "Dostum, kardeşi bizi öldürecek," diye mırıldandı.

"Devyn'in ne yapacağını bir düŐünsene." Xander'ın ağzı, sanki bu sözler onu eđlendiriyormuŐ gibi alaycı bir kıvrım yapıyor. Haklı olduğu bir nokta var-Devyn

Nedenini hala anlamasam da, küçük ateşime kesinlikle bağlı görünüyor. Yani, onunla sadece on beş dakika geçirdi. Sanki benden, bizden sakladıkları başka bir şeyler varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum...

"Onu baygın tutan tutuşu serbest bırakıyorum," diye uyarıyor Gage. "Kısa süre içinde uyanacaktır."

Güzel. O zaman belki gerçekten bazı cevaplar alabiliriz. Çünkü eğer birisi buna sebep olduysa, ben onların dünyasını yakıp yıkarken herkes benim arkamda sıraya girmek zorunda kalacak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

SERAFINA

M

Ağzımın tadı pislik gibi ve beynim neler olduğunu bir araya getiremeyecek kadar halsiz.

Düşün. Katalog.

Bu rutini biliyorum. Son beş yıldır yapıyorum.

Sert bir şeyin üzerine uzanıyorum ve vücudum ağrıya da normalde nöbet sonrası yaşadığımdan çok daha az. Genelde vücudum kas kasılmalarından dolayı acıdan isyan eder, çarpma eğiliminde olduğum şeylerden bahsetmiyorum bile. Buna ek olarak, ölü baygınlığına düştüğünüzde, gerçekten *düşersiniz* ve diğer yaralanmaların yanı sıra adil payınızdan daha fazla çürük toplarsınız. En azından bu sefer dilimi ısırmadım.

"Sera?" Yumuşak ses hala zihnimi bulandıran sisi delip geçiyor ve gözlerimi zorla açıp loş ışığa karşı sertçe kırıştırıyorum.

Belli ki bir bölüm, ama ben hangi cehennemdeyim?

Panik içimde uğuldamaya başlıyor, zayıflığımdan duyduğum huzursuzluk ve kendimden iğrenme, beni kimin o şekilde gördüğünü anlamaya çalışırken korkuyla gıdıklanıyorum. Kendimi doğrulmaya zorluyorum, küçük ağırları ve karın kaslarımın yanmasını görmezden gelerek kendimi dikleştiriyorum. İki çift el beni sabitlemeye yardım ediyor ve uzandığım dar koltukta kalmamı sağlıyor.

Bir masa, fark ettim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor başka bir ses ve ben de gözlerimi ovuşturarak üzerlerindeki kumları temizliyor ve aynı hareketle saklanıyorum. Her iki ses de bana yardım eden ellerden farklı yönlerden geliyor, bu da çok dolu bir odada olduğum anlamına geliyor. Keşke Cleo da burada olsaydı da yüzümü kürküne gömüp zayıflığımı onların meraklı gözlerinden gizleyebilseydim.

"Ben iyiyim." Kelimelerim dudaklarımdan dökülürken paslı, boğazım o kadar kaşınıyor ve kuru ki, bu hisse karşı sarsılarak yutkunmaya devam ediyorum. Tanrım, umarım çığlık atmamışımdır. "Ne kadar baygın kaldım?" Umarım çok uzun sürmemiştir, yoksa kardeşlerim ve ailem beni bulmak için okulu birbirine katacak ve sahip olduğum her türlü normallik şansı sonsuza dek yok olacak.

"Son zil henüz çalmadı." Tristan'ın sesi derin, eşit bir gümbürtüye dönüşüyor ve refleks olarak bir elimi boğazıma bastırarak tekrar yutkunuyorum.

"Al," diyor ikinci bir ses ve bir su şişesi avucuma çarpınca irkiliyorum, başımı kaldırıp onun gözlerine bakmayı reddediyorum - zaten iyi tanıdığım gözlerine. Foster.

Aile geçmişimin gün ışığına çıkması yetmiyormuş gibi, yeni arkadaşlarım şimdi de benim kırıldığımı gördüler.

Onaylarcasına hafifçe başımı sallıyorum, suyu yudumlarken gözlerimi aşağıda tutmaya zorluyorum, beynim hala içimde dolaşan sisi çılgınca yakalamaya çalışıyor. Belki de her şeyi görmemişlerdir. Belki bir bahane bulabilirim...

"Nöbetler ne sıklıkla oluyor?" Foster'ın sessiz sözleri rahatsız edici sessizliği bozuyor ve ben sertçe yutkunuyorum, su istismara uğramış boğazımda jilet gibi hissediyorum.

Sikeyim.

Sanırım bu, ne kadar bildikleri sorusunu yanıtlıyor.

Gözlerimi zorla kaldırıp odaya bakıyorum. Foster, Gage ve Tristan'ı bekliyordum - bu üçü temelde birbirlerinin uzantısı, ders için ayrılmaları gerekmedikçe hep birlikteler. Xander bile çok büyük bir şok değil, özellikle de burada öğretmen olduğu ve Tristan onun kardeşi olduğu için. Odadaki sürpriz ise ayaklarımın dibinde duran Kian, beni izlerken gözleri yumuşacık. Nöbet geçirmeye başladığımda yanımda olduğunu düşünürsek, gerçekten şaşırmamam gerekirdi, ama yarı yarıya kaçacağını düşündüm, bu da anında kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Tristan ve arkadaşlarıyla anlaşılamayan biri için şu anda hiç kavga yok gibi görünüyor.

Normalde bu benim için sevinilecek bir şey olurdu ama şu anda dikkatimin dağılması işime yarayabilirdi.

Omuz silkiyorum ve su şişesini titreyen parmaklarımın yapabildiği kadar soğukkanlı bir şekilde Foster'a geri veriyorum. "Ara sıra."

"Yani bu ilk değil mi?" Foster bastırıyor, ama sözleri nazik. Bakışları iyi olup olmadığımı anlamak istercesine üzerimde geziniyor. "Ailenle kavga etmenden falan kaynaklanmıyor, değil mi?"

"Ona cevap verseniz iyi olur Bayan Jenkins," diye ekliyor Xander kuru bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturup karşımdaki duvara yaslanarak. Sakin, neredeyse rahat tavrına rağmen, yeşil bakışlarında kalbimin bir yarış atı gibi çarpmasına neden olan bir korku parıltısı var.

Kendimi masanın üzerinde döndürüyorum, onları dikkatle izlerken ellerimi kalçalarımın arasına yerleştiriyorum. Onlar için kendimi çoktan açtım, onlara hayatımdaki en önemli sırlardan birini sundum.

Şimdi de bu kendini gösterdi. Her zaman öğrenmeleri ihtimalinin olduğunu biliyordum, bunun bir arkadaşlığın gerçekten oluşmasını engelleyen bir şey olma ihtimali vardı, ama umuyordum ki

Daha fazla zaman. Haftalardır nöbet geçirmedim. Migren belirtilerim daha erken başladığında günü sonlandırıp eve gitmem gerektiğini bilmeliydim ama bir kez olsun normal olmayı o kadar çok istedim ki.

"Sorun yok, Sera." Kian uzanıp elimi tutuyor ve beni sürükleyip götürmek isteyen endişe denizinde bana bir can simidi sunuyor. "İstemiyorsan bize hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Sadece senin için endişeleniyoruz, hepsi bu. Bir daha böyle bir şey olursa nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmek istiyoruz."

Gülüyorum ama sesimdeki küçümseme açıkça belli oluyor. "Doğru. Eminim kendi kusmuğumda boğulmayacağımdan nasıl emin olacağımı ya da altımı ıslatırsam ne yapacağımı bilmek istersiniz. Ya da nöbet geçirmeye başladığımda kendimi haşlayabileceğim için sıcak sıvıları nasıl taşıyamayacağımı. Ya da bayıldığımda ve neredeyse dilimi ısırdığım için her yerim kan olduğunda ne yapmam gerektiğini."

Tristan dişlerinin arasından tıslıyor. "Bu mu oldu?"

"Dil çabuk iyileşir, gerçi yeterince kötü ısırsa muhtemelen dikiş atılması gerekir," diye araya giriyor Gage, bir sandalyeyi döndürerek üzerine oturuyor. Gözleri beni değerlendirirken kurnazca bakıyor ve homurdanıyor. "Bizi utandırmayacaksın, biliyorsun."

"Hah, bunun utanç verici olduğunu mu düşünüyorsun? Bir keresinde koca bir Gobstopper'ı ağızıma sokup sokamayacağımı denemiştim çünkü bu salaklar sokamayacağıma dair iddiaya girmişlerdi. Ağızıma aldım ama lanet şeyi çıkaramadım ve neredeyse boğuluyordum." Tristan başını sallayarak konuşuyor ve bu anıyı hatırlayınca yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor.

Foster dikkatini bana yöneltmeden önce, "Sen de sırf ne olacağını görmek için bir dizi aktarma kabloları yanlış taktığında dilini direğe yapıştırmış ve motorumu yakmıştın," diye hatırlatıyor. "Muhtemelen seni uyarmalıydık-Tristan hemen hemen her cesareti alır ve bir şeyin gerçekten işe yarayıp yaramadığını kontrol etmek g i b i bir alışkanlığı vardır."

"Hey, Mythbusters bunu her zaman yapıyor ve sen onları seviyorsun!" Tristan, Foster'ın yorumuna oflayarak itiraz eder.

"Evet ama onlar bilim adamı ve güvenlik planları var. Sen ise bir şeyleri yalamaya ve olacaklar hakkında endişelenmemeye meyillisin," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor Foster, duvara rahatça yaslanmış, bir bacağını denge için yanına kaldırmış.

"Bayan Jensen." Xander'ın sesi soğuk ve yanaklarımdaki sıcaklığın farkında olarak gözlerimi ona çeviriyorum. "Sadece gerçeği. İstersen kanlı detayları anlatma ya da istediğin zaman paylaş. Söyleyeceğin hiçbir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Arkadaşlar bunun içindir," diyor Tristan gülümseyerek. Bu şekilde yerleştirilmiş olsalardı Kian'ın yüzünü buruşturduğunu fark etmesi mümkün değildi ama ben kesinlikle fark ettim. Bazı şeyler ilişkileri değiştirir - Kian bunun kanıtı. Dudaklarımı büzüyorum, gözlerim içgüdüsel olarak Kian'a doğru gidip gelirken içimi bir şüphe kaplıyor.

"Aynı şey değil, Fi." Kian öne doğru adım atıyor, yanıma oturup elimi tutana kadar kayıyor. İsmimi kısaltmasına, tamamen ona ait bir isimle değiştirmesine kıkırdamak istiyorum ama hâlâ gerçek bir kahkaha atamayacak kadar gerginim. "Evet, çocuklarla benim aramda sorunlar var ama senin yaşadıkların gibi değil. Ama bize söylemek istemiyorsan, bu senin kararın. Hayır demen de bir şeyi değiştirmez, Fi."

Sikeyim.

Bir çift endişeli gözden diğerine bakıyorum, sonra kendi gözlerimi kapatıp nefesimi üflüyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, bu bir yara bandını yırtmaya eşdeğer.

"Her zaman böyle değildim. Birkaç yıl önce, on iki yaşımdayken başım ağrımaya başladı. Gerçekten kötü baş ağrıları. Midem çok bulanıyordu. Kas ağrısı. Baş dönmesi. İlk başta stres yüzünden olduğunu düşündük. Sonra nöbetler başladı. Boştular.

nöbetler, ilk başta. Hiçbir şey yapamıyordum. Sonra küçük nöbetler. Sonra grand mal." Kian'ın elini tutuyorum, gözlerimi açıp ayakkabılarıma bakarken beni sabitlemesine izin veriyorum, ayak parmaklarımdaki küçük sürtünme izlerini ve bacağımın yan tarafını süsleyen kiri fark ediyorum.

"Ailem beni ülkenin dört bir yanında onlarca doktora götürdü. Giderek daha fazla semptom ortaya çıktı ama hiçbir birbiriyle bağlantılı değildi. Piyasadaki neredeyse her hapı ya da tedaviyi denedim ama semptomlarımda hiçbir azalma olmadı."

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok mu?" Foster soruyor, sesindeki şok açıkça belli.

"Aslında düşündüğünüzden daha sık oluyor. Özellikle de kadınlarda. Kaç kez bir doktor aileme ilgi çekmek için numara yaptığımı söyledi ya da muhtemelen hamileliğimi veya uyuşturucu kullanımımı örtbas etmeye çalıştığımı öne sürdü? Gördüğümüz uzmanların dörtte üçünden fazlasının testleri sonuçsuz ya da negatif çıktığında oraya gittiğini söyleyebilirim." Bunun üzerine odayı kızgınlık homurtuları dolduruyor, ama ben sadece omuz silkiyorum, saçlarımın uçlarını parmak uçlarımda döndürmek için uzanıyorum. Bu uzun zamandır benim hayatım, çarpık bir şekilde buna alışıyorum.

"Peki şimdi tam olarak ne gibi belirtiler gösteriyorsun?" Gage öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak soruyor.

"Şey, aslında çok fazla şey var. Ve hepsi aynı anda olmaz. Nöbetler, bayılma nöbetleri, baş dönmesi, migren, uykusuzluk, taşikardi, ateş, döküntüler, titreme, mide bulantısı..." Her şeyi kafamda saymaya çalışıyorum. Bu konuşmayı doktorlar için yapmaya alışkınım, benim gibi diğer insanlar için değil.

Bir keresinde kronik hastalıkları anlatmanın, yanan bir odadan bahsetmeye benzediğini duymuştum. Perdelerin alev alması gibi büyük, yeni öğelere odaklanırsınız, ancak bir süredir için için yanan kitaplıktan bahsetmeyi unutursunuz, çünkü o artık

senin normalin. Bunu hayatımı tanımlamak için oldukça doğru bir yol buldum ve metafor bana yapıştı.

"Kronik, yaygın ağrı. Uzunlarımnda kullanım kaybı." Bunu duyunca irkildim, tekerlekli sandalyeye mahkum olduğum anılar içime işledi. Onlara genel bilgileri vereceğim ama tüm ruhumu onlara açmayacağım. En azından şimdilik. "Kan şekeri sorunları. Adet sorunları." Yanaklarım kızarmak istese de bu sözler karşısında yüzümün kızarmasını reddediyorum. Eğer bu adamlarla takılacaksam, buna alışmaları gerekecek.

"Şaka mı yapıyorsun lan?" Tristan ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "*Tüm bunlarla* başa çıkabiliyor musun? Nasıl dövüşüyorsun? Nasıl iş yapıyorsun?"

"İnanılmazsın," diye fısıldıyor Kian, parmağıyla elimin arkasını okşayarak. Ona utangaç bir gülümseme gönderirken midem kıpır kıpır oluyor. Birinin bana bunu söylemesi pek sık rastlanan bir şey değil. Aslında, daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum ve içimde gazoz gibi kabaran duygularla ne yapacağımı bilemiyorum.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Gage parmaklarını sandalyenin kenarına vurarak soruyor.

Evet, beni bırakma. Kaçmadan önce kelimeleri yutuyorum. İhtiyacım olan son şey, zayıflığımın üstüne bir de zavallı olduğumu düşünmeleri.

"İşler kötüye giderse ailemi ya da kardeşlerimi arayın. Yardım edeceklerdir. Çoğuyla kendim başa çıkabilirim."

"Hey." Foster ayaklarımın dibinde diz çöküyor, bana bakarken bacaklarımı ellerinin arasına alıyor. "Seni kime teslim edeceğini sormuyor. Gerçekten nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmek istiyoruz. Hepimizin kendi sorunları olduğunu göreceksin. Seninki sadece ilk ortaya çıkan oldu. Yeni arkadaşlar edinince böyle oluyor."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onların arasından nefes almaya çalışıyorum. "Çoğunlukla yapabileceğiniz bir şey yok. Bir gözüm

sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ve uyarı işaretlerimi biliyorum. Yani, bayılırsam veya kriz geçirirsem, bir yere çarpmadığımdan emin olmaya çalışın, tamam mı? Ya da boğulmadığımdan emin ol. Bunun dışında..." Omuz silkiyorum.

Hastalığımın esiri olmak ne kadar çaresiz hissettirse de, beni izlemenin ailem için hiç de kolay olmadığını biliyorum. Yeni arkadaşlarıma bana verebilecekleri bir hap ya da beni hemen düzeltecek bir iğne olduğunu söylemek isterdim ama hiçbir şey yok. Deneme, yanılma, sabır ve acı; işte kronik hastalıkların hayatı bu.

Başımızın üzerinde çalan zil dikkatimizi çekiyor. Xander bileğini açıp saatine bakarak, "Hepinize bu dönem için izin yazacağım," diyor. "Eğer programınızı bilmiyorsam, kiminle olmanız gerektiğini bana bildirin."

"Oh, ben-"

Xander küçük bir sırtısla sözümü kesiyor. "Yoga, Bayan Jenkins. Farkındayım."

O zaman... Beynim bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar ağrıyor. Aynı anda bana yardım etmeye çalışan beş eli görmezden gelerek masadan kalkıyorum ve çantama uzanmadan önce üzerimdeki kiri temizliyorum. "Madd beni bekliyor olacak, o yüzden gitmem gerek." Kaçmak, saklanmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorum ama sesimi sakın ve derli toplu tutuyorum.

Bir sürü güzel söz söylediler ama hayatınızda benim gibi biri varsa arada bir fark var. Hastalığımı o an için kabul etseler bile, bunun gerçekte ne anlama geldiğini, pek çok açıdan ne kadar sınırlı olduğumu anladıklarında, geri adım atma ihtimalleri çok yüksek. Haftalar süren gerginlik etkisini göstermeye başladığında, ikinci, beşinci, onuncu nöbetimi geçirdiğimde. Üzerlerine kustuğumda ya da kanadığımda.

İnsanların iyi niyetinin bir yere kadar olduğunu defalarca öğrendim. Sadece yüzünüze karşı sabırlı ve anlayışlı oluyorlar,

ve genellikle sadece ilk birkaç kez. Sonra fısıldaşmalar başlar. Göz devirmeler. İnemeler.

Kardeşlerimle ne kadar yakın olursak olalım, regl dönemimde acıdan bayılmamdan ilk kez şikayetçi olmuyorlar. Beşincisi bile olmazdı. Diğer sorunlarımdan bahsetmiyorum bile.

Kendi ailem, hayatım boyunca beni her şeyleriyle sevdiklerinden bir kez bile şüphe duymadığım insanlar, bazen benden ve rahatsızlığımdan bun alıyor ve hayal kırıklığına uğruyorlar. Bu harika, muhteşem, tatlı adamlar neden yeni tanıştıkları biri için etrafta dolansınlar ki?

"Görüşürüz." Kapıya yöneliyorum, hiçbiri beni durdurmaya çalışmadan, sesler kulaklarıma ulaşip korkularımı doğrulamadan önce arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum. Ben koridorlarda dolanırken öğrencilerin çoğu çoktan arabalarına ya da otobüslerine gitmişlerdi ama neşeli bir ses adımı söyleyerek dönmemi sağladı.

"Sera!" Candy tekrar bağılıyor, bana doğru koşuyor. "Ne oluyor lan? Neden hepiniz kirlisiniz?" Kıyafetlerimi işaret ederken burnu kırışıyor. Kahretsin, bu lekeleri çıkarmak zor olacak.

"Ayağım takıldı ve düştüm. Bileğimi burkmuş olabileceğimi düşündüm ve dersi ekim. Yine de iyi, sadece biraz ağrıyor," diye yalan söyleyerek tekrar kapıya yöneliyorum. Sadece bugünün bitmesini istiyorum. Daha fazla ruhsal yükü kaldıramam, henüz değil.

"İyi görünüyorsun. Sadece kirlisin," diyor Candy beni ana kapıdan otoparka kadar takip ederken. Madd arabasından inip el sallıyor, ben de ona el sallıyorum. Neyse ki otoparkın sonunda, sırtımı süslediğinden emin olduğum lekeleri göremeyecek kadar uzakta. Yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve Caleb da dışarı çıkıyor. Bu eve dönüş yolculuğu cidden berbat olacak... "Kim

Onlar mı?" diye tıslıyor, omuzlarını geriye itiyor ve göğsünü dışarı çıkarıyor.
"Ve neden sana el sallıyorlar?"

Kafam yeterince bulanık olduğu için muhtemelen ses tonundaki ısırtığı hayal ediyorum, ama her birini göstermek için bir el sallıyorum.
"Bunlar benim kardeşlerim, Maddox ve Caleb."

"Erkek kardeşlerin olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor, her zamanki gibi neşeli, kalçasını kaldırıp vücudunu onlara göstermek için dönerken bile. Ne yazık ki sadece Cal ilgi gösteriyor ve onun da liseli bir kızla ilgilenmesine imkân yok. Kardeşim bir ahmak ama bazı sınırları var.
"Bu kadar ateşli olacaklarını bilmiyordum."

"Buna cevap vermenin iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum," diye düşünüyorum, sırt çantamın askısını ayarlarken. "Sanırım bunu gitmem için bir işaret olarak kabul edeceğim." Arabaya doğru ilerlemeye başlıyorum ve Candy arkamdan sesleniyor.

"Belki sadece seni kontrol etmek için uğrarım. Bilirsin, yaralandığından beri." Sesi otoparkta çınlıyor ve kardeşlerimin gözleri benimkilere kayıyor.

Hay sikeyim. Kirli giysilerimi kaba kuvvet olarak göstermem buraya kadarmış. Cebimdeki telefona hafifçe dokunuyorum, acaba son kez sesini duydum mu diye merak ediyorum.

Kemiklerim yorulmuş, göğsüm sıkışmış bir halde arabaya ve yaklaşmakta olan kaçınılmaz tartışmaya doğru ilerliyorum.

Yine de geri adım atamam. Eğer yaparsam, tekrar saklanırsam, bundan geri dönebilir miyim bilmiyorum. Yorgun, acı içinde, kalp hastası.

Ne olursa olsun, kendime özgü bir normal olma hakkı için savaşmalıyım. Yoksa yaşamının ne anlamı kalır ki?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SERAFINA

W

ell...

Artık resmileşti.

Şimdiye kadar edindiğim tek gerçek arkadaşımı kaybettim. Yaşasın ben.

Bu sabah ellinci kez umutsuzca telefonuma bakıyor, ekranda bir kısa mesaj belirmesini bekliyorum. Grup sohbeti neden bu kadar sessiz? Beni oradan çıkardılar mı? Benim hakkımda kötü mü konuşuyorlar?

Aman Tanrım.

Kendimi yatağıma atıp iç çekerken, panik midemde bir kedinin saldırısına uğramış bir iplik yumağı gibi kıvrılıp bükülüyor.

Birkaç gün önce okuldan eve döndüğümde Maddox ve Caleb tarafından gün içinde olan her şeyi aileme anlatmaya zorlandım. Annem her zamanki gibi paniğe kapıldı ve derhal okuldan alınmamı önerdi. Buna şiddetle karşı çıktım ve şaşırtıcı bir şekilde Maddox ve Caleb da beni desteklediler.

"Zaten tuhaf biri anne," diye yakındı Caleb. "Ev okulu eğitimi yüzünden. O olmadan ne kadar tuhaf olacağını hayal edebiliyor musun?"

herhangi bir akran etkileşimi?" Hakaret ettiği için koluna vurmuş olsam da içten içe benim için mücadele etmesine sevinmiştim.

Sonunda ailem yumuşadı ve beni okula kaydetmeye karar verdi, ancak hafta sonu ile Pazartesi ve Salı günleri izin almam konusunda ısrar ettiler. Haklı olduklarını ve bu saldırıdan sonra beklediğim kadar acı çekmesem de vücudumun iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu bildiğim için onlarla tartışma zahmetine bile girmedim.

Ama lanet olsun, babamın Japonya'dan aldığı yeni katana kılıçlarıyla antrenman yapmama bile izin vermiyorlar. Bunun yerine Maddox ve Caleb'in kılıçların ne kadar inanılmaz olduğu ve dokunulduğunda ne kadar keskin olduğu hakkında övünmelerini dinlemek zorunda kalıyorum.

"Hey, tatlım." Annem odamın kapısında duruyor, elinde dumanı tüten bir fincan çay. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sıkıldım," diye homurdanıyorum, telefonumu yastığımın üzerine atıyorum ve içkiyi ondan almak için doğruluyorum. "Bıçak gibi."

Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Sadece senin ve sağlığın için en iyisini istediğimizi biliyorsun. Bunu anlıyorsun, değil mi? Seni çok seviyoruz."

Böyle şeyler söylediğinde ona kızgın kalmak çok zor. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta ona ya da babama gerçekten kızgın olduğumu hiç sanmıyorum. Onların sadece benim için en iyisini istediklerini içten içe biliyorum, bu beni gizli bir sır gibi saklamak anlamına gelse bile.

Kendimi tekrar annemin yüzüne odaklanmaya zorlamadan önce gözlerim istemeden bir kez daha telefonuma kayıyor. Sırıtan, yaramaz yüzüne.

Aman Tanrım.

O biliyor.

"Adı ne?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde hafif.

"Ne? Kimin adı?" Sesim son iki kelimedede parçalanmış bir fare gibi cızırdıyorsa beni suçlayabilir misiniz? Annemi seviyorum, gerçekten seviyorum ama bazen kardeşlerim ve babamın toplamından bile daha aşırı korumacı olduğunu düşünüyorum. İsteddiği zaman gerçekten korkunç olabiliyor, bu da muhtemelen babamın ona neden bu kadar aşık olduğunu açıklıyor.

"Sana mesaj atmasını istediğin çocuk," diye açıklıyor ve telefonuma dikkatle bakıyor. Hemen cevap vermeyince kaşları şaşkınlıkla saç çizgisine değiyor. "Yoksa bir kız mı?"

"Hayır." İnliyorum, ellerimle yüzümü kapatmaya başlıyorum ve yatağa geri çöküyorum. Ben yüzüme düşürüp kendimi yakmadan önce annem uzanıp çay bardağını alıyor. "O bir erkek. Şey, onlar erkek. Erkek. Her neyse."

"Çoklu mu?!" Sesi kuşkuyla karışık ve yüz ifadesine bakma riskini aldığımda, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Onlar sadece arkadaş," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "Onları neredeyse hiç tanımıyorum bile."

"En azından korunuyor musun?" diye ciddi ciddi soruyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

"Anne!" Çığlık atıyorum.

"Ne?" Bana küstah bir bakış fırlattı. "İyi seks bir kadın için sağlıklıdır. Ben sadece elli yaşımdan önce torun sahibi olmayacağımı bilmek istiyorum."

Tabii ki babam da odamın önünden geçmek için tam o anı seçiyor. Annemin sözleriyle duraklıyor, kafasını yavaşça çevirip okunamayan bir bakışla beni delip geçiyor.

"Torunlarla ilgili duyduğum bu şey de ne?" diye soruyor karanlık bir şekilde. "Hiçbir şey!" İsrar ediyorum, hala iç sıcaklığım yükselmiş gibi hissediyorum.

bir milyon derece arttı. Eminim bir yumurta pişirebilirsin.

ne kadar sıcak olduğumu yüzüme vuruyor.

Annem yatıştırıcı bir sesle, "Muhtemelen bir şey yoktur," diye onaylıyor. Sonra da ekliyor: "Ama ne olur ne olmaz, bodrumdaki el bombalarını al."

"Anne. Hayır!" Kolunu tutuyorum, içimden küçük bir kahkaha kaçıyor. Aileme güvenmek beni tüketen bu korkudan kolayca kurtarabilirdi.

Annem babamı kovuyor, komplocu bir tavırla göz kırparken ona defalarca "el bombası" diyor. O gittiğinde -umarım yeni arkadaşlarımla evlerini havaya uçurmaz- annem gözlerine değen esrarengiz bir gülümsemeyle bana dönüyor. Kendi cevap gülümsememin onunkine karşılık olarak dudaklarımı yukarı çektiğini hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim anne," diyorum usulca, çocukken hep yaptığım gibi ona sarılmak için öne doğru eğilerek. Çenesini başımın üstüne koyarken kolları hemen beni sarıyor.

"Ne için?"

"Biliyor musun?" Gözümden kaçtığını fark etmediğim bir damla yaş silerek geri çekiliyorum.

Beni sevdiğin için.

Beni koruduğun için.

Beni güldürdüğün için.

Beni bırakmadan önce son bir kez daha sıktı. "Şimdi çayını iç ve biraz dinlen. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

"Seni seviyorum," diye sesleniyorum tam kapıya ulaştığında.

Bana bir öpücük vermek için arkasını döndü. "Seni daha çok seviyorum."

Günün geri kalanını ev ödevlerimi ve okul ödevlerimi yetiştirerek geçiriyorum. Hâlâ şiddetli bir baş ağrım var ama günün geri kalanında

ağrılarım azalmaya başladı. Bu rahatlamanın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama yakın zamanda nüksetmemesi için dua ediyorum.

Okul ödevlerimi yapmadığım zamanlarda aşağıda televizyon izliyorum.

Bunu kimseye söylemeyin ama *Grey's Anatomy*'ye karşı gizli bir takıntım var. Belki de hayatımın büyük bir kısmını hastanede geçirdiğim içindir. Dram, romantizm, buhar.

Ama gerçeği itiraf etmeden önce seni öldüreceğim.

Kapı zili çaldığında iki insanın bir direk tarafından birbirine yapıştırıldığı bölümün yarısındaydım. Annem, babam ve Caleb bugün hâlâ işte, bu yüzden Maddox 'Sera bebek bakıcılığı görevinde'.

"Ben bakarım," diye homurdanarak mutfaktan çıktı. Dikkatimi tekrar televizyon ekranına veriyorum ve birden keşke bir kase patlamış mısırim olsaydı diyorum. Annem tam bir sağlık delisi olduğu için o tuzlu, tereyağlı atıştırmalıklardan yiyebildiğim nadirdir. Ancak Maddox ve babamın zaman zaman bana boyun eğdikleri biliniyor. Belki de baskı yaparsam...

"Sera!" Maddox bağılıyor ve ben kanepede dik oturuyorum. "Burada seni görmek isteyen birkaç adam var."

Beyler?

Beyler?!

Bir alarm çığıyla, nöbet sonrası kıyafetim olarak seçtiğim kıyafete bakıyorum. Pembe tişörtüm XXXL beden ve beni tamamen sarıyor, dizlerimin hemen altından sarkıyor ve omzumdan sarkarak altıma giydiğim beyaz atleti ortaya çıkarıyor. Yanlarında pembe çizgiler olan bir çift rahat siyah yoga pantolonu giydim. Kimseyi görmeyi beklemediğim için beyaz-sarı saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım, birkaç tutam yüzümün etrafında kıvrıldı.

Sıcak karmaşa tanımını aşırıya götürüyorum. Aslında, 'ateşli' kelimesini tamamen kaldırabilir ve beni tanımlamak için sadece 'dağınıklık' kelimesini bırakabilirsiniz.

Kaçıp saklanmaya, uçurumdan atlamaya ya da mucizevi bir şekilde beni görünmez kılan sihirli bir yetenek kazanmaya vakit bulamadan oturma odasına bir alay seksi erkek giriyor, onları hırlayan Maddox takip ediyor.

Tristan önce içeri adım atıyor, gözleri sergilenen her şeyi yutarken geniş gözlü ve heyecanlı görünüyor. Neredeyse coşkuyla bir o yana bir bu yana zıplıyor.

Arkasında Gage, ellerini ceplerine sokmuş ve her zamanki kaşlarını çatmış vaziyette duruyor. Her zamanki gibi tamamen siyah giyinmiş, kumaş kaslı vücuduna yapışıyor.

Foster seksi erkekler trenini tamamlıyor, gözlerimle karşılaştığında yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. Bu bağlantıyla içimde bir şimşek çakıyor ve sanki o da bunu hissetmiş gibi yanaklarına renk geliyor. Sanki ayaklarını son derece ilginç buluyormuş gibi anında başını eğiyor.

Cleo onları koklamak için kanepeden atlıyor, yabancı olmalarına rağmen şaşırtıcı derecede sakin. Tristan'ı gerçekten seviyor gibi görünüyor, onu sevmek için eğildiğinde tüylü kafası sürekli bacağına sokuluyor.

"Merhaba çocuklar," diyorum usulca, tamamen ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve battaniyenin ayaklarımın dibinde yere düşmesine izin veriyorum. Tanrıya şükür gerçekten patlamış mısır yememiştim. Her yere düşen kırıntıları ve çekirdekleri hayal edebiliyorum, bu da benim ne kadar pasaklı olduğumu kanıtlıyor. "Nesin sen... um..." Ayağımı sürüyerek yürüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Maddox kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanarak, "Evet," diye onaylıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüzleştirici ses tonu karşısında gözlerim belli belirsiz açılıyor ve iğrenç kışkırtma hareketleri yapmaya başlıyorum, beni utandırmaması için ona sözsüz yalvarıyorum. O sadece başlarının üzerinde sırtıyor, en ufak bir pişmanlık belirtisi görölmüyor, bir santim bile kıpırdamayı reddediyor.

Tristan bir adım öne çıkarak, "Bugün okula gelmedin," diye söze başlıyor. Kollarını bana sarılmak istercesine uzattı ama Maddox'un gürleyen yüzüne bir bakış atınca adımının ortasında durdu ve kollarını iki yanına indirdi.

"Sizi mesajlarla boğmak istemedik," diye gürlüyor Gage.

"Ama iyi olduğunuzdan da emin olmak istedik," diye bitiriyor Foster nazik bir gülümsemeyle.

Sözlerindeki, gülümsemelerindeki samimiyet karşısında kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Ne zaman insanlar beni az önce yaptıkları gibi kontrol etti? Hiçbir zaman.

"Oynamak için bir oyun da getirdik, eğer istersen," diye devam ediyor Foster ve o zaman kolunun altında bir karton kutu tuttuğunu fark ediyorum.

"Ve tüm sınıflarınıza gittik ve kaçırdıklarınız için size notlar aldık!" Tristan hevesle bir not defterini havada sallayarak ekliyor. "Xander sana bir çalışma paketi bile hazırladı!"

Maddox benden çocuklara ve sonra tekrar bana bakarken kaşları eğlenerek kalkıyor. Sanki zor bir matematik denklemini çözmeye çalışıyormuş gibi zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Çok fazla düşünerek kendine zarar verme," diye sesleniyorum ona ve ifadesi hemen kapanıyor, kuşku yerini okunamazlığa bırakıyor. "Yapacak ödevin falan yok mu senin?"

"Bilmiyorum." Geniş omuzlarını silkiyor, dudaklarında başka bir sırıtış dans ediyor. "Bu çok daha eğlenceli."

"Ha ha," diyorum alaycı bir şekilde, gözlerimi devirerek. "Göreceğiz gözlerin olmasa da eğlenceli olacak mı? Çünkü güven bana Maddox, tereddüt etmeyeceğim. Erkek arkadaşların seni gözlerin olmadan ne kadar yakışıklı bulacak?"

"Vay canına, Sera," diye ısıklık
çalıyor Tristan. "Belalı," diye
katılıyor Foster.

Maddox bir saniye daha öylece durur, hâlâ ters ters bakmaktadır, sonra bir hışım çıkarır ve üç adama da kaşlarını çatar. "Sizi izliyorum," diyor onlara, sesi hem bir tehdit hem de bir uyarı.

"Hay hay, kaptan!" Tristan yüzünde aptal bir sırıtışla kardeşimi selamlıyor.

"Ciddi misin? Yüzbaşı mı?" Kardeşim gizlice odadan çıkarken Gage alay ediyor ve gözlerini deviriyor, ama bize son bir delici bakış atmadan değil. Konuşmamızı çok ama çok yakından dinleyeceğine dair içimde bir his var. O gittikten sonra kendimi çok yoğun ve çok seksi üç erkeğin tek odağı olarak buluyorum. "Nasıl hissediyorsun, Sera?" Gage neredeyse talep ediyor.

Bu onda fark ettiğim bir şey, hiç sormuyor. Elbette, bunu bir soru olarak ifade etti, ama sessizliğimin kabul edeceği bir şey olmadığını hissediyorum. Otoriter tavrında beni gülümseten bir şey var, yine de o görüp alınmadan önce çabucak bastırıyorum.

"Daha iyi hissediyorum," diye onları temin ediyorum. "Söz veriyorum."

"Başka... um... nöbet var mı?" Foster bir adım daha yaklaşp elini uzatarak soruyor, sanki alnıma dokunup ateşim olup olmadığını kontrol etmek istiyormuş gibi.

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum onlara, dans ederek yoldan çekiliyorum. Gergin bir kahkahayla üzerimdeki yırtık tişört ve yoga pantolonuna bakıyorum.

kombinasyonum var. "Tüm bunlar için üzgünüm." Çaresizce kendimi işaret ediyorum. "Ziyaretçilerim olacağını bilmiyordum."

Tristan'ın dudakları sanki bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Çok tatlı görünüyorsun."

Ellerimi kalçalarımın altına koyup bir tanesini yana doğru açtığımda Gage ve Foster ona bakakalıyor.

"Tristan, göbek adını bilmiyorum Grayson! Bana sevimli demeden önce tereddüt mü ettin?" Sahte bir öfkeyle sordum.

"Um..." Tristan, Foster'ın omuzlarından tutarak kızıl saçlı adamı önüne doğru iter. "Ben burada değilim!" Foster'ın arkasına saklanmak için eğilir, ancak Tristan'ın diğer adamdan çok daha iri olduğu gerçeği göz önüne alındığında, tek yapabildiği yüzü Foster'ın kızıyla göz hizasında olacak şekilde çömelmektir.

"Aptallar," diye homurdanıyor Gage gözlerini devirerek.

"Demek istediği," diye söze başlıyor Foster, bana dönmeden önce omzunun üzerinden hâlâ çömelmiş olan Tristan'a sivri bir bakış fırlatarak, "çok güzel görüldüğün, Lost." Bu korkunç lakap karşısında dudağım seğiriyor. "Giydiğin her şeyin içinde çok güzel görünüyorsun." "Ve Tristan'ın göbek adı Leslie." diye eklemekten önce duraklıyor.

"Hain!" Tristan bağılıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür ederim, Foster. İşte bu yüzden resmen benim favorimsin."

Tristan o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki, yanlışlıkla burnunu Foster'ın poposuna çarpıyor ve diğer adamın telaşla inlemesine neden oluyor. Gage de başını çevirip bana bakıyor, burun delikleri açılıyor.

"Ne?" Tristan sızlanmaya başladı. "Hiç adil değil! Neden en sevdiğin o?"

"Çünkü bana güzel dedi," diyorum omuz silkerek, ısırarak Gülümsememi kontrol altına almak için dudağıma bastırdım.

Gage göğsünü kabartarak, "Sana her zaman güzel diyorum," diyor.

Bir kaşımı çattım. "Daha önce tam olarak bu kelimeleri kullandığını duyduğumu sanmıyorum."

"Hayır mı? O zaman belki de seni her gördüğümde bunu kafamda sürekli yapıyorumdur."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Kahretsin, dostum," diye nefes alıyor Tristan. "Bu pürüzsüzdü."

Gage anında canlandı. "Bu yeni favorin olduğum anlamına mı geliyor?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Getirdiğin oyunu oynayalım." Şimdi Hayat Oyunu olduğunu gördüğüm karton kutuya doğru başımı sallıyorum. "Kazanan benim favorim olabilir."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TRSTAN

Bugün geçirdiğim zamanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da Serafina'dan hoşlandığımdır.

Hem de çok.

Tüm vücuduyla gülmesini, başını arkaya atmasını ve eğlencesini göklere ilan etmesini seviyorum. Çılgınca gülümsemesini, yüzünün bu ifadeyle buruşmasını seviyorum. Adımı söylerken, sanki bana kızması mı yoksa benimle dalga geçmesi mi gerektiğine tam olarak karar veremiyormuş gibi konuşmasını seviyorum. Ne zaman dikkatimi çekmeye çalışsa minik elini koluma koyması hoşuma gidiyor. Öyle bir noktaya geldi ki, sırf elini üzerimde hissetmek için başka bir şeyle meşgulmüş gibi davrandım.

Dürüst olmak gerekirse,
ondan hoşlanıyorum.

Hem de çok.

Onu istiyorum.

Yıllar boyunca birkaç kız arkadaşım oldu ama hiçbiri ciddi değildi. Umutsuzca pantolonumun içine girmek isteyen yerel kurt adam alfa Rebecca bile bende hiç bu kadar güçlü bir tepki uyandırmamıştı.

Kurtadamlar, doğaları gereği, tek eşlerini bulana kadar çok eşlidirler. Bizi iğrenç incubi ve diğer kurtadamlardan ayıran şey budur.

gecenin seks odaklı yaratıkları.

Ve tabii ki Sera'nın benim 'biriciğim' olup olmadığını bilmek için çok erken, ama onunla vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyorum. Ona çıkma teklif etsem, belki sinemaya falan gitmeyi önersem garip olur mu?

Foster'ın söyledikleri karşısında tüm yüzünün neşeyle aydınlanışını izliyorum. Gage iri kollarını göğsünde kavuşturmuş ikisini izliyor, dudakları belli belirsiz bir eğlenceyle seğiriyor. Arkadaşlarımın ona vurulduğunu görebiliyorum ama kesinlikle benimle aynı seviyede değiller. Yani, onu benden bile daha az tanıyorlar, sanırım, bu yüzden ona çıkma teklif edersem çok üzülmemeliler.

Yedinci sınıftan beri bir kardeşlik kuralımız vardı, hepimiz aynı kızdan hoşlandığımızı keşfetmiştik-Becca Shortz. Bunu kankalık olarak tanımlamazdım ama Foster'ın ona Gage ve benim toplamımızdan daha fazla aşık olduğunu hemen fark ettik. İlişkileri sadece birkaç gün sürdü ama Gage ve ben ondan sonra Becca'ya çıkma teklif etmeyi hiç düşünmedik bile.

Kardeş kodu.

Belki de Foster ve Gage ile konuşup nasıl hissettiğimi açıklarım ve-

"Tristan!" Sera parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Sıra sende."

Life'ı bitirdikten sonra Sera bir dolaba girdi ve Clue'yu aldı. Tabii ki, küçük baştan çıkarıcı Albay Hardal olmayı seçti, ben ise Bayan Scarlett'i seçtim.

Kalbime göre bir kadın.

"Normalde bundan çok daha rekabetçidir," diye fısıldıyor Gage ona, bana kaçamak, okunamayan bakışlar atarak. "Kıçında ne var merak ediyorum."

"Neden? Oraya bir şey mi yapıştırmayı teklif ediyorsun?" Elimdeki oyuna odaklanırken ona takılıyorum. Haklı, gerçi ben genelde süper

söz konusu maçlar olduğunda rekabetçiyim. Beni futbol sahasında canavar yapan da bu. Ama Sera'yla tanıştığımdan beri, sanki yukarı aşağı, sağ sol, mavi kırmızı ya da ne derse desin, kafam allak bullak oldu.

Duygularımı kelimelerle ifade edemiyorum.

"Oh, siktir git." Sera ve Foster gülerken Gage kafama bir zar atıyor. "Muhtemelen parlak bir şey fark ettin ve dikkatin dağıldı."

Parlak şeyleri severim.

Sıra bana geldiğinde, Foster'ın Sera'yla yüzleşmek için dönmesini periferimden izliyorum. "Okulda nasılsın Kayıp? Hâlâ derslerinle boğuşuyor musun?"

Hay sikeyim. Onun takma adı varken benim olmamasından nefret ediyorum. Takma ismin saçma olması umurumda bile değil. Yine de sadece onlar için bir şey ve kurdum bu düşünceden nefret ederek sahiplenici bir şekilde hırlıyor.

Bir nefes veriyor ve bacaklarını kanepede altına katlıyor. Sarı saçlarından bir tutam at kuyruğundan kurtuluyor ve ben de sevimsiz bir aşk filmindeki kahraman gibi onu kulağının arkasına atma dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Düşündüğüm kadar kötü değil," diye itiraf ediyor. "Yine de okul ve öğrencilerle ilgili bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

Çocuklarla dikkatli bakışlarımızı değiş tokuş ettik. "Ne demek istiyorsunuz?" Sonunda altı atıp karakterimi buna göre hareket ettirirken sormayı başarıyorum.

Bayan Scarlett dar kırmızı elbisesiyle mi? Sera ve pembe kıyafetleri karşısında hiçbir şeyi yok.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diyor Sera omuz silkerek. "Sadece... şey... sanki benim dışımda herkes 'biliyormuş' gibi hissediyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Huh." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken sesimi aldatıcı bir şekilde hafif tutuyorum. Sanki hızla daralan bir mengenenin içinde büyüyor gibi hissediyorum. Serafina'ya okulumuzun gizemlerini çözmesi için güvenin. İnsanları yüzlerce yıldır liseye gönderiyoruz ve sadece bir avuç insan bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Okula yerleştirilen büyülerin tam da bu durumun gerçekleşmesini engellemesi gerekiyordu, ancak sanırım ona karşı davranışlarımız şüphelenmesinde rol oynamış olabilir.

Piyonumu balo salonuna taşıırken Sera ekliyor, "Muhtemelen saçmalıyorum."

"Saçmalamıyorsun," diyor Foster ona içtenlikle ve dayanışma için dizini okşuyor. Gözlerim Foster'ın etinin onunkiyile birleştiği yere kayıyor ve kurdumun tüyleri diken diken oluyor. "Bu yeni bir okul, yeni bir çevre ve neden böyle hissettiğin çok mantıklı."

Bir hırıltı boğazımı parçalamakla tehdit ediyor ve kendimi derin, sakinleştirici nefesler almaya zorluyorum. Kendime tekrar tekrar onun benim olmadığını, sadece bir arkadaş olduğunu, onu çok az tanıdığımı hatırlatıyorum.

"Albay Hardal, balo salonunda, iple birlikte," demeyi başarıyorum. Tamamen saçma ama onun piyonunun oyun tahtasında benimkinin yanında olmasını istiyorum. Bunun mantıksız bir düşünce olduğunu, yersiz kıskançlığımın bir ürünü olduğunu biliyorum, ama bunun gerçek olduğunu da inkâr edemiyorum.

Gage'in gözleri yüzümde keskin, neredeyse kesiyor, ama garip davranışım hakkında bir yorum yapmıyor. Ne diyebilir ki? Bildiği tek şey, oyunu akli başında normal bir insan gibi oynadığım.

Yanımda oturan Sera kaşlarını çatıyor. Geçen tur bana Albay Hardal kartını zaten göstermişti, bu yüzden muhtemelen neden tekrar sorduğuma şaşırmıştır.

Bana kartını gösteremedi Gage'in telefonu çalmaya başlıyor. Kaşları birbirine kenetleniyor, arayanın kimliğine bakarken endişesi gözlerini gölgeliyor. Telefonu kulağına götürüyor, alnının ortasındaki o küçük kırısklık hâlâ görünüyor.

"Evet, anne?" diye soruyor, parmaklarını kot pantolonuna vurarak.

Bu sefer göğsümden yükselen hırıltıyı zapt etme zahmetine bile girmiyorum. Onu durduran tek şey Foster'ın dirseğinin karnıma inmesi oluyor.

Gage'in annesi tam bir baş belası, gerçi bunu ona asla itiraf etmeyeceğim. Nedense onun için hala bir umut olduğuna, onun iyiliğini gerçekten önemseydiğine inanıyor. Belki de benim de sevgi dolu iki ebeveynim olduğu için onun neler yaşadığını anlamıyorum ama ona yaşattığı onca şeyden sonra nasıl hâlâ annesinin yanında durabildiğini asla anlayamayacağım.

Gözlerindeki gölgeler çılınca kıvrılıp bükülüyor ve canavarının doğaçlama bir şekilde ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Çünkü hiç şüphemiz olmasın, onun canavarı bir canavar.

İçimizdeki en tehlikeli kişi o.

"Evet," diye homurdanıyor Gage, eli telefonun etrafında belli belirsiz sıkılaşıyor. Dikkat etmezse yanlışlıkla kıracaktı ve bunu Sera'ya açıklamak çok zor olacaktı. Normal insanlar bir cep telefonunu ikiye bölemez. "Orada olacağım."

Kanepede doğrulmuş, burun delikleri alevlenmiş olan Foster'la dikkatli bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Gözlerinde bir ateş patlaması beliriyor ama Sera görüp yorum yapamadan alevleri bastırıyor.

Gage telefonu kapatıyor, başını çenesi göğsüne degecek şekilde eğiyor. Bir an için konuşmaz, sadece telefonu yumruğuna sıkıştırmış bir şekilde eğilmiş pozisyonda kalır.

Sera ilk hamleyi yapıyor ve öne uzanarak rahatlatıcı elini adamın sırtına koyuyor. Adam derin, ürpertici bir nefes alırken Sera onu yatıştırıcı bir şekilde okşuyor.

nefes alıyorum. Daha önce olduğu gibi, gözlerimin içgüdüsel olarak birleştikleri yere sabitlenmesini engelleyemiyorum ve benden kaçmak isteyen üçüncü hırıltıyı ısırmak zorunda kalıyorum. En iyi arkadaşımın üzgün olduğu belliyken ona hırlayarak nasıl bir pislik olabilirim ki?

Bu kız bana ne yapıyor böyle?

"Gitmem gerek," diyor Gage sonunda, elleriyle siyah kot pantolonunu düzelterek.

Foster'ın kaşları çatıldı. "Annen mi?"

"Evet." Bir kez başını sallıyor. "Bana evde ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Senin zor kazandığın parayı çalıp uyuşturucu alabilsin diye mi?" diye çıkıştım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, hemen onları geri alıp içime sokabilmeyi diliyorum.

Lanet olsun, tam bir pisiğim.

Gage annesi hakkında konuşmaktan benim Kian hakkında konuşmaktan nefret ettiğimden bile daha fazla nefret ediyor. Ama aynı zamanda... annesi onun kör noktası, açıkça bakmayı reddettiği bir nokta. Yine de, ilişkileri hakkındaki gerçeği Sera'ya açıklamak kesinlikle bana düşmez.

"Kahretsin, dostum, üzgünüm-" diye başlıyorum ama Gage çoktan ayağa fırlamış, gözleri donuk ve uzak. Sera'nın meraklı bakışlarına karşılık vermiyor.

"Foster?" Onu buraya getiren kızıl saçlı adama doğru döner.

"Evet, geliyorum," diye hemen kabul ediyor ve ayağa kalkıyor. Sera'ya dönüyor ve ona yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Oyun gecesini başka bir zaman bitirmemiz gerekecek Lost," diyor ona usulca.

"Oyun öğleden sonra, teknik olarak," diye düzeltiyor ve gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalıştığını söyleyebilsem de kaşları hala endişeyle kalkıyor. "Bunun için endişelenme. Git Gage'in yanında ol."

En iyi arkadaşımın gözlerinde bir şey parlıyor, orada olan ve uçan bir mermiden daha hızlı giden bir şey, ama beni ona baktırıyor.

alarm ve kafa karışıklığı. Foster başka bir şey söylemeden öne doğru uzanır ve onu kollarının arasına alır. Kısa bir kucaklaşmadır bu ama Foster çekildiğinde yeşil gözlerinde sayısız duygu yüzmektedir.

Foster geri çekilirken, Gage öne çıkar. İçten bir konuşma yapmıyor ya da aşkını ilan etmiyor ya da bunun gibi çılgınca bir şey yapmıyor. Sadece kocaman bir elini Sera'nın başının arkasına koyar ve onu göğsüne doğru çeker. Ardından kollarını ona doluyor ve o da hemen kendi kollarını adamın beline doluyor. Adam Sera'dan o kadar büyük ki, masalarda prensese sarılan bir devi düşünmeden edemiyorum.

Sera konuşurken sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Yüksek şekil değiştiren duyma yetisine sahip olmasaydım Gage'den başkası duyamazdı. "İyi olacak mısın?"

"Benim için endişeleniyor musun?" diye homurdanıyor, sesi hem şaşırmış hem de bu ihtimalden memnun olmuş gibi çıkıyor. Ve belki biraz da dehşete düşmüş, sanki bu ifşaata nasıl tepki vereceğini tam olarak bilemiyormuş gibi. Kendisini gerçekten önemseyen insan sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini ve bunlardan ikisinin bu odada olduğunu düşünürsek, bunun biraz şok edici olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Elbette," diye basitçe yanıtıyor. "Sen benim arkadaşımsın."

"Arkadaş," diye tekrarlıyor, sanki bu kelimeyi gerçekten anlamıyormuş gibi. Belki de anlamıyordur. Foster ve bana sahipken... hepsi bu. Acımasız ve affetmeyen bir dünyada sahip olduğu tek şey bu. Benim diğer kurt şekil değiştirenlerim, futbol takımım ve sınıf arkadaşlarım var; Foster'ın ise robotik kulübünden arkadaşları ve diğer bazı fae elementalleri var.

Herkes Gage'den o kadar korkuyor ki onunla arkadaş olmaya bile çalışmıyor.

Sera hiç duraksamadan "Arkadaşım," diyor ve tıpkı Foster'da olduğu gibi arkadaşımı da bir değişimin ele geçirdiğini izliyorum. Bazı gölgeler geri çekiliyor

ve onu daha da sıkı tutuyor, sanki gitmesine izin verirse onu sonsuza dek kaybedeceğinden korkuyormuş gibi.

"Sana sonra mesaj atarım," diye söz veriyor Foster'a katılmak için uzaklaşırken. Ve yemin ederim, Sera'nın gözleri sanki adam az önce gökyüzünden ayı kementle çekip gümüş bir tepside ona sunmaya yemin etmiş gibi parlıyor.

"Birkaç dakika içinde çıkacağım," diyorum Gage ve Foster'a, kapıda duraksayıp Sera ve benim aramda belirsizlikle bakışırken. "Önce temizlenmesine yardım edeceğim," diye açıklıyorum.

Hâlâ emin görünmüyorlar ama bir saniye sonra Foster nefesini tutup Gage'i odadan dışarı çıkarıyor.

"Sonra konuşuruz," diyor bana ciddi bir şekilde ve ses tonunda bir uyarı seziyorum. Foster'ı kızdıracak pek bir şey yok ama sinirlendiğinde... patlamaya hazır hale geliyor. Bu, kişiliğinin sadece büyüyle daha da kötüleşen bir yönü.

Ve bir anda Serafina ile yalnız kaldım.

Yan odada kardeşi varken olabildiğince yalnızım. "O iyi olacak mı?" diye soruyor endişeyle, elini kemirerek alt dudak.

"Gage?" Öfke içime işlerken ateş karnımı yalıyor. Çok fazla insandan nefret etmiyorum ama Gage'in annesi bu lanet listenin en başında yer alıyor. "O iyi olacak. Bir ya da iki saat içinde onu kontrol edeceğim, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse?"

"Olurdu." Oyun taşlarını plastik poşetlere koymaya ve tahtayı katlamaya başlarken kararlı bir şekilde başını sallıyor. Hemen ona yardım etmek için harekete geçiyorum. Çalışırken sessiz kaldık, ta ki Sera sorana kadar, "Söylediklerin doğru mu? Annesi hakkında?"

Bir nefes veriyorum ve elimi titreyerek kahverengi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Söylediklerimden dolayı duyduğum utanç bir tsunami şiddetiyle üzerime çöküyor. "Bu benim sırrım değil, biliyor musun?" İtiraf ediyorum. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Çok... sinirleniyorum." Öfke kıvrılıyor

Kurdumun kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ederken damarlarımdan alevler gibi geçiyor. Gage'in gözlerinde her zaman gördüğüm acı bir orman yangını gibi bedenimi yakıyor. Bu sürünün alfası olarak, sürü arkadaşlarıma yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak istiyorum... bu tehdit kendi etleri ve kanları olsa bile.

"Sera oyunu kaldırmak için merdivenlerden yatak odasına çıkarken, "Sanırım yapabileceğimiz tek şey, tıpkı sizin bana yaptığınız gibi, onun yanında olmak ve onu korumak," diye söze başladı.

Yatak odasına giriyor ve kapıyı arkamızdan kapatmadan önce içeri adım atmamı bekliyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, kalbim onun yakınlığı karşısında gümbür gümbür atıyor. Oyunu dolaba koymak için yanımdan geçerken, kolu istemedi beninkini okşuyor ve içim magma gibi ısınıyor. Kendimi kontrol altına almaya çalışarak onun nane kokusunu içime çekiyorum. "Daha önce söylediklerimizde ciddiydik, biliyorsun," diyorum usulca ve o da dönüp bana bakıyor.

Bu kadar yakından, daha önce hiç fark etmediğim şeyleri görebiliyorum, her iki yanağını da süsleyen minik çiller gibi. Dudaklarının sağ tarafta sola göre biraz daha yukarı kıvrılması. Beyaz-sarı saç tellerinin arasına karışmış siyah çizgiler. Güzelliği o kadar kalp durdurucu ki, başka tarafa bakmak istemiyorum.

Başka tarafa bakamıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye mırıldanarak dikkatimi ayrılmış dudaklarına çekiyor.

"Hastalığın yüzünden seni öylece bırakıp gitmeyeceğiz. Biz böyle biri değiliz." Onun pelüş, öpülesi, kırmızı dudaklarından başka bir yere bakamıyorum. Sadece eğilmek istiyorum.

"Söyle bana, Tristan." Tek bir adım daha yaklaşıyor, ta ki vücudunun sıcaklığının sistemime nüfuz ettiğini hissedinceye kadar. "Kimsin sen?"

O başını kaldırdığı anda ben de başımı eğiyorum.

Öpücük... her şeydi.

Patlayıcı kelimesi bile bunu anlatmaya yetmez. Dudaklarının benimkilere her dokunuşu saf ateş gibi. Aramızdaki bağdan dolayı vücudumda elektrik çarpıyor ve aniden her yerine dokunmak istiyorum.

Dili dudaklarımın kenarını yokladığında, ona hevesle açılıyorum.

Daha önce düzinelerce kızı öptüm ama hiç böyle olmamıştı. Kendimi ona, onun içimde uyandırdığı duygulara kaptırdığımda kan dolaşımda havai fişekler patlıyor.

O yatağın kenarına uzanıp benim bedenim onunkinin üzerinde gezinene kadar hareket ettiğimizin farkında bile değilim. Arzum bir kor halinden alev alev yanan bir cehenneme dönüştü ve alevleri söndürebilecek tek bir kişi olduğunu biliyorum - o.

"Tristan..." diye inliyor dudaklarıma karşı, elim karnına doğru inerken. Uzun gömleği ve atleti öpüşmemiz sırasında yukarı kalkmış, solgun karnının bir şeridini ortaya çıkarmıştı. Göğüsleri ortaya çıkana kadar daha da yukarı itiyor, minik pembe sütyeninin içinde ısırılabilir görünüyor.

Pantolonunun kemerine dokunana kadar elimi hareket ettirmeye devam ediyorum, gözlerimde bir soruyla ona bakıyorum.

Cevap olarak bacaklarını daha da açarak bana daha iyi erişim sağlıyor.

Bir elimi pantolonunun içine sokmakta tereddüt etmiyorum ve bir parmağımı içine sokmadan önce klitorisini sıkı daireler çizerek yuvarlıyorum. Benim için ıslanmıştı ve onun bu tepkisine neden olduğum düşüncesiyle neredeyse inliyordum. Benim yüzümden. Gage, Foster ya da lanet Kian değil. Ben.

Bir parmağımla açıklığını daire içine alıyorum, aniden kıyafetlerinin gitmiş olmasını diliyorum, böylece onu çıplak görebiliyorum. Bunun yerine, onu hissetmeye odaklanıyorum.

Onu t e k başına, parmaklarımla becerirken ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor.

Her şeyin çok hızlı olduğunu, birbirimizi çok az tanıdığımızı, bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum... ama içimdeki her içgüdü ait olduğum yerin burası olduğunu haykırıyor. Kurdum ona sahip çıkmak için çaresizce uluyor.

"Tristan," diye inliyor yine, yatağa yayıldığı haliyle lanet bir melek gibi görünüyor. Sarı saçları etrafındaki her yöne dökülürken, hayata gelmiş bir tanrıça gibi. Benim kişisel fantezim ete kemiğe bürünmüş.

Eğer beni baştan çıkarmak için gönderilmiş bir şeytan olsaydı, onun için isteyerek günah işlerdim.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın ve bunu sadece ben söylemiyorum. Ona dokunduktan, onu öptükten, tadına baktıktan sonra başka bir kıza bakmamın bile imkansız olacağından eminim. Kokusu ruhumu işledi.

Bedenimde bir gök gürültüsü ve şimşek patlaması başlıyor ve ona karşı doğuştan gelen tepkimi sorgulamıyorum bile. Bu minyon dişiyle ilgili bir şey beni çağırıyor, kurdumu çağırıyor, daha önce hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde. Sadece onu iyi hissettirmek istiyorum. İstiyorum ki-

"Sera!" diye neşeyle sesleniyor bir ses. Ben daha ne olduğunu anlamadan kapı itilerek açılıyor ve kendimi tanımadığım ama çok kızgın bir çift gözle karşı karşıya buluyorum. Önce elim Sera'nın pantolonunun altında bana, sonra da tişörtü hala yukarı doğru kıvrılmış, ışıltılı pembe sütyenini ortaya çıkaran kızın kendisine bakarken yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Caleb!" diye çığlık atıyor, yeni gelenin yüzünü dehşetin yanı sıra akkor halinde bir öfke kaplıyor. "Defol git buradan!"

"Senin... kardeşin mi?" Elimi yavaşça pantolonundan çekerken, tanıyarak boğuluyorum. Aceleyle üzerini örtmeye çalışırken

Korkunç ağabeyin yüzü kıpkırmızı oldu. Belki ani hareketler yapmazsam...?

"Seni ldreceğim!" Caleb homurdanıyor ve o saldırmadan önce geri çekilmek için sadece bir saniyem var, peşimden gelen hızlı ayak sesleri onun çılgın ailesinden daha fazlasının kovalamacaya katıldığını gösteriyor.

Umarım annesi burada değildir. Kırbala lm cidden berbat olurdu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

GAGE

Foster beni sarkık ön verandaya kadar takip ederken anahtarlarımı karıştırıyor, karavanımızın anahtarını bulmaya çalışıyorum. Biz

Buraya ilk geldiğimde burayı temiz tutmaya, tamir etmeye ve babam bizi terk etmeden önce sahip olduğumuz eve benzetmeye çalıştım.

Ama her seferinde annemin torbacıları ve uyuşturucu bağımlısı arkadaşları bu çalışmayı mahvediyordu - yeni boyanmış verandaya işiyor, yan panellerde sigara söndürüyor, bahçeye kusuyor ve çiçek tarhlarında tepiniyorlardı. Bu beyhude bir çabaydı ve zamanımı boşa harcamak için odaklanmam gereken çok fazla şey vardı.

Küçük karavan yavaş yavaş etrafımızda buruştu ve geriye durumumuzu bir neon tabela gibi gösteren bu paslı, metal canavar kaldı.

Karavan çöprü.

Orospu çocuğu.

Tıpkı annen gibi bir keş.

Şeytanın vücut bulmuş hali.

Alaylar kafamın içinde fısıldaşıyor, yıllar boyunca onları bana savuran yüzlerce ses tarafından tekrarlanıyor. Neden hayatımı Sera'dan ya da herhangi birinden saklamaya çalıştığımdan emin değilim. Bu bir sır değil ki.

Annemin kanepede hıçkıra hıçkıra ağladığı kokuşmuş, duman dolu karavana adım attığımızda Foster irkilmiyor bile.

Bir zamanlar çok güzeldi. Kumral saçları ve ısıltılı gülümsemesiyle bir prensese benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Ancak uyuşturucular, sihrimin bile onaramayacağı bir şekilde zarar veriyor, özellikle de arkasını dönüp bir doz daha aldığında. Bir zamanlar mutlulukla parlayan gözleri artık düz ve acımasız, yumuşak cildi artık pürüzlü ve solgun, kumral saçları gevşek ve yanaklarına yapışan yağla tıkanmış.

Eskiden bana masallar okuyan ve peri büyüleriyle üzerimde çiçekleri dans ettiren kadından geriye hiçbir şey kalmadı. Ailelerimizin tüm hayallerini gerçekleştirebilecek güçlü bir süper güç olarak ortaya çıktığımda geleceğimin ne olacağından bahsetmeye başladıkça daha da karardı, sertleşti.

Ama canavarım ortaya çıktığında, o bile korktu. Benim için, kendisi için kurduğu tüm hayaller ölmüştü ve yavaş yavaş kendini de onlarla birlikte mezara götürüyordu.

"Gage, neredeydin?" diye sızlanıyor, cildindeki bir lekeyi karıştırıyor. "Sana burada ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

İhtiyacı olan şey daha fazla ilaç ve bir bakıcı için para, ama bunu söylemeye zahmet etmiyorum. "Bugün yemek yedin mi anne?" Onun yerine mutfağa gidip dolabı çekiştirerek açıyorum.

Çorba. Ugh. Artık o şeyden nefret ediyorum. Yarı sıvı olan her yiyecekten, gerçekten. Ama annemin hassas midesi alem yaptığında ancak buna tahammül edebiliyor, o yüzden elimizdeki tek şey bu.

Kendime aldığım tek ikram çikolata ama sonuncusunu Sera'ya verdim.

"Aç değilim," diyor dudak bükerek, ama onu duymazdan geliyorum, küçük, çatlak dolaptan bir konserve açacağı ve bir tencere çıkarıp çorbayı ısıtıyorum. Foster kayıyor ve ben bir hareket yakalıyorum

Göz ucuyla bakıyorum ve onun kolunu tutmuş, hafifçe okşarken bir yandan da ona baktığını görüyorum. "Vay, vay, büyümüşsün, değil mi yakışıklı?"

Boğazım yanıyor ve onu kadının elinden kurtarmak için harekete geçiyorum. Sadece para arıyor, biliyorum, ama bunu elde etmek için ne yapmaya hazır olduğunu da biliyorum.

Foster gülümsemeye çalışarak, "Teşekkür ederim, Bayan Lennox," diye mırıldanır. Bu piç her zaman naziktir, olmaması gereken zamanlarda bile. "Gage, yardıma ihtiyacın var mı dostum?"

"Çorbayı karıştırır mısın?" Yerdeki şişeleri ve çöpleri temizlemek için hareket ederek soruyorum. En azından bu sefer kustumukla kaplı değil ve evden kovalamam gereken tuvaletler de yok. Sanırım buna bir kazanç diyebilirim.

"Gage, acıyor," diye mızızlanıyor, beklentiyle bir elini uzatıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dişlerim dilimin üzerinde sertçe kenetleniyor. Onun üzerine gitmenin bir anlamı yok.

Denedim.

Bağırdım, yalvardım, tehdit ettim. Hiçbiri işe yaramadı.

Elini tutuyorum, hasarı bastırırken büyümü ona doğru itiyorum ve acısının bir kısmını yakıp yok ediyorum.

Yine de bağımlılığında tek bir çentik bile açamaz.

Tıpkı Sera'yı düzeltemediği gibi.

Annemi bir sonraki vuruşa kadar hayatta kalmasını sağlayacak kadar iyileştirmeye konsantre olmaya çalışsam bile, öfke ve tiksinti sistemimde isyan ediyor.

Eğer onlarla hiçbir şey yapamayacaksam neden bu güçlere sahibim ki?

Bu bir alay, karmanın karanlık, çarpık bir türü. Yüzünüzün önünde sallanan bir havuç, sevdiklerinizi iyileştirebileceğinizi, onları kurtarabileceğinizi

Onları korumak, acılarını hafifletebileceğinizi ama asla gerçekten iyileştiremeyeceğinizi fark ettiğinizde son saniyede elinizden çekip almak için.

Foster gelip ona bir fincan çorba uzatırken annem rahat bir nefes alıp küflü, cızırtılı kanepeye yaslanıyor. "Buyurun, Bayan Lennox. Bunu için." Fincanı bir damla bile dökmeden dikkatlice ona uzatırken sesi nazik ve yumuşaktı. "Gage, ister misin-" Onu uyarmak için bir elimi kaldırıyorum, bu düşünceyle midem ağrıyor.

"Bu gece işten bir şeyler alırım," diye söz veriyorum, o bana temkinli bir şekilde bakarken annem küçük bir homurtu çıkarıyor.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye tükürüyor. "Sen güzel bir yemek yerken beni bu iğrenç içkiyle burada bırak. Muhtemelen sağa, sola ve merkeze para harcamaktan, bu yüzden iyi bir şey yiyemiyoruz. Bana hiç değer vermiyorsun."

Kelimeler ruhumu yaksa da onu düzeltmenin bir anlamı yok, ellerim yumruk haline geliyor. Ona bağırarak, kulağa ne kadar saçma geldiğini dinletmek istiyorum.

Yaşımı önemsemeyen yerel bir lokantada geceleri çalışıyorum, hamburger çeviriyorum ve temizlik yapıyorum. Mutfakta saklanıyorum, insanlarla uğraşmak zorunda değilim, sadece yemeğe odaklanıyorum. Ekstralar için ödeme yapmak bir yana, buradaki arsamızın kirasını bile zor karşılıyorum. Her akşam cüzi maaş paketimin bir parçası olarak aldığım yemek dışında öğünlerimin çoğu çorba ya da sade yulaf ezmesi. Bu benim tek protein kaynağım ve her seferinde onu sömürüyorum.

Gerçekten umursadığından değil. Gözlerinin tam olarak ne zaman yaşaracağına kadar onun rolünü ezbere biliyorum.

"Yiyecek başka bir şey ister misin anne?" Kendimi bu saçma saçmalığa zorlarken kelimeler dişlerimin arasında gıcırıyor.

"Geceleri karnımın ağrıdığını biliyorsun," diye hırlıyor bana, çorbayı gürültüyle höpürdeterek. "Bana karşı her zaman çok kabasın."

Burnunu çekiyor, gözlerini yaşartmak için sertçe kırıştırıyor. "Böyle kötü bir evlada sahip olmak için ne yaptım bilmiyorum."

"Bayan Lennox," diye araya girmeye çalışıyor Foster ama ben sadece başımı sallıyorum. Bir anlamı yok. Eğer rol yaparsam, ona biraz para veririm,

hayatına devam edecek ve beni görmezden gelecek, ki ben de tam olarak bunu istiyorum. Bu, telefonum patlamadan bu gece buradan çıkabileceğim anlamına geliyor ve umarım sihrim bu gece OD yapmamasına yetecek kadar tutar.

"Kirayı yeni ödedim anne, o yüzden fazla param yok," diyorum cebimden ikinci cüzdanımı çıkarırken. "Ama daha sonra kendine yiyecek bir şeyler almak istersen, sana biraz nakit bırakırım." Gözlerini açgözlülükle paraya dikeyor, göz yaşları hemen kuruyor. Parayı yemek için kullanmadığını bildiğimi biliyor,

Yıllar önce tüm paramı aynı cüzdanda tutmamayı öğrendim, çünkü görürse hepsini ister ya da çalar. Şimdi, ana cüzdanım, harcamalarım için kullandığım cüzdanım ve içinde sadece otuz ya da kırk dolar o l a n bir cüzdanım var.

Açıyorum, içinden on dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. İç geçiriyor, suratını asarak bardağı yere bırakıyor. "Gerçekten mi? Kendine güzel bir yemek yemeye gidiyorsun ve bana karnımı doyurmam için sadece on dolar mı bırakıyorsun?"

Kıçımın güzel yemeği. Lokanta yemeklerinden neredeyse çorbadan sıkıldığım kadar sıkıldım. Yine de itiraz etmiyorum, bir onluk daha çıkarıp ilkinin yanına koyuyorum. Ofluyor ama susuyor, ben de mutfağa geçip kalan çorbayı bir fincana boşaltıyorum ve buzdolabına koymadan önce üzerini plastikle kapatıyorum.

Şu anda aç kalmayı tercih ettiğimi söylesem bile boşa harcamanın anlamı yok.

O noktaya geldiğinizde her şeyin işe yarayacağını bilecek kadar aç, gerçekten aç kaldım.

Bu yüzden her gün bir parça çikolata yiyebilmek için indirimdeyken aldığım çikolatalar gibi küçük zevklerden keyif alıyorum.

Başımı Foster'a doğru eğdiğimde düşüncelerim Sera'ya dönüyor, annemin bizi kabul etme zahmetine girmeyeceğini biliyorum çünkü kendini ona pazarlamasına izin vermeyeceğim ve ona zaten para verdim. Karavandan çıkarken veda etme zahmetine bile girmiyor ve ben arabama yöneliyorum, nefes almaya çalışırken başımı kaputa yaslıyorum.

"Gelip bizden biriyle kalabileceğini biliyorsun," diye hatırlatıyor Foster, güven veren elini omzuma koyarak. "Burada kalmak zorunda değilsin, dostum."

Keşke yapabilseydim. Kaçma ihtiyacı o kadar güçlü ki, neredeyse tadını alabiliyorum, ama başımı sallıyorum. Bir söz verdim ve beni öldürse bile sözümü tutacağım.

"Hayır, dostum. Yeterince şey yaşıyorsun ve Tristan'ın ailesinin benden korktuğunu biliyorsun."

Bu konuda acımasız değiller ama onları sinirlendirdiğimi biliyorum. Okulda durum yeterince kötü, insanlar benden uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlar. En azından annemin kötü davranışları için uyuşturucuyu suçlayabilirim. Onların küçük mutlu ailesini mahvetmek, adıma bir kara leke daha sürmek olur.

"Öyle değil, Gage," diye mırıldanıyor Foster, sanki desteğini fiziksel olarak içime itebilecekmiş gibi başını benimkine yaslayarak. "İşlerin ne kadar zorlaştığı önemli değil. Biz senin arkadaşlarıyız. Her zaman senin için burada olacağız."

Homurdanarak onaylıyorum ama şu anda konuşamıyorum. Eğer konuşsam, her şey ortaya dökülecek. Korkum. Acım. Sözüm... Hepsi.

Foster'ın hayatı yeterince zor zaten. Ne derse desin, benim yükümün onunkinin üstüne binmesine ihtiyacı yok.

Foster arabanın kapısını çekerek açarken, "Hadi," diye cesaretlendirir. "Lokantaya gitmeden önce gerçek bir yemek yememiz için yeterli zaman var. Canım makarna çekiyor."

Lokantanın menüsünde olmayan bir yemeğin adını özellikle söylediğini biliyorum ve dudağımda bir gülümseme belirerek başımı sallıyorum.

Ona ve anneme yardım etmenin bir yolunu bulacağım.

Sera'ya da yardım etmenin bir yolunu bulacağım.

Yapmak zorundayım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

XANDER

 Başıımı sandalyeme yasladım ve gözlerimi ovuşturdum. Serafina'nın her ikisi hakkındaki ifşaatından bu yana günler geçti. Ailesi, sağlığı ve o okulda olmasa bile düşüncelerimi dolduran tek şey o oldu.

Onu kaçırıp bulabildiği herhangi bir şifacıya götürmesini engellemek için Devyn'i gölgelerimle yatağa bağlamak zorunda kaldım, insan tıbbının -ve hatta Gage'in- yapamadığını büyünün yapabileceğinden emindim.

Bahse girecek olsaydım, bu gece olay yerine bakma bahanesinin, onu uzaktan kontrol etmek ve güvende ve mutlu olduğuna kendini ikna etmek için bir paravandan başka bir şey olmadığını söyledim.

Eğer gölgelerim bana güncellemeleri fısıldamasaydı, muhtemelen ben de ona katılırdım.

Sera.

Güve

nli.

Bu sözcükler benim için bir mantra gibi, onları daha da zorluyor, cevaplar bulmaya çalışıyorum. Küçük bir insan kızının, Serafina gibi eşsiz ve güzel bir kızın bile beni nasıl bu kadar saplantı haline getirdiğini anlamıyorum.

Kontrolümle gurur duyuyorum. Yirmi üç yaşında Seelie irtibatçısı olmak duyulmamış bir şeydi. Çoğu irtibat görevlisi daha yaşlı olmasa bile en az elli yaşındadır. Türümüz yavaş yaşlanır ve değişimler de bir o kadar yavaş olur. Yine de yeteneklerim, kontrolüm ve hem Seelie hem de Unseelie politikaları hakkındaki bilgim sayesinde doğru yerlere girmeyi, doğru kulaklara fısıldamayı ve ayağımı kapıdan içeri sokmayı başardım.

Öğretmenlik benim tutkum değil, siyaset tutkum.

Yine de, insanların aksine, herkes politikacı olamaz. Eğer doğaüstü bir varlık kültürümüzde söz sahibi olmak istiyorsa, atlaması gereken ölümcül olduğu kadar karmaşık çemberler vardır.

Arkadan bıçaklamak mı? Burada, gerçek anlamda.

Ailem beni hayatım boyunca bu rol için yetiştirdi ve ben de ne kadar uğraştırıcı olursa olsun bu rolü seve seve kabul ettim. Bir on ya da yirmi yıl sonra, güçleriyle mücadele eden ya da önemsiz saçmalıklar hakkında sızlanan öğrenciler için irtibat görevi yapmaktan uzakta, sınıfın dışında olacağım. Önde gelen bir lordun ya da leydinin sağ kolu olacağım, kulaklarına fısıldayarak onları olmaları gereken yere yönlendireceğim. Sonunda, Seelie sarayında kendi yerimi alacağım ve nihayet, nihayet, bazı gerçek değişiklikler yapabileceğim.

İki bin yıldan daha uzun bir süre önce türümüzün büyük bir kısmını yok eden Fae Salgını'ndan bu yana dünyamız aşağı yukarı durağan bir halde. Buraya, Dünya'ya kaçtık, belirli bir yaşam biçimine yerleştik ve çoğunlukla bundan sapmayı reddettik.

Yine de türümüz için bile iki bin yıl uzun bir süre. Evrim geçirmemiz gerekiyor yoksa kendimizi tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakırız. Şu anda bile, hem Seelie hem de Unseelie'den türümüzü çoğaltacak sayıda çocuk sahibi olanların sayısı giderek azalıyor. Sadece ailemin kuşağından benim kuşağıma kadar, aileler dört, beş, hatta altı ya da daha fazla çocuk sahibi olmaktan - dolayısıyla sayısız akrabamdan -

sadece bir ya da iki çocuk doğuruyor. Bazı aileler çocuk sahibi olmaktan tamamen vazgeçiyor ya da gebe kalamıyor.

Yaşam tarzımız bir kez daha ölüm tehlikesiyle karşı karşıya ve ben bunun gerçekleşmemesi için öncülük edeceğim.

Uzun vadeli hedefler...

Kısa vadede bu, oyun teorisi üzerine korkunç derecede yanlış bir makale daha okumak ve kendimi veya bir başkasını bıçaklamamaya çalışmak anlamına geliyor.

Yığınımdaki ilk kitabı elime alıyorum ve "Mario Brothers" kelimesini görür görmez homurdanıp yığına geri atıyorum.

Belki de tüm öğrencileri bayıltabilirim? En azından o zaman hedef talimi için iyi olurlar.

Kağıt yığınının bir kenara itiyorum, ayağa kalkıyorum ve kesme kristal bardakta kalan viskiyi birkaç derin yudumda boşaltıyorum.

Lanet olsun. Belki de Devyn'i bulmaya çalışmalıyım. İkizimle bir gecedir dışarı çıkmadım... Kravatımı gevşetirken başımı eğiyorum, bunu düşünüyorum. Devyn ve ben en son ne zaman çıktık?

Elbette, yakın zamanda bir aile yemeği yedik ve birkaç hızlı toplantı için bir araya geldik, sık sık aramalarımızdan ve mesajlarımızdan bahsetmiyorum bile, ama gerçekten birlikte takılmak? Haftalarca. Belki daha uzun, diye fark ediyorum, kafamda hesaplamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Çalışma odamdan çıkıyorum, kapıyı arkamdan sert bir tıkırtıyla kapatıyorum, gölgelerimi kilide bastırıyorum. Biri eşiği geçerse, önemli bir şeye ulaşmadan önce haberim olacak.

Duş alacağım, mağazaya gideceğim ve muhtemelen Devyn'i gelip bodrum katımdaki spor salonunda birkaç tur atmaya ikna edebilirim.

Bileğimi oynatıyorum, alışkanlıktan dolayı tercih ettiğim kırbacı yaratıyorum ve serin, mürekkepli gölge telini parmaklarımın arasında sevgi dolu bir okşamayla gezdiriyorum.

Serafina kırbaç öğrenmekten bahsettiğinde, bir iniltiyi güçlükle bastırdım.

Onu benimle karşı karşıya gelirken hayal ediyorum, sarı saçları sıkıca örülmüş, teri tenini kayganlaştırıyor, silahımı ölümcül ve zarif bir dansla bana karşı kullanırken efor yanaklarına renk getiriyor...

Ben o anda bir öğretmen değilim, sadece fanteziler tarafından tüketilen bir adamım.

Zihnimin ön saflarına getirdiğim için artık kurtulamadığım bir fantezi.

Yatak odama girip kravatımı, cüzdanımı ve ardından saatimi şifonyerimin üzerindeki ahşap ve mermer vale tepsisine yerleştiriyorum. Beyaz altın kol düğmelerini bileğimden çıkarıp saatimin yanına nazikçe bırakıyorum, başımı eğip parıltılarına bakıyorum, bana Serafina'nın saçlarının beyaz-sarı tonunu hatırlatıyorlar.

Duş alıp biraz rahatladıktan sonra akşam yemeği için endişelenmeye karar veriyorum ve Devyn'e bir saat içinde gelmesini rica eden bir mesaj atıyorum. Beni ringin zeminine yapıştırmasına izin vermeyeceğim çünkü o şımarık, şehvetli, muhteşem kadın dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Gömleğimin düğmelerini çekiştirerek açıyorum, kumaşı sepetime atıyorum ve hemen ardından pantolonumu giyip banyoya giriyorum. Yağmur duşunun başlığını açıp sıcaklığı yükselterek odada buhar oluşmasına, çift lavabonun üzerindeki aynaların, kaygan siyah fayansların ve mekânı süsleyen gümüş armatürlerin buğulanmasına izin veriyorum.

Bir iniltiyle spreyn altına giriyorum, su vücuduma çarptıkça saçlarımı geriye atıyorum, stresten ve daha önceki antrenmanımdan dolayı gergin olan kaslarımı rahatlatıyorum. Raftan sabunu almadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum, sedir ve narenciye kokulu jeli ellerime döküyorum ve odayı zengin, yatıştırıcı kokusuyla dolduruyorum.

Daha sonra Devyn'in beni dövmesine izin vereceğim, ama şimdi duşumun mahremiyetinde, adı kulağıma fısıldandığından beri aklımdan çıkmayan, yanımdayken baş ağrılarını uzak tutan kadının fantezilerine dalacağım.

Serin fayansa yaslanıyorum, sabun kayganlığındaki ellerimi göğsümden aşağıya, ağrıyan sikime doğru okşuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, buharı içime çekiyorum, onun nane ve vanilya kokusunun benimkine karıştığını hayal ediyorum, onu burada benimle birlikte hayal ediyorum, ikimiz de spor salonunda kendimizi sınırlarımıza kadar zorladıktan sonra kızarmış ve ağrılıyız, birbirimizi daha da zorlamaya hazırız.

İtaatkâr olacaktı, bundan eminim, ama her seferinde bunu hak etmemi sağlayacaktı. Bir elimle sikimi okşuyorum, onun yerine zarif, küçük ellerinin üzerimde gezinmesini diliyorum. Onu duvara yapıştırdım, bacaklarını omuzlarıma atabilmek için minik gövdesini kolayca kaldırırdım, bacaklarını iyice açmaya zorlardım, böylece yüzümü bacaklarının arasına gömerdim, kendimi onun tadında boğardım.

Tanrım, ağzımı onun üzerinde gezdirirken, dişlerim klitorisini sıyrırken, dilimi onun içine sokarken ve o küçük, muhtaç sinir yumağının üzerinde döndürürken onu tekrar tekrar kenara çekerken tatlı ve ateşli, inleyen ve inleyen olurdu.

Elleri saçlarımda, onu bitirmem için yalvarıyor, ona çok çaresiz olduğu serbest bırakmayı vermem için yalvarıyor, ama ellerini gölgelerimle tellerden zorluyorum, çekirdeği karnıma sıkıca bastırana kadar vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum, onu sadece ihtiyacı olan şeyin üzerinde tutuyorum, ikimizin de ihtiyacı olan şeyin.

Yalvarmasını istiyorum, ismim o şiş dudaklarda bir lanet ve bir yakarış olsun.

İçine giriyordum, tek bir hamlede derinlere kayıyor, zevkten çığlık atmasını sağlıyordum, gölgelerim onu okşarken elleri boynumu ve sırtımı tırmalıyor, hisleri artırıyordu. Etrafında dönerdi

inlerken amciğı boyum boyunca çırpınıyor, mavi gözleri coşkuyla bomboş...

Bu görüntü uzun, derin bir iniltiyle boşalmama yetiyor; derin nefes alıp vücudumda dolaşan endorfinlerin tadını çıkarırken su, kanıtları kanalizasyona akıtıyor.

Serafina bir erkeğın sadece bir kez sahip olabileceğı türden bir kadın değil, bundan eminim.

Bir tat, bir dokunuş ve sonsuza dek onun olacak, sadık canavarı, dudaklarında nazlı bir g l msemi ve keskin küçük pençeleriyle parçalamadan önce o mürekkepli kirpiklerin bir ırpınışıyla onu yönlendirdiği gibi kullanacak.

"Oyun devam ediyor, kedicik," diye mırıldanıyorum, duşu kapatıyorum ve yatak odama dönerken belime bir havlu sarıyorum.

Telefonumu elime alıyorum, ikizimin bana hâlâ cevap vermediğini fark ettiğimde kaşlarım atılıyor.

Eğer gidip onu fiziksel olarak mülkünden uzaklaştırmam gerekirse, bunu yaparım ama bu benim kontrolümü sınamak olacaktır.

Onu istiyorum, *canavarım* onu istiyor, uygunsuzluğa rağmen ve kendimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

Sorun var.

Bir şey geliyor. Acı,

acı, acı.

Gölgeler kulağıma korkunç uyarılarını fısıldıyor ve ben bir an donup kalıyorum, sonra kıyafetlerime b r n yorum, gücümü ileri doğru itiyorum, daha fazla netlik, daha fazla cevap arıyorum, bu başımin çığlık atmasına ve görüşümün kenarlarının grileşmesine neden olsa bile.

"Ne geliyor, lanet olası?!" Kelimeleri boş havaya doğru hırıldayarak söylüyorum, kısa bir an için etrafımda karanlık, uğursuz bir kıkırdamanın yankılandığını hayal ediyorum.

Değişim, gölgeler fısıldıyor, sesleri yankılanıyor.

Değiştir.

Acı.

Ölüm.

Bu son sözle birlikte odadan çıkıyorum.

Gölgelerim gizemlidir, ama asla y a n ı l m a z l a r . Bu gece ölüm geliyor ve onu durdurmak için yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim.

Ama deneyeceğim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DEVYN

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımın avuç içlerime batmasına izin vererek derin nefes alıyorum, gücümün dışarı akmasına izin veriyorum

etrafımdaki havaya. Bu katil haftalarca, *aylarca* evimizi takip etti, onu bir av alanına çevirdi ve biz hala cahil köpek yavruları gibi kuyruğumuzu kovalıyoruz.

Tüm o hayatlar söndürüldü, o kızlar daha yaşama şansı bile bulamadan yok edildi ve benim onların ailelerine sunabileceğim hiçbir şey yok. *Hiçbir şeyim yok.*

Gücüm onların acılarını dindirebilir, kederlerinin yerine vurdumduymazlığı koyabilir ama bu asla uzun sürmez. Ve duyguları bu kadar uzun süre şişede saklamak sağlıklı değil.

Çektiğim acılar için bile intikam alamıyorum.

Ancak son olay yerine ilk geldiğimde, durumla bağdaşmayan bir duygu beni hırpaladı.

İhtiyacım var.

Derin, kemirici, neredeyse acı verici bir ihtiyaç. Bu da katilin hâlâ yakınlarda olduğu anlamına geliyor.

Adli tıp ekibi ve diğer uzmanlar çoktan gelip gittiler ve beni burada, bu boş, çorak arazide, esintiyle dalga geçen kan kokusu içinde bıraktılar.

Gözlerimi kapattığımda, katilin en yeni kurbanının yüzünü hâlâ görebiliyorum. Genç. Masum. Ölü. Öfke göğsümü sıkıyor, organlarımı kavırıyor ve sıkıştırıyor.

"Haydi, seni sikik," diye hırlıyorum, başımı yıldız benekli gökyüzüne doğru eğiyorum, güçlerimin dokunduğu her şeyi tatmak için derin nefes alıyorum.

Bu seviyede bir ihtiyacı olan biri yürüyerek tatmin olmayacaktır. Bundan eminim. Ne yaptığını görmek isteyecektir, bundan zevk almak isteyecektir. Ve eğer çok şanslıysam, onu hissederim ve bu ipi takip ederek ona ulaşabilir ve sonunda bu kabusu durdurabilirim.

Tavşanıma ulaşmadan önce.

Sahiplenme düşüncesi içime işliyor, damarlarımdaki kan kadar istilacı ve hayati. Xander daha önce bana mesaj atmış, Sera hakkında konuşabilmek için zamanımı istemişti ama onunla konuşmaya fırsat bulamadan çağrıldım.

Ne söylemek istediğini bildiğime eminim.

"O bir insan, Dev."

"Onu korkutacaksın, Dev."

"Onu alamazsın, Dev."

"Geceleri penceresinin önünde durmak ürkütücü, Dev."

Siktir et. İnsan olması umurumda değil. Sağlık sorunları umurumda değil. Kokusunu aldığım andan itibaren, burbon kadar tatlı, dumanlı ve bağımlılık yaratan duygularını tattığım andan itibaren onu aklımdan çıkaramadım. Vücudum ona yakın olmam için çığlık atıyor, gücüm sadece bir tat daha almak için yalvarıyor.

Ve bu katil kasabamda serbestçe dolaşırken, korunmaya ihtiyacı var. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Keskin, acı bir tını bana doğru sürükleniyor ve dudaklarımı ıslatıyorum, her derin hava yutuşumda daha fazlasını içime çekiyorum, içimde alçak bir onay mırıltısı çalışıyor

Boğaz. Kendini beğenmişlik ihtiyaçla karışıyor, karmaşık bir şarap gibi dilimin üzerinde yuvarlanıyor.

Her duygunun kendine has bir tadı vardır ve ben bu karışımı tanıyorum.

Katilden başka birini seziyor olmam mümkün olsa da -duygular kimden gelirse gelsin aynı tadı verir- aynı yerde aynı karışımın olma ihtimali çok fazla tesadüf.

Bu da demek oluyor ki hasta herif burada ve bu işi sonsuza dek bitirebilirim.

İlk defa onu tadacak kadar yakın oldum. İlk kez suç mahalline dönecek kadar aptaldı.

İlk kez onu öldürme şansım olacak.

Göğsüm bir hırıltıyla gümbürdüyor ama ben onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum ve konumu belirlerken gözlerimi üzerimde parlayan yıldızlara dikiyorum. Onu hissettiğimi bilmesine izin veremem. Henüz veremem.

Kuzeybatıda, ağaçların derinliklerinde, parçalanmış cesedin yattığı tarlayı görecektense kadar yakın, ama ayın zayıf, gümüş ışığının onu açığa çıkaracağı kadar yakın değil.

Tristan'ın hızına ya da duyularına, hatta Xander'ın birine gizlice yaklaşıp onu gölgeler içinde bırakma yeteneğine sahip değilim ama o piç biraz daha yaklaşırsa onu zayıflatabilirim.

Çoğu insan, bir sonraki nefesini almaktan bile korkacak kadar keder ya da korku içinde boğulursa iyi sonuç alamaz.

Birçok vampirin aksine, ben sadece duyguları almam, sadece beslenmem. Duyguları etrafımdakilerin içine *iterim*, kendi vücutlarının tepkilerini onlara karşı kullanırım.

Hiçbir şey yapmamak beni öldürse bile sabırlı olmalıyım.

Beklerken, kafamın içinde isimleri sayıklamaya başladım. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Tüm kurbanlarının yüzleri göz kapaklarıma kazındı, böylece onları uykumda bile görmek zorunda kalıyorum.

Önümdeki çimenleri tekmelerken bir nefes daha veriyorum, duygularının tadını bir kez daha alıyorum, öfkesi dilimde bir baharat gibi yanıyor. Bundan hoşlanmıyor. Bu çok açık. Buranın kendisine ait kalmasını, üzerinde fanteziler kurabileceği bir yer olmasını, cinayetini tekrar tekrar yaşamasının bir yolu olmasını istiyor. Bir zamanlar onun cansız bedeninin olduğu yerde durup toprağa saygısızlık edersem bunu yapamaz.

Öfkesi üzerimde yuvarlanıyor, yaklaştıkça ısıyor ve keskinleşiyor.

Biraz daha yaklaş, seni piç. Gücümün göğsümde birikmesine izin veriyorum, mesafeyi izlerken onu sıkıca sarıyorum. Rüzgâr ağaçların arasından ıslık çalarak yaklaşıırken çıkardığı sesleri örtüyor. O piç beni öldürmeyi o zavallı küçük kızları öldürmek kadar kolay bulmayacak.

Onu etkisiz hale getiren sadece tek bir adım, ama gücümün menziline girer girmez tuzağı bozuyorum. Umutsuzluğu, suçluluğu ve korkuyu ona bir füze gücüyle fırlatıyorum, gücümü ona kenetliyorum ve selimin altında öfkesini emiyorum.

Aynı anda ağaçlara doğru fırlıyorum, koşarken kalçamdaki kılıftan bir bıçak çıkarıyorum. Silah kullanabilirdim ama bu piçi yakından ve kişisel olarak yakalamak istiyorum. Kanının vücudundan damladığı anda gözlerinden hayatın çekilişini izlemek istiyorum. Fae Soruşturma Bürosu insan meslektaşları gibi değil. Bir katili yakaladığım için başımın belaya girmesinden korkmam gerekmiyor. Sadece işimi yapmak ve insanları korumak zorundayım.

Ağaçların arasından ilerlerken zayıf ay ışığına lanet okuyorum, dalların tenime çarpıp geride yaralar ve çizikler bırakmasına aldırmadan.

Senin için geliyorum, pislik. Bir daha başka bir kıza zarar vermene izin vermeyeceğim.

Düşük bir inilti kulaklarımla buluşuyor, gücümün hedefine kilitlendiğinin kanıtı. Yavaşlayamam, bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Alçak bir dalın altına girdiğimde, yere dökülen ölü yaprakların arasında kıvrılmış, yeteneğimin saldırısı altında kıvranan bir gölge görüyorum ve yüzümde vahşi bir gülümseme beliriyor. Piç kurusu kalkanlarını tamamen indirmiş olmalıydı, burada saklandığından ve kimsenin onu fark etmeyeceğinden kesinlikle emindi.

Bu onun ölümcül hatası.

Bu şekilde ağaçların arasına gizlendiği için hiçbir özelliğini tespit edemiyorum ve kıvrık duruşu boyunu ve kilosunu tam olarak belirlememi engelliyor. Acı dolu homurtuları onun erkek olduğunu gösteriyor ama şekil değiştiren biri de olabilir.

Ona bağırmak, o kızları neden o şekilde öldürdüğünü öğrenmek istiyorum ama dilimi ısııyorum.

Oh neyse. Daha sonra nedenlerini anlamak için bolca zamanım olacak. Şimdilik ya baygın ya da ölü olması gerekiyor. Süper tipini bilmeden, onu hayatta tutmak için kendimi riske atmaya değmez.

Gırtlığından kırık bir inilti dökülüyor, insani olmaktan ziyade hayvani bir ses, ben ona doğru yaklaşırken, gücümü onun üzerindeki etkisinden kurtarabilmeyi diliyorum. O zavallı kızların öldüğü gibi o da ölmeli, gözlerimin içine bakarak, onun için gelen ölümü görerek. En azından dehşete düştüğünü garanti edebilirim. Bu yeterli olacaktır.

"Umarım bu canını yakar, seni piç kurusu," diye tıslıyorum, bıçağımın kabzasını yeterince sıkı kavıyorum, avucumun içinde bir izi kalacağından eminim. Kumaştan bir avuç tutup başını eğerek boğazına net bir darbe indiriyorum. Bıçağı aşağıya doğru saplıyorum, etin verdiği hissi ve ellerimin üzerinden akan kanın sıcak hissini arıyorum, ama son saniyede gölge bükülüyor, bıçağımdan uzaklaşıyor, böylece kabzası açıkta kalan boğazına değil, yumuşak toprağın derinliklerine dalıyor.

Saldırımdan kaçıp sarhoş bir örümcek gibi yerde sekerken göğsümdeki hırıltıyı y a n k ı l a y a n alçak bir hırıltı kopuyor ondan.

Lanet olası pislik bir şekilde büyümün etkisiyle savaşıyor ve dengesi bozulmuş olsa da şu anda tamamen etkisiz hale gelmedi.

"Benim için daha eğlenceli," diye alay ediyorum onunla, kılıcımı çekip çıkarıyorum ve vücudumu eğerek onu sesle takip etmeye çalışıyorum. "Her şekilde öleceksin." Bana cevap verme zahmetine girmiyor, kaçınılmaz olandan kaçmaya çalışırken kalın yaprak halısının içinde debelenmeye devam ediyor. Kendi silahıyla saldırdığında metalin çıkardığı gıcirtı tek uyarım oluyor; bıçaklar keskin, gıcirtılı bir sesle birbirine çarpıyor.

Keskin bir tıslama sesi etrafımda yankılanıyor, ikimiz de körü körüne saldırırken çevredeki ağaçlardan sekiyor. Ona doğru atılırken dudağım hırıltıyla kıvrılıyor ve onu sert bir darbeyeyle yere düşürüyorum.

Bir şey göğüs kafesimi delerken acı içimi parçalıyor, yanık daha önce hissettiğim herhangi bir bıçak için çok şiddetli. Bir pençe olabilir mi? İğne mi? Beni yana itip üzerinden yuvarlarken aklım başımdan gidiyor. Dayanılmaz bir acı içime çökerken kan gömleğimin önünü lekeliyor.

Onu etkisiz hale getirmek için bir şeyle, herhangi bir şeyle temas kurmaya çalışarak saldırıyorum, ancak kaybolan ayak sesleri yankılanıyor ve onu yakalamaya ne kadar yaklaştığımla alay ediyor.

Nefesim ıslak, düzensiz soluklarla geliyor, bilinçsizlikle savaşıırken gözlerimin önünde renkler parlıyor. Cebimi karıştırıyorum, GPS konumumun ekibime gönderilmesi için orada tuttuğum panik düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey değilse, belki de beni bıçakladığı her neyse, arkasında ne olduğunu belirlemeye yardımcı olacak DNA kanıtı bırakmıştır. *Kim* olduğunu.

Bilinç kaybı beni ele geçirmeden önce bildiğim tek şey, eğer beni gerçekten öldürmeyi başardıysa, geri dönüp onun kıcına musallat olacağım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

KIAN

M

Annemin tiz sesi alt kattan yankılanıyor ve inleyerek telefonumun düğmesine basıp sesi açıyorum.

Müziğimin sesini yükseltiyor ve arkadaşlarından biriyle yaşadığı çılgınlığı görmezden geliyor.

Annem iyi b i r kadındır, beni yanlış anlamayın, ama dram yaratarak, onu karıştırarak, ondan zevk alarak ya da sadece patlamış mısırla izleyerek büyür.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendi başıma yeterince dram yaşıyorum. İhtiyacım olan son şey onun bu sefer uydurduğu deliliğe dahil olmak. Telefonum elimde vızıldıyor, ancak bu melodilerin çalmasını engellemiyor ve aşağı bakmaya zahmet etmiyorum.

Kim olduğunu, her zaman kim olduğunu biliyorum. Bedisa'nın incubus'uyla takılmak isteyen başka biri daha. Aslında benim türüm o kadar da nadir değil, her ne kadar succubi'den daha az incubi olsa da. Ancak şu anda lisede bir tek ben varım, yani on üç ile yirmi bir yaş arasındaki her kız -ve erkeklerin çoğu- yeni eti denemeyi kendilerine görev edinmiş durumda.

Yeni et...

Beni tam olarak böyle görüyorlar.

Bir insan değil. Canavar bile değilim, gerçekten. Ben bir malım. Bir unvan. Yapacakları cinsel kaamaklar listesinde küçük parlak bir onay işareti.

BDSM. Arabada seks. Bir karabasanla seks.

Ve birçoğu ilk seferden sonra geri gelmeye devam etse de, diğerleri o onay kutusunu işaretleyip yollarına devam etmekten son derece memnun. Ancak geri gelenler beni önemsiyor gibi değil. Benimle birlikte görünmenin sağlayacağı statü artışını istiyorlar ve orgazm olmak istiyorlar. Görünüşe göre, birçok süper arkadaşımın sağlamak istemediği ya da sağlayamadığı iyi orgazmlar. Ben onların cinsel çekiciliğini artıran bir seks oynacağıyım, başka bir şey değil.

şifonyerimin çekmecesine özlemle bakıyorum, içinde duran bıçağı hayal ediyorum, ayağımın altında kayarken oluşan yanığı hayal ediyorum. Bıçağın derime hafifçe saplanışını, akıp ayaklarımın altında biriken kanın hissini, eskiden olduğum küçük ocuk tarafından içimde o kadar sıkı kilitlenmiş ki artık onlara erişemediğim gözyaşları gibi sıcak ve yoğun olduğunu hayal ediyorum.

Belki de onun yerine Tristan'ı aramalıyım? Bunu düşündüm, sertçe çiğnedim

bakır tadı dilime dolana kadar yanağımın iç kısmına sürüyorum.

Onu destek için aradığımdan değil. Bunu yıllar önce bıraktım. Hayır, ailem beni keserken yakaladığında ve "canavarımı rahatlatmak" için beni Bayan Summers ile daha fazla seansa mahkum ettiğinde, ne kadar yalvarırsam yalvarayım, bir daha yakalanamayacağımı biliyordum.

O kadının beni cezalandırmasına izin verebileceğim çok fazla zaman vardı, en azından yarı akılı başında kalmak istiyorsam. Bu yüzden kendime acı çektirmenin, zihnimdeki sisi dağıtacak bir şeyler, herhangi bir şey hissettirmenin başka bir yolunu buldum.

Bunun bir adı var mı bilmiyorum. Devyn gleri sayesinde biliyor olabilir ama ona soracak değilim.

Derimi yırtmak için duyduğum çaresizlik beni ele geçirdiğinde bu bir kazaydı. Telefonumu aldım, uzandım. Bayan Summers'la seansım beni o kadar kirli hissettirmişti ki, cildimde kalmayıp ruhumu lekeleyen izleri yakıp yakmayacağını görmek için çamaşır suyu yutmayı bile düşünmüştüm.

Yalvarmaya, her şeyi eski arkadaşlarımdan kucağına bırakmaya ve ayakta kalabilmek için onlardan yardım istemeye hazırdım.

Yine de çağrım cevapsız kaldı, tek bir çalmadan sonra reddedildi. Sadece bir mesaj gönderilmişti ve mesajlarıma göz gezdirdim, şimdi onu açıyorum, kelimelerin beni bir bıçağın kesebileceğinden daha sert bir şekilde keseceğini biliyorum, onları o kadar çok okumuş olsam bile, onları ezberden ezberleyebilirim.

Bizimkilerle geçirdiğiniz kirli, iğrenç zamanları duymak istemiyoruz. Sınıf arkadaşların, Kian, bu yüzden övünmeyi bırak. Sen sadece bir tecavüzcüsün, kadınları kullanabileceğin ve istismar edebileceğin deliklerden daha fazlası olarak görmüyorsun. Seninle akraba olduğuma inanamıyorum. Siktir git.

Mesajı ilk okuduğumda yere yığıldım, korkudan nefes alamadım, bir şekilde yanlış anladığımı, halüsinasyon gördüğümü umarak kelimeleri tekrar tekrar okumak için kendimi zorladım. Yine de arka ışık nihayet kararana kadar ekranımda kaldılar ve onları gözlerimden gizlediler.

Ve onun sözlerinin diğerlerinden, derimin üzerinde sürüklediğim bıçaktan, Bayan Summers'ın açgözlü, kavrayan ellerinden çok daha derinden kestiğini fark ettim.

O noktadan sonra, ailemin yargılayıcı bakışları altında kesmeyi göze alamadığımda veya seanslarımdan gelen kendimden nefretle başa çıkamadığımda, "arkadaşlarıma" ulaşırdım. Onların sözlerindeki yargılama ve tiksintinin bıçaktan çok daha derin kesmesine, kanımı akıtmasına ve beni o uçurumun kenarında sallanmaya devam ettirmesine izin verdim.

"Kian!" Annemin tiz sesi kulaklarımda çınlayan sert bas sesini bile kesiyor. "Kian!" Kapıma vurulunca iç geçiriyorum, kulaklığımı çıkarıp kapının kilidini çeviriyorum. "Evet, anne?" Gözyaşları yüzünü çiziyor, mavi gözleri şişmiş ve dudakları titrerken kabarıyor. "Anne?" Onu sakinleştirmek için elimi uzattığımda, titrediğini görünce şok oldum ve kelimeyi kısık bir fısıltıyla söyledim. Evet, annem bir drama kraliçesidir, ama bu şekilde değil.

"Devyn, Kian," diye soluk soluğa bağılıyor. "Gage... Gage ona yardım edemez.

Şu an hastanede. Bilmiyorlar-"

Kanım kafamın içinde uğulduyor, yüzünde okuyabilsem de son sözlerini örtüyor.

Başarabilecek mi bilmiyorlar.

"Ben sürerim," diye soluk soluğa söylendim, cüzdanımı ve anahtarlarımı bulmak için şifonyerimin üstünü karıştırdım ve merdivenlere koşmadan önce onları kot pantolonumun cebine soktum. *Devyn'i* o kadar insan arasından ne indirmiş olabilirdi ki? O piçin iki bacağı da kırılmış halde güldüğünü görmüştüm. Gage'in bile onu iyileştiremeyeceği kadar kötü ne olabilirdi?

Hastaneye güvenli olamayacak kadar hızlı giderken zihnim yarışıyor, antiseptik kokusundan burnumun yanmasına neden olan soğuk, parlak ışıklı koridorlarda aceleyle ilerleyen annemi takip ediyorum.

Kollarını teyzeme doluyor, onu bir o yana bir bu yana sallıyor, vereceği zararı umursamadan gözyaşlarının bluzuna sızmasına izin veriyor.

Annem her ne kadar drama kraliçesi olsa da, ailesini çok sever. Devyn'i, aslında herhangi birimizi kaybetmek onu kesinlikle yıkardı.

Ve ben.

"Bekleyip uyanıp uyanmayacağını görmemiz gerektiğini söylüyorlar," diye soluk soluğa konuşuyor teyzem, sözleri annemin omzuyla boğuluyor. Parmakları sanki Devyn'in ruhunu tutuyormuş gibi kumaşı kazıyor ve

onu burada kalmaya zorluyor. "Anlamıyorum. Sadece bir bıçak yarasıydı." Gözlerini benimkilere dikti ve dudaklarına titrek bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Xander içeride onunla birlikte. Ara vermek zorunda kaldım. Sadece... ağladığımı duymasını istemedim."

"Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona, neşeli olmaya çalışarak, ama çok başarısız olduğumu biliyorum. "Muhtemelen günlerdir uyumamıştır, yeni bir hobiye falan kendini kaptırmıştır ve bunu biraz kestirmek için bahane olarak kullanıyordur."

"Kian-" diye başlıyor annem ve ben daha o söylemeden ne söyleyeceğini bildiğim için başımı sallıyorum.

"Her yerde kahve var, biliyorum. Eminim baskın yapabileceğim bir kafeterya vardır." Eğer bir faydası olacaksa, personelin yarısını bize kahve getirmeleri için ikna edebilirim. Annem yanaklarını lekeleyen gözyaşlarına aldırmadan başını sallıyor, çantasından neon sarısı bir bozuk para cüzdanı çıkarıp bana atıyor, ben de duvara asılmış tabelaları takip ederek kafeteryaya doğru ilerliyorum.

Hastanemizin biri süperler, diğeri insanlar için olmak üzere iki farklı kanadı var, ancak kafeterya ikisi arasında bir bağlantı noktası. İnsanlara neden bazı hastaların kurşun yarasıyla girip yarım saat sonra çıktıklarını, diğerlerinin ise kurşun yarısından öldüklerini açıklamak çok zor olurdu.

Gage'i gerçekten kıskanmıyorum. İyileştirme yeteneğine sahip olup ellerimin bağlı olması mı? Etrafımdaki insanların sırf insan oldukları ve maruz kalma riskini göze alamadığımız için ölmelerini izlemek mi? Bu düşünce bile beni ürpertiyor. Şifacı olan insanlar ya benim olabileceğimden çok daha güçlü ya da çok daha duygusuzlar.

Vardığımda kafeterya bomboştı, ancak köşedeki kahve ve kakao makineleri bir fener görevi görüyordu. Saat geç olmuş, bahse girecek olursam onu çoktan geçmiş, bu yüzden sıcak yemeklerin kapatılmış olduğunu ve otomatlarla idare ettiğimizi görünce şaşırmadım.

Zaten yiyebileceğimden değil.

Kalın, kırmızı plastik servis tepsilerinden birini kapıp kahveleri, latteleri, sıcak kakaoyu ve hatta sıcak çayı almaya başlıyorum. Yardım etmek için yapabileceğim tek şey buysa, bunu sonuna kadar yapacağıma inansanız iyi edersiniz.

Bozuk paraları karıştırırken, devam etmeli miyim yoksa bir düzine içki onun ve annesinin gelmesini beklediğim ailesi ve arkadaşları için yeterli olacak mı diye düşünürken kapının çarpma sesi duyuyorum.

Birkaç tane daha atsam bir şey olmaz, diye düşünüp makineye bir onluk *daha* atıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Tristan'ın sesindeki öfke karşısında donup kalıyorum, ciğerlerim kilitleniyor ve hava çekmeme izin vermiyor. Hay sikeyim. Burada olacağını biliyordum ama onunla üst katta, annesinin ve benim annemin bizi kontrol altında tutacağı bir yerde karşılaşmayı umuyordum.

Yavaşça dönüyorum, kapıların hemen içinde duran Tristan'ı görüyorum, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, gözlerinde manik bir ışık var. Gage ve Foster iki omzunda duruyor, ikisinin de yüz ifadesi daha sıcak değil. Elimde olmadan sağ gözünün etrafında yeni oluşmuş bir morluk olduğunu fark ediyorum ve içimden bir ses bunu Sera'dan kaptığını umuyor.

Başparmağımı tepsiye doğru iterek, "İçecek alıyorum," diye cevap veriyorum. "Annem-"

"Seni buraya getirmememiz gerektiğini bilmeliydik," diye tıslıyor Tristan. "Hemşirelerin ve doktorların Devyn'i gerçekten iyileştirmeye odaklanmaları gerekiyor. Eğer hepsini kendi pantolonuna sokmaya çalışırsan bu asla gerçekleşmeyecek." Gözlerinden fışkıran kezzap bir kırbaç gibi tenimi kesiyor.

Öfke kafatasımın dibinde zonkluyor, kalbimdeki bıçakla aynı anda zonkluyor ama karşılık vermeyi reddediyorum. Korkmuş ve saldırıyor

Dışarı. Nasıl olduğunu bilirim. Devyn ve Xander'a Foster ve Gage'e olduğu kadar yakın olmayabilir ama onlar hala onun ağabeyleri.

İleriye doğru adım atıyor, eli sanki yüzüme yumruk atma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi bir esneyip bir gevşiyor.

Dürüst olmak gerekirse, eğer yardımı olacaksa, ona izin verebilirim.

"Yolundan çekileceğim," diyerek tepsiye uzanıyorum ama beni geri itiyor.

"Bu muhtemelen sendin," diye hırlayarak yüzüme bakıyor. "Önce Sera, şimdi de Devyn. İnsanları incitmeyi sevdiğini biliyordum Kian, ama bu senin için bile berbat bir şey."

"Tristan," diye uyarıyor Foster, ama Tris söylediği hiçbir şeyin mantıklı olmadığını umursamayacak kadar kendinden geçmiş durumda.

"Onu senin hakkında uyarıyorum, anlıyor musun? Eğer sözümüz kesilmeseydi, onu şimdiye kadar uyardım olurdu. O kız zaten cehennemi yaşadı. Onun hayatını daha fazla mahvetmene izin vermeyeceğim." Kelimeleri bana tükürüyor, göğsü göğsüme çarpıyor ve canavarım başını kaldırıp bizi Sera'dan uzak tutma tehdidine karşı tıslayarak beni bir adım geri attırıyor.

"Hayır..."

Gözleri parlıyor ve çarpık bir gülümseme dudağını çarpıtıyor. "Bu hoşuna gitmedi, değil mi? Bil bakalım ne oldu, Kian? Gerçekler acıtır. Henüz onu gerçekten incitmemiş olabilirsin ama inciteceksin. Tek yaptığın bu."

"Tristan," diye tekrar dener Foster, ama Tristan ona ters ters bakarak onu susturur ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken her ne itirazda bulunacaksa yutkunur.

Eğer arkadaşlarımdan birinin benim için adım atacağına inansaydım, bu Foster olurdu, ama o asla yapmıyor. Her zaman yapacakmış gibi görünüyor, ağzı açılıyor ve bakışlarında meydan okuma parlıyor, ama Tristan'ın bir kelimesi onu itaatkâr küçük bir köpek yavrusu gibi susturuyor.

Tristan bana doğru eğiliyor, kelimeleri o kadar alçak ki zar zor seçebiliyorum. "Tadı çok tatlı, biliyorsun. Çok tatlı. Ve senin onu kirletmene izin vermeden önce onu bu kasabadan kovacağım."

İçimden bir şey kopuyor ve onu hırlayarak geri itiyorum. "Siktir git, Tristan!" Kelimeleri bağırarak söylüyorum, göğsüm kabarıyor ve bakışlarımı Foster ve Gage'e de çeviriyorum. "İkinizin de canı cehenneme."

Tristan acı acı güler, bir elini saçlarında gezdirir. "Ne kadar apaçık küçük bir sikiş çocuğu. Etrafta fahişelik yapmaya devam et. Burada sadece ayak bağı oluyorsun. Sera'yı da rahat bırak. O senden çok daha iyisini hak ediyor."

Bükülmüş, paramparça kalbim göğsümde çarpıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. "Ne, sizden biri gibi mi?" Onunla yüzleşirken benim kahkaham da onunki kadar acı. "İşte bu bir kahkaha. O kız kırılmış ve acı çekiyor ve sen ona nasıl yardım edeceğini bilen kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken çenesini kaldırıyor. "Tabii ki. Eğlenceye ve kahkahaya, ona gerçekten bakacak, onu koruyacak birine ihtiyacı var."

"O kızın bakıma ihtiyacı yok," diye hırlıyorum. "O senden, benden, hepimizin toplamından daha güçlü. Ama tıpkı bende olduğu gibi, görmek istediğini görüyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" diye meydan okuyor ve Foster kolunu tutup onu geri çekmeden önce bir an için ilerliyor.

Siktir et. Bunu şimdi mi yapmak istiyor? Öyle olsun. Şimdi daha iyi, bu kinini ona çeviremeyeceği zaman. "Ben senin en iyi arkadaşındım!" Duygular kalbimin etrafını dikenli tel gibi sararken göğsümü bir kez okşuyorum, tam kalbimin üzerine. "Aslında bir kardeştim. Lanet olası on üç yıl, Tris. Ben boğulurken sen neredeydin? Herhangi biriniz neredeydiniz?"

Tristan alay ediyor ama kısa bir süreliğine de olsa yüzünde bir şey parlıyor ve onu saran öfke ve korkuyu kırıyor. "Evet, kasaba halkını becermek eminim çok yorucudur."

Alay ettim. "Doğru. Çünkü tabii ki bu her on üç yaşındaki bakirenin hayalidir, değil mi? Büyük büyükanneleri olacak kadar yaşlı bir kadını becermek." Bir an donup kaldı ama içimdeki baraj patladı, yıllardır içimde tuttuğum kelimeler dilimden dökülürken arkalarında asit ve kül tadı bıraktı. "Ve en iyi arkadaşlarım olarak, eminim ki tüm güçleriniz geldiğinde, hoş karşılandığınızda ve önemsendiğinizde benim içime kapandığımı fark etmek için zaman ayırdınız. Korktuğumu ve acı çektiğimi. Takmak zorunda olduğum o aptal maskenin ardını görmemiz ya da cezalandırılmanız için size yalvardığımı."

Bakışlarımı bembeyaz kesilmiş olan Foster'a ve dişlerini öyle sert gıcırdatan Gage'e çeviriyorum ki eminim çatlayabilirler. "Ve eğer Tristan yer değiştirmeyi öğrenmekle meşgulse, diğer kardeşlerimden birinin bunu fark edeceğinden emindim, kesinlikle emindim. Konuştuğum her kelimedeki acıyı duyacaklarından emindim. Ama hayır. Hayatlarınız devam etti, değil mi? *Gördüğüm* ilgiyi o kadar kıskanıyordunuz ki, *bunu istememem* umurunuzda bile *değildi!*" Şimdi onlara kelimeleri haykırıyorum, nefes nefese kalırken göğsüm kabarıyor.

"Ve bir süre sonra, kardeşlerim, en iyi arkadaşlarım beni bir canavar olarak görmeye başladığında, bununla savaşmanın ne anlamı olduğunu düşündüm. Hepiniz benden kötü, sapkın bir pislik olmamı bekliyordunuz, o halde neden başka bir şey olayım ki? Neden bununla savaşmaya çalışayım ki?"

"Kian-" Foster başladı ama hırlayarak sözünü kestim.

"Bunu bir düşün. Ne zaman birini incittim? Ne zaman mı? Tek bir zaman söyle, Tristan."

Tristan o kadar solgun ki, kekelerken derisi balmumundan yapılmış gibi görünüyor, "Ben... Yani, her saat farklı bir kızla birlikte oluyorsun! Bu doğru değil."

"Peki kızlar onlara zarar verdiğimi söyledi mi? Onları sihirle yatağıma aldığımı mı?"

"Bilemezler..."

"Tabii ki bilecekler!" Elimi masaya vuruyorum, tepsinin kenarını yakalıyorum ve sıcak sıvı her yere saçılıyor. Kıyafetlerimi ıslatmasının acısı çok şiddetli, ama kumaşı haşlanan derimden çekiştirmeye zahmet etmiyorum. Şu anda acıya ihtiyacım var, solumak için savaştığım hava kadar ihtiyacım var. "Seni bencil pislik. Gücümü görebiliyorsun, hissedebiliyorsun ve gerçekten başka kimsenin yapamayacağını mı düşünüyorsun? Okulda etrafımdaki insanlar üzerinde kullandığımı hiç hissettin mi? Tabii ki hissetmedin! Ama bahse girerim fısıltıları duymuşsundur. Beni listelerinden çıkarmakla ilgili. Sanki bir geçiş ayiniymiş gibi benimle skor yapmak hakkında."

"Kian." Foster gözlüklerini yüzünden çekip alıyor, yüzünü ovalarken tişörtünün yakasına takıyor. "Lanet olsun. Üzgün ve yalnız olduğunu söylerken kastettiği buydu."

Hoş bir şey olmasa da gülümsüyorum. Ne demek istediğini anlamam için bu yorumu genişletmesine gerek yok. "Evet, öyle. Ve tahmin et ne oldu? O burada yepyeni. Benimle tek bir kelime bile konuşmadı ve beni gördü. Bir nesne olarak değil, yürüyen, konuşan bir seks oyuncağı olarak değil, bir insan olarak. Her zaman arkamı kollaması gereken üç kişinin asla yapamadığını yaptı."

Dönerek yumruğumu duvara vuruyorum, başımı soğuk, yapışkan fayansa bastırırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nazik bir el omzuma yapışıyor ve irkilmeme neden oluyor ama yanıklarımı hedef alan büyü akışı onun Gage olduğunu anlamamı sağlıyor. Dondu ve biliyorum ki

Büyüsü kesikleri hissetti ve bu konuda bir şey söylemesi için ona meydan okuyarak hırladım. Elini itiyorum ve kül rengi eski arkadaşlarımla yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Anneme içecekleri döktüğümü söyleyeceğim. Her halükarda umursayacağını sanmıyorum. Ama senin ikiyüzlü, pislik davranışlarından bıktım artık. Sera, Vahiy dedikleri o kâbustan beri başıma gelen ilk iyi şey. Ona zayıf olduğunu düşündürmene izin vermeyeceğim. Onu, içinde olması gerektiğini düşündüğün aptal bir kutuya sokmana izin vermeyeceğim. Ona sırtımı dönmeyeceğim. Ve siz ona sırtınızı döndüğünüzde, onunla ilgili bir şey sizin saçma standartlarınıza uymadığında ve hepiniz çekip gittiğinizde, onu tutmak ve ona bunu atlatıp daha güçlü çıkacağını hatırlatmak için orada olacağımdan emin olabilirsiniz." Arkamda bıraktığım dağınıklığı ve şok olmuş sessizliği görmezden gelerek Devyn'in odasına doğru ilerlerken onu omuzumla kontrol ediyorum.

Koşmak istiyorum. Uzuvarımı hissetmeyene kadar buzlu bir düşün altında durmak. O bıçağı kabuk bağlamış kesiklerime saplamak.

Ama bunun yerine ailemin beklediği yere geri dönüyorum, sert, plastik sandalyelerde toplandıkları yerden geçip Devyn'in odasına giriyorum. Xander orada olduğumu bildiğinden emin olmama rağmen yüzünü bana dönmeye zahmet etmiyor. Tek odağı ikizi, sanki iradesinin gücüyle onu uyanık tutabilirmiş gibi.

Bunu yapabilecek biri varsa, o da Xander'dır.

Nefeslerimi sakinleşmeye zorluyorum, monitörlerin sabit bip sesini ve gövdesine sarılmış kana bulanmış bandajları dinliyorum.

"Yaranın neden iyileşmediğini bilmiyorlar," diye mırıldanıyor Xander. "Gidip araştırmak istiyorum ama onu bırakamam." Sesi çatlıyor ve ben hafifçe uzanıp elimi omzuna koyuyorum. Dudaklarımdan olumlu ve umut dolu sözcükler dökmeye çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

geliyor. Artık içimde hiçbir şey yok, sadece yanmış bir kabuk. Sadece omuzlarını kavıyorum, makinelerin sabit bip sesini dinliyorum, beni endişe ve sakinlik arasında bir duruma, hastanelere özgü bir duruma sokmasına izin veriyorum.

Sera yıllardır bununla mı yaşıyor? Ne olacağını bilmemek, her an tetikte olmak?

Düşündükçe ürperiyorum. Xander'ın Devyn'e Sera'dan, ailesinden, sağlığından bahsetme şansı olup olmadığını merak ediyorum. Xander'ın ona bu kadar yaklaşmış olması şok edici ve acaba onu kendine çeken, ikisinin de içindeki gölgelere ve karanlığa şarkı söyleyen onun acısı mı? Ondaki, ikisindeki şehveti tattım ama ona zarar vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum. İkisi de bir insanla çıkmaz, hatta yatmaz bile, bu yüzden onu ne kadar çekici bulurlarsa bulsunlar endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. "Bir ipucu bulduğunu sanıyordu," diye mırıldandı Xander, sözcükleri Kardeşinin yavaş kalp atışlarıyla neredeyse aynı tempoda. "Şu cinayetler. Elinde bir ipucu vardı ve ben çok meşguldüm..."

Makinenin ani ve sabit vızıltısı onu durdurur. "Devyn!" Xander çığlık atar, gölgeler ondan ve Sanki gücü doktorların yapamadığını yapabilecekmiş gibi kardeşinin etrafını sarıyor. Arkamızdan ayak sesleri geliyor ve şifacılar odaya doluyor, ailemiz ve arkadaşlarımız da hemen peşlerinde.

Önce iki, sonra dört, daha sonra altı şifacı etrafını sararken, yüzleri konsantrasyonla vidalanmış, gözleri çeşitli gökkuşağı tonlarında parlarken, kalbini yeniden çalıştırmaya çalışırken hafifçe sendeliyorum, bedenimi duvara yaslıyorum.

Hayat bundan mı ibaret? Acı, karanlık, bir şeylerin peşinde koşmak ve nihayet sağlam bir zemin bulduğunuzda onu sizden koparmak mı?

Karanlık düşünceler beynimi bir kırbaç darbesi kadar keskin bir şekilde parçalıyor. Annemin ve teyzemin hıçkırıkları odada yankılanıyor.

Kalp monitörünün sert sesine karşıt olarak şifacılar birer birer Devyn'den uzaklaşıyor, başları yorgunluktan sarkıyor.

"Hayır!" Gage kükreyerek yumruğunu duvara vurur ve etrafındaki sihir kıvılcımlarıyla sıvada çatlaklar oluşmasına neden olur.

En iyi üç arkadaşımı kaybettim. Hayatımı kaybettim. şimdi Devyn'in kendi hayatını kaybetmesi ne kadar adil?

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

SERAFINA

W

Hepinizden nefret ediyorum," diyerek o gece milyonuncu kez aileme çıkıştım.

"Şimdi, Sera..." diye başlıyor annem yatıştırıcı bir tavırla ama ben sözünü kesiyorum.

"Gerçekten taşaklarını kesmekle tehdit etmek zorunda mıydın anne?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak talep ediyorum. Mutfaktaki panjurların arasından süzülen ay ışığı her şeyi altın ve beyaz tonlarına büründürüyor.

Annem, babam ve kardeşlerim piknik masasının etrafında oturuyor, ben de onların önünde durmuş volta atıyorum. Şu anda kendimi bir grup yaramaz öğrenciyi azarlayan bir müdür gibi hissediyorum. Aile üyeleri neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda?

"Ve sen!" Dönüp Caleb'e bakıyorum ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Onu bırakmadan ve 'Ölümün yakın' diye fısıldamadan önce gerçekten üzerine oturup yüzü morarana kadar beklemen mi gerekiyordu?"

Caleb'in sağ gözü seğirmeye başlar ama yaptıklarını inkâr etmez. "Bugün bana yıllarca kâbuslar yaşatacak şeyler gördüm," diyor uğursuzca.

"Büyü artık!" Bıkkın bir alaycılıkla ellerimi havaya kaldırıyorum.
"Sanki daha önce hiç el işi yapmamışsın gibi."

Maddox öğürüyormuş gibi yapıyor ve bir dakika. Gerçekten kusuyor.

Caleb ellerini kulaklarının üzerine koyarak ve "LA!" diye bağırarak bana
"Bunu dinlemeyeceğim" diyor. LA! LA! LA! LA! LA! LA! LA!" diye avazı çıktığı
kadar bağırıyor.

"Oh, gerçekten olgun," diye göz devirerek karşılık veriyorum.

Babamın yüzü yeşilimsi bir renk almıştı ama "Sera, benim çatım altında
yaşadığın sürece benim kurallarına uymak zorundasın" derken sesi
düzgündü.

"Ne zamandan beri seks hayatımla ilgili kurallarımız var? Bu hiç adil
değil!" Patlıyorum, enerjim hissedilir dalgalar halinde dışarı akıyor. "Maddox
ve Caleb benim yaşımdayken, eve kız getirmelerine hiç engel olmadınız."

"Bu farklı," diye ısrar ediyor babam ve kardeşlerim aynı anda. İhtiyatlı
bakışlar atıyorlar ve Caleb ellerini yavaşça kulaklarından çekiyor.

"Bunun ne farkı var? Erkek oldukları için mi?" Herhangi birinin
benimle çelişmesi için kaşlarımı çatıyorum.

Annem nefesini tutup ayağa kalkıyor ve bir eliyle neon yeşili elbisesini
düzeltiyor. "Biliyor musun Sera? Aslında sana katılıyorum."

Babam ve erkek kardeşlerim suskun bir şekilde ona bakarken odayı
şaşkın bir sessizlik kaplıyor.

"Öyle mi?" Babam soruyor, sesi inançsızlıkla karışık.

"Ne?" Omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Bu doğru. Sera büyüyen bir kız ve
bazı ihtiyaçları var-"

Maddox masadan kalkıp kapıya doğru dönerek, "Ben gidiyorum," diyor.

Caleb, "Evet, ben... şey... kıcıımı sileceğim," diye mırıldanıyor ve berbat mazeretinden dolayı yüzünü buruşturuyor. Maddox öfkeli bir homurtuyla başının yan tarafına vuruyor.

"Daha iyi bir şey bulamadın mı?" diye tıslar. Caleb ellerini önünde birleştirir. "Panikledim!"

"Kıcını silerken iyi eğlenceler!" Zoraki bir neşeyle sesleniyorum. "Ben sadece orgazmlardan bahsedeceğim ve-"

"BYE!" Caleb ve Maddox avazları çıktığı kadar bağırıyor ve bu korkunç konuşmadan kaçmak için birbirlerini iterek yollarından çekiliyorlar. Caleb sonunda üstünlüğü ele geçirerek Maddox'un dizlerinin arkasına tekme atıyor ve yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden atlıyor. Maddox homurdanarak ayağa kalkıyor ve intikam sözü vererek onu koridorda kovalıyor.

Elimdeki soruna odaklanmadan önce ayak seslerinin kaybolmasını bekliyorum.

"Anne. Baba." Her birine ayrı ayrı bakmak için dönüyorum, tepkilerini dikkatle ölçüyorum. "Benim için endişelendiğinizi ve beni önemsedığınızı biliyorum ama yakında on sekiz yaşında olacağım. Kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu herkesten çok siz biliyorsunuz. Tristan'ın durmasını isteseydim, dururdu. İstemeseydi de onu kolayca zorlayabilirdim." Bana inanmaları, muhakeme yeteneğime güvenmeleri ve iyi olacağımı bilmeleri için onlara yalvarıyorum. Onların gözünde ben hâlâ tekerlekli sandalyeye mahkûm o küçük kızım.

Ancak o küçük kız yıllar önce, ilk doktor ziyaretinden ve yanlış teşhisten sonra öldü.

Bugün olduğum kadın kan ve ter içinde yoğruldu, acı ve ıstırabın küllerinden doğdu. Bunu ne kadar çabuk görürlerse, hepimiz o kadar mutlu olacağız.

"Aslında seninle konuşmak istediğimiz konu da buydu, tatlım," diyor annem, babamın yanındaki koltuğunu geri alarak. İkisi birbirlerine öyle bir bakıyorlar ki, sanki yüz tane ateş karıncası kaçmış da kollarımda ve bacaklarımda geziniyormuş gibi derim kaşınıyor.

"Neden birbirinize öyle bakıyorsunuz?" Gergin bir şekilde soruyorum. Oturmak için çok fazla enerjim var ama bacaklarım altımda titriyor, sanki ağırlığımı taşıyamıyorlar. Zayıflığıma teslim olmak yerine sandalyenin arkalığını kavırıyor ve ifademi kayıtsız kalmaya zorluyorum. "Neler oluyor?"

"Her şey olurken..." diye başlıyor annem, babama çaresiz bir bakış fırlatarak.

Boğazını temizliyor ve onun yerine sözü devralıyor. "Son nöbetin ve kasabadaki ölümler nedeniyle, senin için en iyisinin..." Sözünü kesiyor ama kalbim göğsümün içinde çılgınca çarpıyor, korku damarlarımda dolaşıyor. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum.

Ve bir anda dünyam başıma yıkıldı.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Annem gülümsemeye zorlayarak, "Ev okulu eğitimine devam edebiliriz," diye bitiriyor. "Baban ve ben izin günlerimizi değiştirebiliriz ve ikimiz de çalışmak zorunda kaldığımızda Maddox-"

"Hayır." Şiddetli bir inkârla başımı sallıyorum, incinmişlik ve öfke bir fırtınanın gücüyle içime hücum ediyor. Çıtırtıdayan bir gök gürültüsü, bir şimşek çakması ve kırbaç gibi esen rüzgârlar, hepsi birleşip zehirli bir karışım oluşturuyor. "Hayır, bunu yapamazsın. Tristan yüzünden mi? Çünkü Caleb bizi yakaladı-"

"Hayır," diye ısırtıyor babam, üst dudağı dişlerinden ayrılıyor. "Bununla hiçbir ilgisi yok."

"Sadece senin için endişeleniyoruz," diye ekliyor annem.

"Hayır, sen kendin için endişeleniyorsun," diye çıkışıyorum, bunun olduğuna inanamıyorum. Yıllar sonra ilk kez arkadaşlarım var. Gerçek, Tanrı'ya karşı dürüst arkadaşlarım. Ve onlar tüm bunları benden almak mı istiyorlar? Meşhur halıyı çekip yüzüstü yere düşmemi mi izleyecekler?

"Annene karşı bu ses tonunu kullanma," diye tersliyor babam, ayağa kalkarak. Yerimde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bu okulda geliyorum. Sadece birkaç gün oldu ve şimdiden arkadaşlarım var. Gerçek arkadaşlarım. Derslerimi seviyorum. I-"

"On yedi yaşındasın, Sera!" diye araya giriyor annem, ses tonunda biraz kızgınlık var. "Sen hâlâ bir çocuksun."

"İkimiz de çocuk olmadığımızı biliyoruz," diye ısıriyorum. Yıllardır çocuk değildim. Masumiyetim, o ilk doktor koluma bir şırınga sapladığı anda benden koparıldı.

Annemin yüzü yumuşuyor ve kollarını uzatarak bana doğru çekingen bir adım atıyor. "Bunu biliyorum bebeğim, ama-"

"Belli ki kendi kararlarımı vermeme izin vermediğine göre hâlâ öyle olduğumu düşünüyorsun," diye tıslıyorum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kime kızdığımı bile bilmiyorum -onlara mı, dünyaya mı, kendime mi- ama öfke mide zarımda asit gibi bir delik açıyor. "Sizler benim bedenimi ve sınırlarımı bildiğime inanmıyor gibisiniz."

"Biz söylemedik-"

"Kardeşlerimle gayet iyi dövüşebiliyorum ama bir günümü okulda mı geçireceğim?" Sesimden alaycılık akıyor. "Hayır. İzin yok. Bunun için çok zayıfım."

"Biz sana asla zayıfsın demedik!" Babam araya giriyor, sesi sert, neredeyse acı. "Kelimeleri ağzımıza tıkma."

"Bir aydan kısa bir süre içinde 18 yaşına gireceğim! Ne yapacaksın, beni beceriksiz olarak damgalatmaya mı çalışacaksın, böylece asla kendi başıma karar veremeyecek miyim? Yakında tek başıma olacağım ve her adımım da bana bebek gibi bakarsan bunu yapamam." Benim sözlerim

Annemle babam birbirlerine sivri bakışlar atarken neredeyse histerik bir haldeyim, şu anda analiz etmek istemiyorum. İçimdeki her şeyi çoktan toz haline getirmişler gibi hissederken olmaz.

Onlar benim ailem. Beni desteklemeleri, bana arka çıkmaları gerekiyordu. Oysa bana baktıklarında gördükleri tek şey, tekerlekli sandalyeye mahkûm, vücudu iflas etmeyi durdurmazsa sadece birkaç günlük ömrü kalmış o küçük kız.

Panik içimi parçalıyor, aynı kapana kısılmışlık hissi ruhumu pençeliyor. Buna dayanamıyorum, burada, beni seven insanların yanında bile tekrar kapana kısılamam. Yapamam. Bu sefer beni öldürecek.

"Bebeğim, biz sadece kendine dikkat etmeni istiyoruz," diye fısıldıyor annem, gözlerinde yaşlar parlayarak. "Çok şey yaşadın, hâlâ çok gençsin, dışarıda neler olduğunu bilmiyorsun-"

"Beni küçümsemeye devam etme!" Sözünü kesiyorum, nefes nefese kaldığım için göğsüm kabarıyor. Bir an orada öylece durdum, ağır ağır nefes alıyordum. Göğsümde daha önce hiç olmayan bir gerginlik var, sanki tüm iç organlarım çözemediğim bir düzine karmaşık düğüme bağlanmış gibi. Göğsüme bowling topu gibi bir ağırlık çöküyor. "Şu anda bununla uğraşamam," diye karar veriyorum sonunda ve topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Çünkü onları ikna etmeye çalışırsam, haklılığımı kanıtlamaya çalışırsam, kavga etmeye başlayacağız. Onlara kızgın olabilirim ama daha sonra pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum. Geri alamayacağım bir şey.

Geri alamayacakları bir şey, diye fısıldıyor içimdeki o karanlık ses ve ben ona karşı koyuyorum, onu itiyorum, o yüklü bakışların sahip olmayı umduğum herhangi bir gelecek için ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum.

Cleo'yla birlikte yatak odamda kaybolmak ve bu konuşmayı unutmak istiyorum. Sabah okula döneceğim ve çocukları tekrar göreceğim. Hatta belki Tristan'ı ikinci kez öperim.

Dudaklarını dudaklarımın değdirişini, parmaklarını amımda hissedilişimi hatırladıķķa, ekşi ruh halime rağmen tenimde narin bir kızarıklık oluşuyor.

Ama annemin acıyan gülümsemesini hayal ettiğimde hissetmiş olabileceğim herhangi bir uyarılma dağılıyor.

Beni geręekten kırılmış olarak mı
görüyor? *Hepsi* beni zayıf mı
görüyor?

Bunun bir olasılık olduğundan hep şüphelenmiştim, ama doğrulandığını görmek karnıma bıçak saplamak gibi. Acı, bir örümcek ağının çizgileri gibi zikzaklar çizerek içime işliyor.

Ben acınacak biri değilim. Ben değilim.

Bir çığlık atarak yatak odama giriyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Cleo yatağımda dinlendiği yerden başını kaldırdı, öfkem karşısında küçük bir inilti duydu.

"Ben acınacak biri miyim, Cleo?" Gözyaşlarım gözlerimi yakarken soruyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı onun tüylü boynuna dolayarak yanağımı başına yaslıyorum. "Ben insanların üzüleceği biri miyim?"

Nefeslerimi kontrol altına almak için mücadele ederken çok sayıda duygu beni bombardımana tutuyor. Derin nefesler alıyorum, derin nefesler veriyorum, sonra tekrarlıyorum.

Cleo sanki gözyaşlarımı silmek istercesine yüzümü yalıyor, ben de burnumu çekerek köpeğimden uzaklaşıp ayağa kalkıyorum.

Zayıf olmaktan nefret ediyorum. Kartlarımı göğsüme yakın tutarak kontrol edebileceğim tek şeyin insanların benim hakkımdaki algıları olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre yanılmışım. Ne yaparsam yapayım, neyi başarırsam başarayım, insanlar beni hala o zavallı, kırık, küçük kız olarak görecekler. Ailem bile.

Bir kez daha annemin acıyan ifadesi gözümün önünden geçiyor. Dudaklarını aşağı doğru eğişi. Gözlerinden yayılan sempati. Ne zaman üzülse daha da belirginleşen yüzündeki kırıklıklar.

"Lanet olsun!" Öfkeyle yumruğumu duvara doğru savuruyorum. Parmak eklemlerim sıvaya değmeden hemen önce gözüme bir şey takılıyor.

Benim düşüncem.

İçimdeki her şey kilitlenip geriliyor ve elim yavaşça yanıma düşüyor. Aynadaki yüze bakarken korku içimi dolduruyor, beni tüketiyor.

Annemin yüzü.

"Ne oluyor lan?" Dehşet içinde nefes alıyorum, ağzının ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıkları, griye çalan saçlarını, dudağının hemen üstündeki minik beni katalogluyorum...

Kardeşlerim şaka olsun diye aynamı bir eğlence eviyle mi değiştirdi? Onları öldüreceğim. Bu komik değil. Ürkütücü.

Elimi yüzüme götürüyorum ve aynadaki yansımanın da aynı şeyi yaptığını dehşet içinde izliyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bakışlarımı yavaşça aynadan çekip kahverengi noktalar ve yara izleriyle dolu elime yöneltiyorum.

Annemin eli.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken boğazıma bir çığlık düğümleniyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında bile değilim, ta ki kapı açılana ve annemle babam gözleri dehşetle açılmış bir halde aceleyle içeri girene kadar. Bu korku beni gördüklerinde kayboluyor, titriyor, sarsılıyor ve ağlıyorlar.

Bu benim vücudum değil.

Ne oluyor lan? Bu bir şaka mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Annem ve babam bana bakarken yüz hatlarını neredeyse anında bozan acımasız bir kabulleniş.

Kızlarının yerini alan bu yeni görsel ikiz.

"Anne?" Titreyerek soruyorum, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor. Hayır, benim yanaklarımdan değil. *Onun* yanaklarından. "Bana neler oluyor?"

Annem isteksizce de olsa bir adım öne **ç ı k ı y o r** ve yatağımın kenarına, annemle bana şaşkınlıkla bakan ve boğazında kısık bir mırıltı uğuldayan Cleo'nun yanına oturuyor. "Sera," diyor ciddiyetle ve babama bakıyor. Devam etmesi için bir kez başını sallayıp onayladıktan sonra başını öne eğiyor ve ellerini saçlarının arasına sokuyor. "Konuşmamız gerek."

SON SÖZ

MWHAHAHA! Sizi böyle bir uçurumda bıraktığımız için üzgünüz. Ama ikinci kitabın yolda olduğuna söz veriyoruz. Bundan ne bekleyebilirsiniz? Bir sürü acı ve ıstırap-

Yani... mutluluk. Tabii ki.

Umarız Sera ve haremini okumaktan keyif almışsınızdır!

İkinci kitabı çok yakında çıkarmayı planlıyoruz.

KATIE MAY HAKKINDA

Katie May ters harem yazarı, KDP All-Star ödüllü ve USA Today Bestselling yazarıdır. Ailesi, kedisi ve sevimli yavru köpeğiyle Batı Michigan'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken, Broadway müzikallerini dinlerken ya da oyun oynarken bulunabilir. Tüm yayınlarından haberdar olmak için [Katie'nin](#) Çetesine katılın! Ve bir TikTok'u olduğunu biliyor muydunuz? Evet, benim de yok. Onu [buradan](#) takip edin! Ama uyarayım... kendisi biraz gariptir.

QUINN ARTHURS HAKKINDA

Quinn Arthurs, ters harem kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Çok fazla kafein içiyor ve çılgın bir fandomdan diğerine atlayan tam bir inek. Kelimelerin içinde bir sihir olduğuna inanıyor, bu yüzden hikayeleri paranormal içerme eğiliminde; böylece kafasındaki çılgın dünyaları kısa bir süreliğine de olsa hayata geçirebiliyor. Onu Facebook'ta [Quinn Arthurs](#); [Arthurs' Assembly](#); ve [Phoenix Rising : Nix'in Haremi](#) adreslerinden takip edebilirsiniz.

AYRICA KATIE MAY TARAFINDAN

Birlikte Düşüyoruz (Apokaliptik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arzuladığımız Karanlık](#)
2. [Aradığımız Işık](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgelerin Ötesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Çeteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağaçları ve Gulyabaniler](#)

Paranormal Hapishane (Hapishane Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Körü Körüne Suçlandı](#)
2. [Körü Körüne Beraat](#)

Kurtlar Krallığı (Shifter Reverse Harem Duet, TAMAMLANDI)

1. [Parçalara Ayrıldı](#)
2. [Parçalara Ayrıldı](#)

The Damning (Fantastik Paranormal Ters Harem)

1. [Açgözlülük](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)
4. [Tembellik](#)
5. [Gurur](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem)

1. [Canavarlar](#)
2. [Kükreyen](#)

Tory'nin Bela Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem)

1. [Arasında](#)
2. [Ötesinde](#)
3. [Altında](#)

Supernaturalette (İnteraktif Ters Harem)

1. [Tanışma](#)
2. [İlk Buluşmalar](#)
3. [Grup Gezisi](#)
4. [Oyun Gecesi](#)
5. [Eski sevgililer](#)
6. [Doğruluk mu Cesaret mi](#)

ORTAK YAZILAR

Loxley Savage ile Afterworld Academy (Akademi Fantezi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Merhum](#)
2. [Karanlık Aldatır](#)
3. [Kadere Meydan Okumak](#)

Ann Denton ile En Karanlık Alevler (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Şeytan Öpücüğü](#)
- 1.5. [Takip Edilen İblis](#)
2. [Şeytan Sevdî](#)
3. [İblis Yeminli](#)

STAND-ALONLAR

Zehirlilik (Çağdaş Ters Harem)

Tüm Kahramanlar Pelerin Giymez (Sadece Elbise) (Kısa Komedi Ters Harem)

Büyüleyici Şeytanlar (Zorba/İntikam Ters Harem)

Acı Tanrıçası (Fantastik Ters Harem) İblisin Sevinci

(Tatil Ters Harem)

AYRICA QUINN ARTHURS TARAFINDAN

Anka Yükseliyor (Komple Paranormal Seri)

Közün Doğuşu

Dumanda Saklı

Niyetin Kıvılcımı

Alevlerde Dövülmüş

Öfkenin Alevi Ateşle

Değişmiş Küllerden

Gelen Güzellik

Glimmer of Cinders (Companion POV Novella)

Lupine Hollow Akademisi (Komple Paranormal Seri)

Çiçek Ay Yükseliyor Çilek

Ay Tırmanıyor Gök

Gürültüsü Ay Yükseliyor

Mücevherli Kanatlar (Komple Fantastik Seri)

Valkyrie'nin Prensleri

Valkyries'in Kraliçesi

Peri Savaşları (Komple Fantastik Seri)

Muhafız Fae Cadı

DeWitt Kız Kardeşler Serisi

Aşka Doğru Kaymak

Kan Tahtı Serisi

Kabusların Hükümdarlığı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

